

คู่มือ

THE MURDER
OF
ROGER ACKROYD

- ☐ แปลประโยคต่อประโยค—หน้าต่อหน้า
- ☐ แทรกศัพท์และสำนวนอังกฤษ
- ☐ ข้อสอบและแบบฝึกหัดทบทวน
- ☐ เฉลยข้อสอบและแบบฝึกหัด

418.02
๙๗๒๒๑

► เจริญ—พัลลภา อิศรางกูร

1101

คู่มือ
THE MURDER
OF
ROGER ACKROYD

พิมพ์ที่

อักษรเจริญทัศน์

แผนการพิมพ์

- 142 แห่งสรรพศาสตร์ ถนนตนาฬ พระนคร โทร. 214587
- นายสุทัศน์ เทวอักษร ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2514

๑๕
ค.ม.อ.
๖

THE MURDER OF ROGER ACKROYD

- ☐ แปลประโยคต่อประโยค—หน้าต่อหน้า
- ☐ แทรกศัพท์และสำนวนอังกฤษ
- ☐ ข้อสอบและแบบฝึกหัดทบทวน
- ☐ เฉลยข้อสอบและแบบฝึกหัด

เจริญ อิศรางกูร ณ อยุธยา ป.ม. (จุฬา), G.S.I. (Roth.)

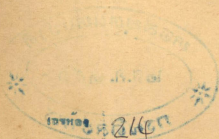
พัลลภา อิศรางกูร ณ อยุธยา พ.ม., กศ.บ.

๖ ๘ ๕ ๔
พมพครองท 1 พ.ศ. 2507

๖ ๘ ๕ ๔
พมพครองท 2 พ.ศ. 2510

๖ ๘ ๕ ๔
พมพครองท 3 พ.ศ. 2512

๖ ๘ ๕ ๔
พมพครองท 4 พ.ศ. 2514

418.02

เลขหมู่ ๑๕๕๑

เลขทะเบียน พ.๔๘๗๘

พิมพ์จำหน่ายโดย

อักษรรเจริณทัศน์

142 แห่งสรรพคำศัพท์ ฐานนครนาว พรณคร โทร. 214567

สารบัญ

บทที่ 1	Dr Sheppard ^๑ ที่โต๊ะอาหารเช้า	...	...	...	1
บทที่ 2	หมู่บ้านKing's Abbot ^๒	...	...	...	8
บทที่ 3	บุรุษผู้ปลุก ^๓ พัก	...	...	...	18
บทที่ 4	อาหารค่ำที่บ้านFernly Park ^๔	...	...	...	31
บทที่ 5	ฆาตกรรม	...	...	...	48
บทที่ 6	มิดออฟริกัน ^๕	...	...	...	61
บทที่ 7	ข้าพเจ้า ^๖ รู้อาชีพของเพื่อนบ้านคนใหม่ ^๗	...	...	...	67
บทที่ 8	ตำรวจ ^๘ Raglan	...	...	...	80
บทที่ 9	การสอบสวนของPoirot	...	...	...	92
บทที่ 10	Ralph Patonอยู่ที่ไหน?	...	...	...	104
บทที่ 11	Mrs AckroydและRaymond	...	...	...	112
บทที่ 12	Charles Kent	...	...	...	120
บทที่ 13	FloraและMiss Russell	...	...	...	131
บทที่ 14	เรื่องราวของUrsula ^๙	...	...	...	144
บทที่ 15	การประชุมย่อยของPoirot	...	...	...	155
บทที่ 16	ความจริง	...	...	...	165
	ข้อสอบและแบบฝึกหัดบทวน	...	...	...	177
	เฉลยข้อสอบและแบบฝึกหัด	...	...	...	241

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 1

บทที่หนึ่ง

Dr Sheppard ที่โต๊ะอาหารเช้า

Mrs Ferrars ถึงแก่กรรมในคืนวันที่ 16 กันยายน—
วันพฤหัสบดี ข้าพเจ้าถูกตามตัวไป (was sent for) ตอน
แปดนาฬิกาของเช้าวันศุกร์ที่ 17 ไม่มีอะไรที่จะช่วยเหลือ
ได้ (There was nothing to be done.) หล่อนสิ้นใจมา
หลายชั่วโมงแล้ว

เมื่อตอนที่ข้าพเจ้ากลับมาถึงบ้าน เป็นเวลาเก้านาฬิ-
กากว่าเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพเจ้าไขกุญแจประตูหน้าบ้าน
เข้าไปและโอ้เอ้อยู่ในห้องโถงสักครู่ใหญ่ๆ อย่างมีเจตนา
(purposely) ด้วยการแวนลมหัวและเสื่อ บอกตรงๆ
(To tell the truth) ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกเหลือเกิน ข้าพเจ้า
ขอสารภาพว่า ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบหรอกว่าอะไรจะ
เกิดขึ้นบ้างในอีกสองสามสัปดาห์ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าไม่
ทราบจริงๆ แต่ก็สงสัยใจเหลือเกินว่าเหตุการณ์อันน่า
ตื่นตะลึงกำลังจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

เสียงถ้วยชา(กระทบกัน) และเสียงกระแอมแห้ง ๆ
ของ Caroline พสาวของข้าพเจ้าดังมาจากห้องรับประทานอาหาร
(dining-room)

“นั่นเธอหรือ James?” เธอร้องถาม

เป็นคำถามที่ไม่จำเป็นเลย เพราะจะเป็นใครเสียอีก
เล่า(ถ้าไม่ใช่ข้าพเจ้า) พCaroline นั้นแหละที่เป็นสาเหตุ
(cause) ให้ข้าพเจ้าต้องโอ้อ่อยอยู่ครู่หนึ่ง เรื่องการสืบสาว
ราวเรื่อง(finding things out) ละเอียดก็ เธอเก่งนักทีเดียว
เก่งเกินไปเสียด้วยซ้ำ ยิ่งกว่านั้น Caroline ยังสามารถติดตาม
ตามเรื่องราวให้ทราบแจ่มชัดได้ด้วยการนั่งเงยบ่าอยู่กับ
บ้าน ข้าพเจ้าไม่

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 2

ทราบว่าเธอทำสำเร็จ(manages)ได้อย่างไร แต่เธอก็ทำ
ได้จริงๆ ข้าพเจ้าสงสัย(suspect)ว่าเธอคงใช้คนรับใช้
และคนส่งของเป็นเครื่องมือในการนั้นแน่ เมื่อเธอ
ออกไปนอกบ้าน เธอไม่ได้ออกไปเพื่อหาข่าว แต่เธอ
ออกไปเพื่อกระจายข่าว เธอชำนาญมากเสียด้วยในเรื่องนี้
ที่ข้าพเจ้าต้องโอ้อ่อยอยู่นองด้วยเหตุนี้แหละ ไม่ว่า

เรื่องอะไรก็ตามที่ข้าพเจ้าเล่าให้ Caroline ฟังในตอนนั้นเกี่ยวกับความตายของ Mrs Ferrars จะกลายเป็นเรื่องตลกหัวหมูป้านในเวลาชั่วโม่งครัง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเสียแล้ว (have got into the habit of) ที่จะปิดบังไม่ให้เธอได้ทราบเรื่องต่างๆ เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถจะทำได้ถึงกระนั้นเธอก็มักจะทราบเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเสมอ แต่นั่นหาใช่ความผิด (fault) ของข้าพเจ้าไม่

สามของ Mrs Ferrars เฝงตายได้บ่อยกว่าๆ มาณเองและ Caroline ก็มักจะพูดบ่อยๆ (frequently) โดยไม่มีเหตุผลหรือข้อพิสูจน์ใดๆ ว่าภรรยาของเขานั้นแหละเป็นคนวางยาพิษ (poisoned) เขา เธอไม่ยอม (refuses) ฟังเสียงเลยเมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่า Mr Ferrars ตายด้วย (died of) โรคเกี่ยวกับกระเพาะอาหาร ซึ่งกำเริบหนักขึ้นเพราะการเสพสุรา (spirits) อย่างแรงมากเกินไปจนคาดคิดเป็นนิสัย เป็นความจริงที่ว่าคนเป็นโรคอย่างนั้นมีอาการเหมือนกับคนถูกวางยาพิษเป็นอย่างมาก แต่ Caroline ก็กล่าวหาโดยมองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสีย

“เธอก็ได้แต่เพียงไปดูเขาเท่านั้นชั้นะ” ข้าพเจ้าได้ยืนเสียดสีพาสาวพูด

ขณะที่ข้าพเจ้าขุ่นลังเล (hesitating) อยู่ในห้องโถง
พร้อมกับบันทึกเรื่องราวเหล่านี้เพื่อบันทึกเสียงของ Caroline
ซึ่งตงและแหลมกว่าเดิมก็ตงมาอีก

“ให้ตายซี เธอทำอะไรอยู่ที่ข้างนอกนั่นนะ James?
ทำไมเธอไม่มากินอาหารเช้าเสียทีล่ะ?”

“ไปเคียวนละพ” ข้าพเจ้าพูด “ผมกำลังแขวน
เสื้ออยู่”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 3

“เธอสามารถจะแขวนเสื้อเสร็จไปตงครึ่งโหลเชียว
นะ ถ้าใช้เวลานานถึงแค่นั้น”

พ่สาวข้าพเจ้าพูดถูกทีเดียว ข้าพเจ้าสามารถจะทำ
ได้อย่างนั้นจริงๆ

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร และนั่ง
ลงรับประทานอาหารเช้า

“เธอถูกตามตัวไปแต่เช้าเชียวนะ” Caroline เอ่ยขึ้น

“กริบ Mrs Ferrars ไล่ล่ะ”

“พ่แล้ว พ่สาวข้าพเจ้าพูด

“พ่ไต่ยงไฉนนะ?”

“Annie บอกพ

Annie คือหญิงคนใช้ (maid-servant) ของเรา เป็น
 หญิงสาวที่มันส์ใจคอดี แต่เป็นคนปากมากไปหน่อย
 ต่างคนต่างเจ็บไปพักหนึ่ง ข้าพเจ้ารับประทาน
 อาหารต่อไป

ในที่สุด Caroline ก็เอ่ยถามขึ้นว่า “แล้วเขาเป็นยัง
 ไงบ้างล่ะ?”

“ไม่ได้เรื่องเลย ผมช่วยอะไรไม่ได้หรอก เขาคง
 ตายเสียตั้งแต่ตอนที่กำลังนอนหลับแล้วละ”

“พुरुแล้ว” พ่สาวข้าพเจ้าพูดออก
 ครวณข้าพเจ้ารู้สึกโมโหขึ้นมาบ้าง
 “พอจะรู้ได้ยังไงกันนะ” ข้าพเจ้าตอบอย่างไม่หาง
 เสี่ยง “ผมเองก็เพิ่งรู้เมื่อไปถึงที่นั่น และผมก็ยังไม่ได้
 เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเลยสักคนเดียว”

“คนส่งนมเขาเล่าให้ฟัง เขารู้เรื่องนั้นมาจากคนครัว
 ของ Mrs Ferrars อีกทอดหนึ่ง”

อย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้นแหละ ไม่มีความ
 จำเป็นเลยสำหรับ Caroline ที่จะต้องออกไปนอกบ้านเพื่อ
 จะได้เรื่องราวต่าง ๆ มา เธอคงอยู่กับบ้านข้าวกี่มาหาเธอ
 เอง

“เขาตายด้วยโรคอะไรนะ ?” พี่สาวข้าพเจ้าถาม
 “หัวใจวาย(heart failure) ไซ้ไหมล่ะ ?”
 “คนส่งนมไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้พี่ฟังหรือกร ?”
 Caroline ไม่สนใจในคำประชดของข้าพเจ้า

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 4

“เขาไม่รู้หรือ” เธอพูดอย่างเอาการเอางาน
 ถึงอย่างไร Caroline ก็จะต้องรู้เรื่องนั้นได้ไม่ช้าก็เร็ว
 ดังนั้นข้าพเจ้าก็น่าจะบอกให้เธอรู้เสียเลยดีกว่า

“เขาตายเพราะการกิน (taking) ยานอนหลับ (veronal) มากเกินไป” ข้าพเจ้าอธิบาย “เขากินยานเพื่อ
 แก่การนอนไม่หลับมาได้ไม่นานเท่าไรเลย”

“เรื่องไม่ใช่อุบัติเหตุหรือ” Caroline กล่าวอย่าง
 มั่นใจ “เขาทำเช่นนั้นอย่างมีเจตนา (on purpose) พู๊ด”
 “พู๊ดสังเดชอกแล้ว” ข้าพเจ้าพูดอย่างเคืองๆทั้งๆ
 ที่ใจของข้าพเจ้าเองก็อดเชื่อไม่ได้ว่า Caroline พู๊ดถูก “มัน
 เรื่องอะไรล่ะที่ Mrs Ferrars ถึงอยากจะฆ่าตัวตาย ? แม้มาย
 ทั้งสาวพร่ง ร่ำรวย และมีสุขภาพดีออกยิ่งงั้น แล้วก็
 ไม่เห็นจะต้องทำอะไรเลยนอกจาก (but) ไซ้ชีวิตอย่าง
 สำราญบานใจแค่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น พออย่าเป็นคนไม่

มีเหตุผล(foolish)ไปหน่อยเลย”

“พี่เข้าใจไม่ผิดหรอกน่า ตอนหลังๆนั้นเขาทำทุกสิ่ง
ออกกลุ่มใจมากทีเดียว เขาเสียใจเรื่องการทำผิดครั้ง
ของเขา เธอไม่เคยยอมเชื่อพี่เลย เมื่อพี่บอกว่าเขาเป็น
คนวางยาพิษตัวของเขาเอง มาถึงตอนนั้นพี่มั่นใจในเรื่อง
นี้ใหญ่เลย”

ข้าพเจ้าบอกเธออย่างหนักแน่น(firmly) ว่าความ
คิดของเธอทั้งหมดเป็นเรื่องเหลวไหลสั่นคลอน ข้าพเจ้าพูด
อย่างหนักแน่นกว่าเดิมเป็นอันมาก เพราะว่าข้าพเจ้าเอง
ก็คิดเห็นว่า เรื่องที่เธอพูดมานั้นอย่างน้อยที่สุด(at least)
ก็มีส่วนถูกต้องอยู่บ้าง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้Caroline
เที่ยวชอกแชกไปทั่วหมู่บ้านพร้อมกับเล่าให้ใครๆฟังถึง
เรื่องที่เธอคิด คนเหล่านั้นจะพากันเข้าใจว่าเธอได้ความ
คิดเหล่านั้นไปจากข้าพเจ้า

“เธอคอยดูไปก็แล้วกัน” เธอพูด “พี่คิดว่าMrs
Ferrarsคงจะจดหมายสารภาพ(confess)เรื่องราวทั้งหลาย
เหล่านี้ไว้ด้วย”

“เขาไม่ได้ตั้งใจจดหมายไม่ว่าชนิดไหนไว้เลยสักฉบับ
เดียว” ข้าพเจ้าขึ้นเสียง

“อ้อ ถ้ายงเงนเธอก็ต้องสอบถามเกี่ยวกับเรื่องจดหมายมาแล้วแหละ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 5

James พะเชอว่า ความจริงเธอก็คิดมากเช่นเดียวกับพเหมือนกัน แล้วเงจะมการสอบสวน(inquest)กันหรือเปล่าละ ?”

“ถาผมลงความเห่นขนย่นวามนเบ่นอบคเหตุ ก็ไม่มความจำเบ่นอะไรที่จะต้องสอบสวนกันอีก”

“แล้วเธจะขนย่นความเห่นของเธอย่างน่นหรือเปล่าละ ?”

ข้าพเจ้าไม่ตอบ แต่ลูกหน้มาจากโต๊ะอาหารเส้ย

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 6

บทที่สอง

หมู่บ้านKing's Abbot

King's Abbotก็เหมือนกับหมู่บ้านทั่วๆ ไป ตัวเมืองใหญ่ของพวกเราคือ Cranchester ซึ่งอยู่ห่างออกไปเก้าไมล์ เรามีสถานรถไฟใหญ่และที่ทำการไปรษณยเล็กๆ อย่างละแห่ง และมร้านคางคชงเด่นกัน(rival)อยู่สองร้าน เบ่นร้านขายของจิปาถะ(general stores)ทั้งคู่ กันหนุ้มๆจะ

ทั้งกันไปตงแต่อาชุนยังนอชุน หมู่บ้านของเราจึงเต็ม
ไปด้วยสตรีที่ยังไม่ได้แต่งงานและนายทหารนอกราชการ
(retired) ความบันเทิงที่สำคัญที่สุดในหมู่บ้านของเรา
ได้แก่การสนทนา—เกี่ยวกับเรื่องของเพื่อนบ้าน

มีบ้านที่โอโถงอยู่เพียงสองหลังเท่านั้นในKing's
Abbot หลังหนึ่งเป็นของMrs Ferrars อีกหลังหนึ่งคือ
Fernly Park ซึ่งเป็นบ้านของRoger Ackroyd เจ้าของโรง-
งานอุตสาหกรรมฝูมั่งคั่ง Ackroydเป็นชายที่มออายุเกิน
กว่าสี่สิบแล้ว มีใบหน้าแดงก่ำและกิริยาท่าทางร่าเริงอยู่
เสมอ เขาเป็นคนใจคอกว้างขวาง(generous)มากสำหรับ
สตรีโมสรชาวชนและสมาคมอื่นๆ ในท้องถิ่น(local)นี้ (ถึง
แม้จะกล่าวกันว่า เขาเป็นคนใจแคบมากทีเดียวสำหรับ
เรื่องภายในครอบครัว) เขามีส่วนร่วมอย่างสำคัญใน
กิจการทุกอย่างของหมู่บ้านอยู่เสมอ

เมื่ออายุได้ยี่สิบเอ็ด Roger Ackroydได้แต่งงานกับ
หญิงงามคนหนึ่งซึ่งแก่กว่าเขาสองสามปี หล่อนชื่อPaton
และเป็นแม่ม้ายี่สิบลูกติดคนหนึ่งเป็นชายชื่อRalph ชีวิต
สมรสของคนทั้งสองสันและเต็มไปด้วยความปวดร้าวม
ชน Mrs Ackroydเป็นนักดื่มขนาดหนัก และ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 7

พอแต่งงานได้ไม่นานจะครบสิบปี หล่อนก็ต้องจบชีวิตลง
เพราะการตมอย่างห้วนนานเอง

นับแต่นั้นต่อมาอีกหลายปี Ackroyd ก็ไม่ได้มีที่ทำงาน
อยากจะแต่งงานใหม่อีกเลย เด็กชาย Ralph มีอายุเพียงเจ็ด
ขวบ เมื่อตอนที่มาตราของเขาดังแก่กรรม เดวอนแฮม
อายุสิบห้าแล้ว Ackroyd เลี้ยง (brought up) เขาเหมือน
บุตรของตัวเอง แต่เขาเป็นคนหนุ่มที่ขาดความขังคด
(wild) และมักจะก่อเรื่องให้บิดาเลี้ยงต้องกังวลใจและ
เดือดร้อนอยู่ไม่ขาด แต่อย่างไรก็ดี เราทุกคนก็ชอบพอ
Ralph Paton กันทั้งนั้น เขาเป็นคนที่มีรูปร่างหน้าตาดี
(good-looking) และมีเสน่ห์ (attractive) มาก

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วแต่แรก ผู้คนในหมู่บ้าน
ของเราพร้อมเสมอที่จะคุย ทุกคนได้สังเกตเห็นตั้งแต่
แรก (from the first) ว่า Ackroyd และ Mrs Ferrars สนิท
สนมกันมากทีเดียว หลังจากมรณกรรมของสามีมิดรภาพ
ของคนทั้งสองก็ยิ่งแน่นแฟ้นอย่างเห็นได้ชัดจนนอก มีผู้
เห็นคนทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ และมักคน
พูดกันทั่วไปว่า Mrs Ferrars จะกลายเป็น Mrs Ackroyd

ในไม่ช้า ก็ดูเหมาะ (fitting) อยู่ดอกที่คนทั้งสองจะร่วม
 หอลงโรงกัน ภรรยาของ Roger Ackroyd ตายเพราะเหล้า
 และสามของ Mrs Ferrars ก็เป็นนักดื่มขนาดหนักเช่นเดียว
 กัน

พวกผู้หญิงในหมู่บ้านคาดหวังกันมานานแล้วว่า
 Ackroyd จะแต่งงานกับแม่บ้าน (housekeeper) ของเขา คือ
 Miss Russell และบางทีเขากคงจะหนีเรื่องนั้นไปไม่พ้นถ้า
 หากว่าครอบครัว Ferrars มิได้ย้ายมาอยู่ที่นี่เมื่อหนึ่งบทล่วง
 มาแล้ว เหตุการณ์เอกอย่างหนึ่งทช่วยทำให้เขาไม่ต้องแต่ง
 งานกับแม่บ้านก็คือการมาถึงอย่างไม่คาดฝันกันมาก่อนของ
 น้องสะใภ้ม่ายของเขาพร้อมกับลูกสาวของหล่อนจาก
 กานาดา เวลานี้ Mrs Cecil Ackroyd อาศัยอยู่ที่บ้าน Fernly
 Park และ—ตามคำกล่าวของ Caroline พ่สาวข้าพเจ้า—Mrs
 Ackroyd ได้รับความสำเร็จในการวางตัว Miss Russell ไว้
 ‘ในตำแหน่งที่เหมาะสม’ แล้ว

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 8

ไม่ว่าผลที่จะเกิดขึ้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม เป็นธรรมดาอยู่
 ings ที่ Mrs Ackroyd จะต้องไม่เต็มใจอย่างยิ่งที่จะให้ Roger

แต่งงานกับ Mrs Ferrars เพราะหล่อนไม่มีเงินทองของตัวเอง และต้องพึ่งใบบุญของพ่ออยู่ด้วย

นี่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวต่างๆ ที่เราได้ถกกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่ในปัจจุบันเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว เราต้องเปลี่ยนจากการโงะจนถึงเรื่องการแต่งงานที่น่าจะเกิดขึ้นได้ไปเป็นการเผชิญหน้ากับ (face to face with) เรื่องของความตายและความเศร้าอย่างปัจจุบันทันด่วน

ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงเหตุการณ์เหล่านั้นตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเที่ยวไปเยี่ยมคนไข้ทั้งหลายของข้าพเจ้าในเชาวันนั้น ประเดี๋ยว ๆ ความคิดของข้าพเจ้าก็หวนกลับมาถึงความลึกกลับเกี่ยวกับความตายของ Mrs Ferrars เสียที หล่อนเจตนาฆ่าตัวตายหรือเปล่า? แน่นอน ถ้าหล่อนฆ่าตัวเองจริง หล่อนก็จะต้องบันทึกอะไร ๆ ไว้ให้รู้กันบ้าง

ข้าพเจ้าพบหล่อนครั้งสุดท้ายเมื่อไรนะ? ไม่เกินหนึ่งสัปดาห์แน่ กิริยาท่าทางของหล่อนในตอนนั้น ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดแปลกไปจากเดิม

แล้วข้าพเจ้าก็นึกออกว่าข้าพเจ้าได้พบหล่อนเมื่อวานนี้เอง เพียงแต่ไม่ได้พูดจาอะไรกับหล่อนเท่านั้นแหละ

หล่อนกำลังเดินมากับRalph Paton และข้าพเจ้าต้องรู้สึก
แปลกใจ เพราะไม่คิดเลยว่าเขาจะมาปรากฏตัวในKing's
Abbotอีก ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเขาได้มปากเสียงกับRoger
Ackroydเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ไม่นานแล้วของเขาเลยใน
หมู่บ้านของเราเป็นเวลาเกือบหกเดือน เขาและMrs
Ferrarsเดินเคียงกันไป สรรเสริญกัน และฝ่ายหญิงกำลัง
พูดด้วยท่าทางเอาการเอางานมากทีเดียว

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 9

ชั่วขณะเองที่ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวเป็นครั้งแรก
จะเกิดความยุ่งยากขึ้นในภายหลัง ข้าพเจ้าไม่ทราบแน่
หรือว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่การสนทนาอย่างเอาการเอา
งานระหว่างRalph PatonกับMrs Ferrarsไม่อันนวยตาทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นทุกข์ใจเป็นอันมาก

ข้าพเจ้ายังคงครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่เมื่อข้าพเจ้าพบกับ

Roger Ackroyd

“Sheppard!” เขาร้องเรียกข้าพเจ้า “ผมกำลัง
อยากพบคุณอยู่ทีเดียว มีธุระสำคัญมากอยากจะพูดด้วย”

“คุณรู้อะไรแล้วหรือ”

“ใช่ แต่มันร้ายแรงกว่าที่คุณรู้เสียอีก” เขาตอบ

เนื่อยๆ เขาคงได้รับความกระเทือนใจอย่างใหญ่หลวง เพราะแก้มของเขาชุปซัดไปกว่าเดิม แต่มิทำทางหมดความสดทั้งกายและใจโดยสิ้นเชิง

“นั่นแหละ Sheppard” เขาพูดต่อไป “ผมต้องพูดกับคุณ คุณจะกลับไปกับผมเดี๋ยวนี้ได้ไหม?”

“ผมยังต้องไปเยี่ยมไข่ออกสามราย และต้องกลับไปสำนักงานของผมก่อนเที่ยง (by twelve) ด้วย”

“เอ ถ้าในตอนค่ำๆก็ได้ ไปทานอาหารค่ำด้วยกัน สักหุ่่มครึ่งจะขัดข้องไหม?”

“ได้” ข้าพเจ้าตอบ “ผมจะไปตามเวลานั้น มีเรื่องอะไร ถ้าจะเรื่องRalphอีกละ?”

Ackroyd มอง ข้าพเจ้า ด้วย สหน้า เป็น ทกซ์ (with a troubled face) ข้าพเจ้าพอจะมองเห็นได้ว่าตอมมีเรื่องอะไรที่ร้ายแรงมากสักอย่างเกิดขึ้นแน่ๆ

“Ralph?” เขาทวนคำ(repeated) “อ้อ ไม่ใช่หรอก เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับRalph เขาอยู่ลอนดอนนั้นแหละ เออ ผมคิดว่าคุณคงจะรีบไป ลาก่อนละ แล้วพบกันใหม่ ตอนหุ่่มครึ่งนะ”

เขาปล่อยให้ข้าพเจ้ายืนงออยู่คนเดียว Ralphอยู่ในตอนตอนจวิ้ง? ?

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 10

กษเฑียรราชKing's Abbotไม่วานแน่ ๆ นะ Ackroyd
บุตรว่าเขาไม่ได้พบRalphมาเป็นเวลาดังหลายเดือน
แล้ว

ข้าพเจ้ากลับบ้านอย่างงง ๆ (puzzled) มึนไขหลาย
คนกำลังคอยอยู่ที่สำนักงานแพทย์ของข้าพเจ้า พอข้าพเจ้า
คิดว่าได้จัดการกับคนไขเหล่านี้เสร็จไปแล้ว ข้าพเจ้าก็
ต้องแปลกใจที่แลเห็นคนไขอีกคนหนึ่งขอร้องข้าพเจ้าอยู่
คนไขผู้นั้นคือMiss Russell แม่บ้านของRoger Ackroydนั้น
เอง ข้าพเจ้าแปลกใจที่เห็นหล่อนมาหาข้าพเจ้า เพราะ
ตามปกติหล่อนมักเป็นคนแข็งแรงและมีสุขภาพดีเสมอ

Miss Russellเป็นคนร่างสูงและหน้าตาสะสวยทีเดียว
แต่ข้าพเจ้าไม่อาจจะยอมรับได้ว่าหล่อนเป็นคนมีเสน่ห์
(attractive) ริมฝีปากที่เม้มสนิทและดวงตาของหล่อน
แสดงความเคร่งเครียดจนเกือบจะเป็นโรคประสาท ข้าพเจ้า
รู้สึกว่าการหาว่าข้าพเจ้าเป็นลูกมือคนครัว(kitchen-maid)
ข้าพเจ้าเห็นจะต้องวิ่งหนีเอาชีวิตรอด(run for my life)ทุก
ครั้งที่ได้ยินเสียงหล่อนมา

“สวัสดีคะ คุณหมอSheppard” Miss Russellพูด

“ดิฉันจะขินตมากเชยวคะ ถ้าคุณหมอจะกรุณาตรวจข้อ
มือ(wrist)ของดิฉันสักหน่อย”

ข้าพเจ้าตรวจดู แต่ก็ไม่รู้อะไรดีขึ้นเลย ข้าพเจ้าไม่
สามารถจะเห็นอะไรผิดปกติแม้แต่น้อย เรื่องความเจ็บ
ปวดที่ข้อมอน่าจะเป็นเพียงข้อแก้ตัว(excuse)ของหล่อน
เท่านั้นเอง แต่มันจะเป็นข้อแก้ตัวเรื่องอะไรกันเล่า ?
ข้าพเจ้าให้น้ำมันหล่อนทาข้อมือ และหล่อนก็ชอบใจ
ข้าพเจ้า

“ดิฉันคิดว่าน้ำมันคงช่วยอะไรไม่ได้หรอก” หล่อน
กล่าวต่อไป “ดิฉันไม่เลื่อมใสยาเหล่านี้เลยคะ”

หล่อนกวาดสายตาดูขวดยาที่วางเรียงอยู่เป็นแถว ๆ
“ยาทำอันตรายได้มากมายเหลือเกินคะ” หล่อนพูด
ต่อ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 11_____

“ถ้าหากเรากินมันมากเกินไปต่างหากล่ะ”
ข้าพเจ้าตอบ ส่วนใจนึกถึงเรื่องMrs Ferrars

“ดิฉันหมายถึงคนที่กินยาจนคิดเป็นนิสสัยหรือคะ
ช่วยบอกดิฉันทีเถอะ คุณหมอ สมมุติว่าคุณหมอดกเป็น
ทาส(slave)ของยา จะมีทางรักษาบ้างไหมคะ ?”

ไม่มีใครสามารถจะให้คำตอบสั้น ๆ สำหรับคำถาม
 อย่างนั้นได้ ข้าพเจ้าอธิบายอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วย
 ภาษาง่ายๆว่า จะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้างเพื่อรักษาโรคจิต
 หลอนอย่างตงอกตงใจ ข้าพเจ้าคิดว่า หลอนคงกำลัง
 สืบรายละเอียดเรื่อง Mrs Ferrars เป็นแน่

“ตัวอย่างเช่น ยานอนหลับเป็นต้น——”

แต่แปลกพอใช้ คุณหลอนไม่สนใจในเรื่องยานอน
 หลับเอาเสียเลย แทนที่จะพูดถึงยานอนหลับ หลอน
 กลับเปลี่ยนเรื่องไปพูดถึงยาพิษ ต่อมาอีกครู่หนึ่ง หลอน
 ก็หมดความสนใจในเรื่องยาพิษอีก ข้าพเจ้าคิดว่า บางที
 หลอนเพียงแต่สนใจในการอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญา
 กรรม (crime) ก็เป็นไปได้

หลอนผลุนผลันลุกขึ้น และพูดว่า หลอนต้องกลับ
 เสียที แล้วก็เดินไปทประตุ ข้าพเจ้าออกไปส่งหลอนที่
 หน้าสำนักงาน ก็พอดีเสียงกระดิ่งบอกเวลาอาหารกลาง
 วัน (lunch) ดังขึ้นในบ้าน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 12

๑
บทที่สาม

บุรุษผู้ปลุก

ข้าพเจ้าบอก Caroline ตอนอาหารกลางวันว่าข้าพเจ้า
จะไปรับประทานอาหารที่บ้าน Fernly Park

“วิเศษเลย” พ่สาวข้าพเจ้าพูด “เธอจะได้ฟังรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนินสียท เออน (by the way) Ralph เขามองเรื่องยุ่ง ๆ อะไรของเขานะ?”

“Ralph น่ะ?” ข้าพเจ้าทวนคำอย่างแปลกใจ “ไม่เห็นเขามองเรื่องอะไรน่ะครับ”

“ถ้ายังงั้นทำไมเขาต้องไปพักที่โรงแรมแทนที่จะพักที่ Fernly Park ละ?”

ข้าพเจ้ารู้ว่าข่าวของ Caroline เป็นข่าวที่น่าจะถูก
ต้อง

“Ackroyd บอกผมว่า Ralph อยู่ตลอดเวลา” ข้าพเจ้า
พูดออกไปโดยลมนึกถึงกฎเกณฑ์อันมีประโยชน์อย่าง
ของข้าพเจ้า ที่จะไม่ยอมเล่าเรื่องอะไรๆ ที่ข้าพเจ้าทราบ
ให้ Caroline ฟังเป็นอันขาด

“โอ้ เชอซ เขามาถึงโรงแรมเมื่อเช้านั้น และ
เดี๋ยวนี้คงพักอยู่ที่นั่น เมื่อคนนั้น เขาออกไปเที่ยวกับ
ผู้หญิงคนหนึ่ง”

ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก(surprising)เลย เพราะRalph
มันิสชอบทำอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าแปลกใจว่า
เหตุใดเขาจึงต้องถ่อร่างมาถึงKing's Abbot เพื่อหาความ
สำราญเพียงแค่นั้นด้วยเล่า

“หญิงรับใช้ที่โรงแรมรฟ?” ข้าพเจ้าถาม

“ไม่ใช่หรอก พี่มาแน่ๆเลย เขาออกไปพบกับ
ผู้หญิงคนนั้นข้างนอก พี่ไม่รู้ว่าเป็นใครแน่ แต่พี่พอจะ
เดา(guess)ได้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 13

การสารภาพว่าไม่รู้เป็นสิ่งที่ทำให้Carolineรู้สึกขม
ขื่นใจ แต่เธอก็มั่นใจมากกว่าเธอเดาได้อย่างถูกต้อง
ข้าพเจ้าจึงอดทนคอยฟังต่อไป

“Flora Ackroyd ไงล่ะ” Carolineพูด

“ถ้ายังงั้นทำไมเขาไม่ไปหาFlora ที่ Fernly Park ละ
พี่?”

“เขาหมั่นกันแล้วล่ะ” พ่สาวข้าพเจ้าพูดอย่าง
ภาคภูมิใจ “ตาเฒ่า Ackroyd จะไม่ยอมเออออห่อหมก
ด้วยแน่ เขาจึงต้องแอบไปพบกันแบบนั้น”

ข้าพเจ้าไม่ได้อธิบายให้ Caroline ฟังว่าทำไมข้าพเจ้า
จึงเชื่อว่า ความคิดของเธอเห็นผิดทางสิ้น ข้าพเจ้าเปลี่ยน
เรื่องพูดโดยถามว่า เธอรู้อะไรเกี่ยวกับเพื่อนบ้านใหม่คน
หนึ่งของเราบ้างแล้วหรือยัง

ชายผู้เฒ่าได้ย้ายมาอยู่ที่บ้าน ‘The Larches’ ซึ่งอยู่ติด
กับบ้านของเราเมื่อก่อนไม่นานนัก (recently) และ
Caroline หว่เสียมากที่ देख ทั่วจนกระทั่งบัดนี้ (so far) เธอ
ก็ยังไม่ว่าบเรื่องราวเกี่ยวกับชายคนนั้นเลย ข้าพเจ้าหมาย
ความว่า เธอไม่ว่ารู้อะไรที่เธอถือว่าเป็นเรื่องน่าสนใจนั้น
เอง ตามปกติเรื่องที่เธอต้องการทราบเกี่ยวกับใครก็ตาม
ที่มาอยู่ใหม่ก็คือ เขามาจากไหน ทำมาหากินอย่างไร มี
ครอบครัวแล้วหรือยัง มีบุตรหรือเปล่า และเรื่องอะไรต่อ
มิอะไรอื่น ๆ ออก ทั่วหมดที่เราเรียกเพียงว่า ชายผู้เฒ่าชื่อ
Poirot เป็นคนต่างชาติกับเรา และมีอาชีพทางปลูกผัก
(vegetables)

“รู้ไม่มากนักหรอก” Caroline สารภาพ (confessed)
อย่างไม่เต็มใจ (unwillingly) “แต่พ่รู้แน่ว่าเขามาเครื่อง

ทำความสะอาดไฟฟ้าแบบใหม่อยู่เครื่องหนึ่ง พจะขอยืม
เครื่องมาใช้บ้าง และ.....”

ข้าพเจ้าเลยเข้าไปในสวนเพื่อพักผ่อนเสียบ้าง
ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินไปเรื่อย ๆ นั้น ก็ได้ยินเสียงร้อง
เตือนให้ระวังตัว และแล้วพักขนาดใหญ่ผลหนักกับนิ้ว
เฉียดใบหูข้าพเจ้าไปตกลงบนพื้นดิน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 14

ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองด้วยความโมโห ก็แลเห็น
ชายคนหนึ่งชะโงกหน้าเข้ามากำแพงเข้ามา ศีรษะของเขา
เป็นรูปไข่ ผมดำสนิท เขากำลังจ้องมองดูผลแห่งการ
กระทำของเขายู่ เขาคือเพื่อนบ้านลูกกลับของเรา — Mr
Poirotนั่นเอง

“ผมต้องขอโทษคุณสักพันครั้งเถอะครับ” เขาพูด
โดยไม่รอช้า “ผมโมโหเจ้าพักของผมทำไมไม่ยอมให้ผม
ได้ตั้งใจ ผมจึงฉวยเข้าใบใหญ่ที่สุดข้างทาง เพราะหวั่น
ครับ อดไม่ได้เลยที่จะเข้ามาในสวนของคุณ เล่นเอา
ผมใจไม่ดีเลย กรุณาอย่าถือโทษเลยนะครับ”

ความโกรธของข้าพเจ้าต้องละลายหายไปสิ้นเมื่อได้
ฟังคำพูดอย่างนี้ แต่ก็คิดดูแล้ว (After all) เจ้าพี่ลูกนิน
ก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าบาดเจ็บแต่อย่างใด แต่อย่างไร
ก็ตาม ข้าพเจ้าก็นึกภาวนาขออย่าให้การขวางง้างของข้าพ
เจ้าก้าขวางเป็นนิสัยของเพื่อนบ้านใหม่ของเราเลย

ชายร่างเตี้ยผู้กลับคูดุเหมือนจะอ่านความคิดของ
ข้าพเจ้าออก

“ไม่หอรอกครับ อย่ากลัวเลย นี่ไม่ใช่นิสัยของผม
หอรอก” เขาพูด “แต่บางครั้งผมก็โมโหตัวเองเหมือนกัน
ผมตรากตรำทำงานมากเพื่อจะได้มีโอกาสเลิกงานนั้นแล้ว
ก็อยู่อย่างสงบสุขเสียที แต่ผมรู้สึกตัวว่าถึงยังงี้ๆ ผมก็
ยังมีความปรารถนาที่จะได้กลับไปมีชีวิตอยู่กับวันเก่าๆ ที่
แสนจะยุ่งเหยิงและงานเก่าที่ผมเคยคิดว่า ผมคงจะเป็น
สุขมากทีเดียว ถ้าหนั้นมันได้พ้น คุณเข้าใจที่ผมพูดนี้ไหม
ครับ?”

“เข้าใจครับ” ข้าพเจ้าตอบซ้ำๆ “ผมคิดว่าเรื่อง
เช่นนี้มักจะเกิดขึ้นบ่อยๆ ผมเองก็ดูเหมือนจะเป็นตัว
อย่างได้กระมัง เมื่อสัปดาห์หนึ่งมาแล้วผมได้รับมรดก
(legacy) — มันมากพอที่ผมจะมีโอกาสบันดาลความฝัน

ให้กลายเป็นความจริงขึ้นมาได้ทีเดียวนะครับ ผมเคยใฝ่ฝันอยู่เสมอที่จะได้ท่องเที่ยวไปชมโลก แต่ว่านั่นมันเป็นเหตุการณ์เมื่อพันปีมาแล้ว ตามที่ผมบอกคุณ และ—ผมก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนแล้วจนวนะครับ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 16

“เป็นเรื่องของความเขย่งนี่ครับ” ชายร่างเตี้ยพูด “เรารู้สึกว่าเราขาดงานประจำวันนี้ไป และงานของผมก็เป็นงานที่น่าสนุกเสียด้วยซ้ำครับ เป็นงานที่สนุกที่สุดในโลกเชียวคุณ”

“ยังงั้นครับ?” ขาฟเจ้าพูด มีความรู้สึกเหมือน Caroline ตอนอยากจจะรู้เรื่องอะไรๆ ให้ละเอียดเปียบทีเดียวนะ

“การศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ยังงั้นล่ะครับ”

“อ้อ! ยังงั้นครับ” ขาฟเจ้ารู้สึกผิดหวัง (disappointed) เรื่องอย่างนี้ Caroline คงจะทำงานได้ดีกว่าขาฟเจ้าแน่

“คุณเลยยังไม่ได้ท่องเที่ยวไปไหนซะไหมครับ?”

Mr Poirotถาม

“ยังครับ ผมควรจะไปเสียดังนี้มาแล้ว แต่ผมเขลา

ไปเอง และร้ายยิ่งกว่านั้น—ผมมันโลกเสียด้วย ผมเสี่ยง (risked) จะเอาให้มากขึ้น เลยต้องสูญไปหมดเลย”

“คุณนำเงินไปลงทุนกับบริษัทค้าขายครับ?”

“ถูกแล้ว” ขำพเจ้าตอบเสรวๆ “เหมืองทองใน ออสเตรเลียครับ”

เพื่อนบ้านของขำพเจ้ามองขำพเจ้าด้วยท่าทางพิกล ซึ่งขำพเจ้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาจึงมองขำพเจ้าอย่างนั้น

“เหมืองทองในออสเตรเลีย” เขาทวนคำ(repeated) “ผมเคยมีเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งไม่เคยห่างกันเลยเป็นเวลา หลายปี เรื่องทำนองของคุณก็เหมือน(resemble) เพื่อนของ ผม เขาเอาเงินไปลงทุนกับบริษัท Eastern Oilfields แบบเดียวกับเหมืองทองในออสเตรเลียของคุณนั่นแหละครับ เออ นเราก็คือเพื่อนบ้านกันแล้ว มันเป็นเรื่องของพรหมลิขิตแท้ๆ”

เขาก็มัวล่งไปตัดผักขนาดใหญ่ผลหนึ่ง แล้วก็นำส่งให้ขำพเจ้า

“ผมขอรับรองให้คุณรับไว้” เขาพูด “และกรุณานำไปให้ภรรยาผู้ประเสริฐของคุณด้วยนะครับ”

ขำพเจ้ารีบพาสลนมาแล้วก็กล่าวขอบใจเขา

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 17

“อ” เขากล่าวต่อ “ผมอยากถามอะไรคุณสักข้อ
หนึ่ง ในฐานะที่เป็นหมอ คุณย่อมจะรู้จักคนทุกคนใน
หมู่บ้านเล็กๆ นิชายหนุ่มผมและนายนดาตัวลပ်แล้ว
ก็หน้าหล่อกๆ น๊ะใครกันครับ? คนที่เดินเซ็ดหน้าและยม
ละไมอยู่เสมอนะครับ”

“เห็นจะเป็นร็อบเอก Ralph Paton แน่ๆ เชียว เขา
ไม่ได้ยู่ที่นมานานแล้วครับ เขาเป็นบุตรของภรรยา
Mr Ackroyd ซึ่งเคยเป็นแม่มา่มาก่อน”

“นักแลวทเดยว ผมควรจะเดาว่ายังงั้นแหละ Mr
Ackroyd กล่าวขวัญถึงเขาตงหลายครั้ง”

“คุณรู้จัก Mr Ackroyd เหมือนกันครับ?” ขาฟเจา
ถามดว้ความแบ่ล็กใจ (in surprise)

“Mr Ackroyd รู้จักกับผมทลนตอน — เมอผมยังทำ
งานอยู่ที่นี่ ผมขอร้องเขาไม่ให้พูดอะไรที่นเกี่ยวกับ
อาชีพ (profession) ของผม”

ขาฟเจายม

“ถางนเขากคอร็อบเอก Ralph Paton” Mr Poirot
กล่าวต่อไป “ที่หมนกับ Miss Flora ผู้เลอโณมนนเอง”

“ใครบอกเรื่องนั้นแก่คุณครับ?”

“Mr Ackroyd ครับ — รว ๆ หนังสือพิมพ์เห็นจะได้ Mr Ackroyd พอใจเรื่องนั้นมากเชียวครับ ผมเข้าใจว่าเขาปรารถนามานานแล้วที่จะให้มีการแต่งงานเช่นนั้นเกิดขึ้น ความจริงเขาต้องบีบบังคับ (press) พ่อหนุ่มคนนั้น เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเลย คนหนุ่ม ๆ ควรจะได้แต่งงานด้วยความพอใจของตนเอง ไม่ใช่แต่งเพื่อเอาใจพ่อหรือเอาใจคนที่เขาหวังว่าจะให้เงินให้ทองแก่เขาได้”

ความคิดของข้าพเจ้าสับสนอลหม่านสันดี Ackroyd ไม่ใช่คนชนิดที่จะนำเรื่องภายในครอบครัวมาถกเถียงกับใคร ๆ ที่ไม่ใช่คนสนิทสำคัญจริง ๆ ข้าพเจ้าเคยคิดว่า

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 18_____

เพื่อนบ้านรังเตยผุ่นเป็นเพียงพ่อค้าธรรมดาที่เลิกอชีพเดิมแล้ว และจะมีความสำคัญก็เฉพาะในสายตาของคนเองเท่านั้น

“อะไรนะครับที่ทำให้คุณสนใจในตัวร็อบเอก Paton?”
ข้าพเจ้าถาม

“เขาเป็นคนที่รูปร่างหน้าตาเขาดีมาก แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลทั้งหมดหรอกครับ มีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพ่อหนุ่มคนนั้น ซึ่งผมไม่อาจจะเข้าใจได้”

เขาตอบคำถามของข้าพเจ้าด้วยท่าทางครุ่นคิดและเคร่งเครียด แต่ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะได้ถามต่อไปว่าเขาหมายความว่าอย่างไร เพราะข้าพเจ้าได้ยินเสียงCarolineร้องเรียกออกมาจากในบ้าน

ข้าพเจ้ากลับเข้าไป Carolineยังไม่ได้ถอดหมวก เห็นได้ชัดว่าเพิ่งกลับมาจากหมู่บ้าน เธอเริ่มพูดโดยไม่รอช้า

“พบMr Ackroyd” เธอเล่า “และได้ถามเขาเรื่องRalph เขาประหลาดใจใหญ่ทีเดียว เขาไม่รู้เลยว่าพ่อหนุ่มนั้นมาอยู่ที่ไหน เขาเล่าให้พวกเราฟังด้วยว่าRalphกับFloraหมั้นกันแล้ว”

“ผมรู้แล้วละ” ข้าพเจ้าขัดขืน (interrupt) “เพื่อนบ้านคนใหม่ของเราเขาบอกผม”

Carolineอึกอักอยู่ครู่หนึ่ง แต่เธอก็ไม่ได้ซักถามอะไรข้าพเจ้า

“พบบอกMr Ackroyd” เธอเล่าต่อไป “ว่าRalphกำลังพักอยู่ที่โรงแรม เขาชอบบอกชอบใจฟ้าใหญ่โต ฟ

คิดว่าเขาคงตรงล่วไปที่โรงแรม แต่ถ้าเขาไปจริง เขาก็
คงไม่พบ Ralph หนนั้น”

“ไม่พบหรือครับ ?”

“ไม่พบแน่ ตอนเดินกลับบ้าน ผ่านมาทางป่า
ละเมาะ(wood)ข้างๆบ้านFernly Park บังเอิญได้ยินเสียง
คนคุยกัน เสียงหนึ่งเป็นเสียงของRalph Paton — พจ
เสียงเขาได้ทันทีเลย

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 19

อีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงของผู้หญิง ความจริงฟังไม่ได้ตั้งใจ
(mean)จะฟัง ——”

“อ้อ ไม่ได้ตั้งใจแน่” ข้าพเจ้าพูดขำจัดจ้ะ

“แต่พ่อกอดที่จะได้ยินไม่ได้” พ่สาวข้าพเจ้าพูดโดย
ไม่ได้สนใจกับหางเสียงของข้าพเจ้า “ฝ่ายหญิงพูดอะไร
ออกมาอย่างหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะทำให้ Ralph หัวเสียมาก
ทีเดียว ‘โอ้ เธอ!’ เขาพูดเสียงถั่น ‘เธอไม่รู้หรือครับว่า
ตาเฒ่าแกจะไม่ยอมให้เงินฉันแม้แต่เก็ดเดียวเมื่อแกตาย
ลง แกเคืองฉันมาสองสามปีแล้ว ฉันไปทำให้แก
โกรธมากจนอกฉันตึกเดียวกับเข้านั่นเอง เรากำลัง

ต้องการเงินนะเธอ ฉันจะกลายเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง
ที่เดียวถ้าแกตายเสียได้ ฉันไม่ต้องการให้แกเปลี่ยนพันธ
กรรมใหม่หรอก ไว้เป็นธุระของฉันดีกว่า เธอทำใจให้
สบายเถอะ' เขาพูดอย่างจริงจังนะ โชคไม่ดีที่ฟไป
เหยียบเอากังไม่แห่งๆเขา คนทั้งสองเลลลเสยงลงแล้ว
ก็เลยงไปเสีย แหม พอยากรู้เหลือเกินว่าแม่ผู้หญิงคน
นั้นเป็นใครกันแน่ ฟรู้สึกมั่นใจว่าต้องเป็นFlora แต่...

“แต่ดูไม่ค่อยจะมีเหตุผลเสียเลย” ฟจึงพูดต่อ
ให้เธอ

พูดจบข้าพเจ้าก็เลยงหลบออกไปนอกบ้าน และคิด
ลงใจว่าจะไปทโรงแรม ข้าพเจ้ารู้จัก Ralph เป็นอย่างดี
เดี๋ยว — ดูเหมือนจะรู้จักเขาดีกว่าใครๆ ใน King's Abbot
ด้วยซ้ำไป ทั้งนี้เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักมารดาของเขามา
ก่อนที่จะได้รู้จักเขาเสียอีก ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเข้าใจ
อะไรๆ ที่เกี่ยวกับตัวเขาได้มากพอๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่อง
ที่คนอื่นๆ ไม่อาจจะเข้าใจได้เลย เขาไม่ดมเหมือนอย่าง
มารดาของเขากระทำ แต่เขามีจุดอ่อนอยู่บ้างในอุปนิสัย
(character) ของเขา ข้าพเจ้าจะจัดการอะไรสักอย่างหนึ่ง
เพื่อช่วยเหลือชายหนุ่มคนนี้ได้ไหมหนอ? ข้าพเจ้าคิดว่า
ข้าพเจ้าสามารถจะทำได้

เมื่อไปสอบถามที่โรงแรม ข้าพเจ้าก็ได้รับคำบอก
เล่าว่า รอยเอก Paton เพิ่งกลับมาถึง ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไป
ยังห้องของเขา

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 20

“นึกว่าใคร คุณหมอ Sheppard นี่เอง!” เขาพูด
“ยินดีครับที่ได้พบ”

เราสัมผัสกัน ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มอัน
แจ่มชัด (a sunny smile)

“คุณหมอเป็นคนเดียวเท่านั้น (the one person) ที่
ผมยินดีที่ได้พบในสถานที่อันแสนจะเลวร้ายอย่างนี้”

“เอะ ทนมันทำอะไรให้คุณล่ะ?”

“เรื่องมันยืดยาวหน่อยครับ หมุนผมเรื่องไม่สู้จะ
ดีเสียร้อยเชียว คุณหมอ”

“คุณจะไม่เล่าให้ผมฟังบ้าง?” ข้าพเจ้าถาม

“พอผมยังงี้ล่ะครับ คุณหมอก็รู้ว่าผมเรียก Mr.
Ackroyd ว่าพ่อเสมอมา ถึงเขาจะไม่ใช่พ่อบังเกิดเกล้า
ของผมก็ตาม”

“เขาทำอะไรให้คุณ?”

“ไม่ใช่เรื่องที่เขาได้ทำไปแล้วหรอกครับ แต่มัน
เป็นเรื่องที่เขามาท้าว่าจะทำ ผมกำลังเผชิญกับปัญหาอยู่
ยากอยู่ในเวลานี้ — ยุ่งยากเหลือเกินเชียวครับ แล้วผมก็
ไม่ทราบว่าจะทำยังไงต่อไปดี”

“ผมยินดีจะช่วยเหลือคุณ—” ขำพเจ้าพูดยังไม่ทัน
จบ เขาก็แย้งพูดต่อไปว่า

“เป็นความกรุณาอย่างยิ่งที่คุณหม้ออกปากจะช่วย
แต่คุณหม้อทำอะไรไม่ได้หรอกครับ ผมต้องแก้ไขเรื่อง
ให้สำเร็จด้วยตนเอง”

เขาเงยบ่งขึ้นไปชั่วขณะ แล้วก็กล่าวยาอีกครั้งหนึ่ง
ด้วยเสียงที่เพี้ยนไปจากเดิม

“ถูกแล้วครับ ผมต้องจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวของผม
เอง”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 21

บทที่สี่

อาหารค่ำที่บ้าน Fernly Park

อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลา 19.30 น. อยู่แล้ว เมื่อดอน
ท ขำพเจ้าตงสาย กระดิ่งที่ประตูหน้าบ้าน Fernly Park
Parker หัวหน้าคนใช้ (butler) เป็นคนมาเปิดประตู
คนนอกร่างทาสีมาก ขำพเจ้าจึงเดินมา ขำพเจ้าก้าว

เข้าไปในห้องโถงใหญ่ แล้ว Parker ก็รีบเสื่อคลุมของ
ข้าพเจ้าไปแขวน ทันใดนั้นเลขานุการ (secretary) ของ
Ackroyd ซึ่งเป็นชายหนุ่มท่าทางดีเสน่ห์ (pleasant) ชื่อ
Raymond ก็เดินเข้ามาในห้องโถง เพื่อไปยังห้องหนังสือ
(study) ของ Ackroyd ในม่อมเอกสารต่างๆ เต็มทั้งสอง
ข้าง

“สวัสดีครับ คุณหมอ มารับประทานอาหารครับ?
หรือว่าคุณหมอมารักษาไข้?”

เขาพูดเช่นนั้นก็เนื่องจากกระเป๋าสัตว์ของข้าพเจ้า ซึ่ง
ข้าพเจ้าได้วางไว้บนโต๊ะในห้องโถง

ข้าพเจ้าอธิบายว่า ข้าพเจ้าอาจจะถูกตามไปทำคลอด
คนไข้หญิงคนหนึ่งซึ่งใกล้กำหนดจะคลอดอยู่แล้วเมื่อไร
ก็ได้ ข้าพเจ้าจึงต้องมาแบบเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

“เชิญในห้องรับแขก (drawing-room) เกะครับ”

เขาพูด “ผมจะไปเรียน Mr Ackroyd ว่าคุณหมอมาร” เขา
เดินเข้าไปในห้องหนังสือของ Mr Ackroyd Parker ไป
แล้ว ข้าพเจ้าจึงอยู่ลำพังคนเดียวในห้องโถง ข้าพเจ้าจัด
เน็คไทให้เรียบร้อยที่หน้า (in front of) กระจกเงา (look-
ing-glass) แล้วก็เดินตรงไปที่ห้องรับแขก

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 22

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะ(was about to)หมุนลูกบิดประตู ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังออกมาจากข้างใน—ข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็นเสียงปิดหน้าต่าง ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้สนใจกับเสียงนั้นเลย แต่ข้าพเจ้ายังจำเสียงนั้นได้ดีในเวลาต่อมา

ข้าพเจ้าเปิดประตูและเดินเข้าไป ขณะที่ข้าพเจ้าก้าวเข้าไปนั้น ก็เกือบชนกันเข้ากับMiss Russell ซึ่งกำลังจะเดินออกมานอกห้อง

เราต่างก็ขอโทษ(apologized) กัน ข้าพเจ้าสงสัยว่า หล่อนคงเพิ่งกลับเข้ามาจากนอกบ้าน เพราะหล่อนกำลังหายใจถี่(was breathing hard) รวกับว่า(as though)หล่อนไปวิ่งมา

“ผมมาเร็วไปหน่อยครับ” ข้าพเจ้าพูด

“โอ คิดฉันว่าไม่เร็วหรอกค่ะ นี่ก็หุ้มครึ่งแฉ่นละ คุณหมอSheppard” หล่อนหยุดไปครู่หนึ่งก่อนที่จะกล่าวต่อไป “ฉันไม่ยกทราบว่า คุณหมอได้รับเชิญให้มารับประทานอาหารค่ำกัน Mr Ackroydไม่ได้เอ่ยถึง(mention) เรื่องนี้เลยค่ะ”

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่ข้าพเจ้ามารับประทานอาหารค่ำ
ที่นั่นคงจะทำให้หล่อนไม่พอใจ แต่ข้าพเจ้าก็คิด(imagine)
ไม่ออกว่าเพราะอะไร

“ขอมือเป็นอย่างไรบ้างครับ?” ข้าพเจ้าถาม (in-
quired)

“อย่างเดิมล่ะค่ะ ขอบคุณนะคะ คุณหมอบ ดินันเห็น
จะต้องไปเสียที่ อีกประเดี๋ยว Mr Ackroyd ก็จะมาที่นะคะ
ดินัน—ดินันเข้า มาดูว่าดอกไม้เรียบร้อยหรือเปล่าเท่านั้น
เองค่ะ”

หล่อนเดินออกไปจากห้องอย่างเร่งร้อน ข้าพเจ้า
แปลกใจว่าทำไมหล่อนจึงต้องการจะอธิบายให้ข้าพเจ้า
ทราบเหตุผลของหล่อนในการเข้ามาในห้องนี้ ทันใดนั้น
ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็น (noticed) ว่าหน้าต่างในห้องนั้นที่แท้
ก็ทำเป็นประตูกะจกทุกบาน และเปิดออกไปสู่สวนได้
ดังนั้นเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจึง ไม่อาจจะเป็นเสียงปิดหน้าต่าง
ต่างไปได้ เมื่อข้าพเจ้ากวาดสายตาไปรอบๆ ก็แลเห็นโต๊ะ
ที่เรียกกันว่าโต๊ะเครื่องเงิน(silver-table)เข้าตัวหนึ่ง โต๊ะ
ตัวนั้นมฝา(lid)เป็นกระจกเปิดปิดได้ จึง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 23

สามารถจะมองเห็นได้ว่ามีอะไรอยู่ภายในข้าง ข้าพเจ้า
เดินตรงเข้าไปพิจารณาตู้ส่งของในโต๊ะตัวนั้น มีเครื่องเงิน
สมัยเก่าอยู่สองสาม(one or two)ชิ้น เครื่องตกแต่ง
บ้านแบบจีน(Chinese ornaments)สองสามอย่าง อาวุธ
(weapons)และเครื่องมือ(instruments)แบบอาฟริกัน
หลายชนิด(various) ข้าพเจ้าต้องการจะพิจารณาตู้ส่งของ
เหล่านี้ให้ใกล้ชิดจนนอก จิ้งจอกฝาโต๊ะเปิดขึ้น แต่ฝานั้น
ได้หล่นหลุดจากมือและปิดลงไปอย่างเดิม

ข้าพเจ้าทราบทันทีว่าเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินเมื่อก่อน
หนานั้นสักครู่นี้เป็นเสียงของอะไรกันแน่ ฝาโต๊ะนี้ได้ถูก
ขกเปิดขึ้นและปิดลงบ่อย ๆ ข้าพเจ้าลองทำอย่างเก่าออก
สองสามครั้ง(once or twice)เพื่อให้แน่ใจ ขณะที่ข้าพเจ้า
กำลังมองดูโต๊ะที่เปิดอยู่ Flora Ackroydก็เดินเข้ามาใน
ห้อง

มีคนหลายคนไม่ชอบFlora แต่เธอก็สามารถทำตัว
ใหม่เสน่ห์ได้ ไม่น้อยสำหรับเพื่อนฝูงของเธอ เธอเป็น
หญิงที่สวยงาม นัยนาของเธอเป็นสฟาว และสุขภาพของ
เธอสมบูรณ์แบบเยี่ยม (she was the picture of health)
การได้เห็นเธอจะทำให้ผู้ที่เคยเป็นแพทย์รู้สึกสดชื่นขึ้นมาได้

อย่างประหลาด เธอเดินตรงเข้ามาที่โต๊ะเครื่องเงิน แล้ว
เราก็อภัยกันเรื่องส่งของที่อยู่โต๊ะ

“คุณหมอยังไม่ได้แสดงความยินดี (congratulated)
ให้แก่ฉันเลยล่ะ” เธอกล่าวขึ้นหลังจากที่หยุดไปครู่หนึ่ง
“คุณหมอยังไม่ทราบเรื่องอะไร?”

เธออดแหวนงามวงหนึ่งซึ่งเธอสวมอยู่ให้ข้าพเจ้าดู
“ฉันกำลังจะแต่งงานกับRalphนะคะ คุณลองทำนาย
มาให้หน่อยล่ะ”

ข้าพเจ้าจับมือของเธอไว้

“คุณFloraทริก” ข้าพเจ้าพูด “ผมขออวยพรให้คุณ
เป็นสุขๆ นะครับ”

ทันใดนั้น Mrs Ackroydก็เดินเข้ามา พลางกล่าวขอ
โทษที่มาช้าไป

ข้าพเจ้าเสียใจที่จะต้องกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ชอบหน้า
(dislike) Mrs Ackroydเป็นอย่างยิ่ง (extremely) หล่อน
เป็นคนผอมโกโรโกโร (all teeth and bones)

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 24

เป็นผู้หญิงที่ไม่มีอะไรน่าดูเลย นัยน์ตาสีฟ้าของหล่อนเล็ก
และไม่แจ่มใส สายตาของหล่อนมีแววชาเย็นอยู่เป็นนิจ

ถึงแม่หล่อนจะแสร้งทำ(pretends)เป็นคนมีความเมตตา
ปรานีสักเพียงไรก็ตาม

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาหล่อน ปล่อยให้Flora ขึ้นอยู่
ข้างหน้าต่างตามลำพัง ข้าพเจ้าทนฟังการพูดอย่างน่าโหล
ไฟดับของMrs Ackroydด้วยความจำใจ แต่ก็ยังมีสาระ
อยู่บ้างในคำพูดของหล่อน หลังจากที่ได้พูดถึงการหมั้น
(engagement) เสียอย่างขดยาว (at great length) แล้วหล่อน
ก็กล่าวว่า:

“ดิฉันเชื่อเต็มทีเลยล่ะ ว่าRogerตั้งใจจะมอบเงิน
ก้อนหนึ่งให้เป็นของขวัญแก่ลูกFloraเมื่อแต่งงาน แต่
ในฐานะอย่างดิฉัน เป็นการยากยิ่งที่ดิฉันจะเอ่ยถึงเรื่อง
นี้กับเขา บางครั้งRogerก็—ก็มอะไรแปลก ๆ อยู่บ้าง
เหมือนกันเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ดิฉันต้องขอความ
กรุณาให้คุณหมอช่วยสืบให้ได้เรื่องหน่อยนะค่ะ คุณหมอ
เราสองคนแม่ลูกรู้สึกว่าคุณหมอเป็นเพื่อนเก่าแก่คนหนึ่ง
ทีเดียวค่ะ”

ประตูห้องรับแขกเปิดออกออกครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้า
พอใจที่คนเข้ามาขัดจังหวะเสียได้ เพราะข้าพเจ้าไม่มี
ความตั้งใจที่จะถามAckroydเลย ว่าเขาจะให้เงินแก่Flora

หรือเปล่า ข้าพเจ้าจึงการเขาไปยังกับเรื่องส่วนตัวของคน
อื่นเสียจริง ๆ

ผู้ที่เขามาใหม่คือพันตรีHector Blunt เป็นนักล่า
สัตว์บาทมขอเสียงคนหนึ่ง อายุอ่อนกว่าAckroyd รว ๆ
หาบแต่คนทั้งสองก็เป็นเพื่อนกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว
Bluntมักจะมาเยี่ยมบ้าน Fernly Park รว ๆ สองปีต่อครั้ง
เขาเป็นคนเงิบๆ ผิวคล้ำ ไม่สูงแต่แข็งแรง เขาสนทนากับ
Floraเรื่องส่งของทมาจากอาฟริกาในโต๊ะเครื่องเงิน

บรรยากาศในระหว่างรับประทานอาหารค่ำนั้นไม่
แจ่มใสเลย Ackroydมีท่าทีกลุ่มอกกลุ่มใจ และรับประทานอาหาร
น้อยมาก Flora

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 25

ก็ดูเหมือนจะพลอยไม่สบายใจไปกับลุงของเธอด้วย จึง
ตกเป็นหน้าที่ของRaymond, Mrs Ackroyd และข้าพเจ้า
ที่จะต้องหาเรื่องมาสนทนากัน เพราะBluntก็ไม่ค่อยจะ
มีอะไรพูดตามเคยของเขา

พอรับประทานอาหารเสร็จ Ackroydก็สวดแขนมา
คล้องแขนของข้าพเจ้า และออกเดินพาข้าพเจ้าไปยังห้อง
หนังสือของเขา

“ทีนี้ เราจะได้กินกาแฟกันเสียที และเราจะไม่ยอมให้ใครมารบกวนเราได้อีก” เขาอธิบาย “ผมบอก Raymond ให้คอยระวังอย่าให้ใครเข้ามาขัดจังหวะเราเป็นอันขาด”

ข้าพเจ้าลอบพิจารณาดูเขาโดยไม่ให้เขารู้ตัว เห็นได้ชัดว่าเขากำลังตึงเครียดมาก Parker นำกาแฟเข้ามาให้

“หมื่นพอกินอาหารแล้วผมจะต้องปวดท้องเสมอทีเดียว” Ackroyd พูด

“ผมนึกแล้วไม่ผิดเชียว” ข้าพเจ้าตอบ “ผมจะไปหยิบยาที่กระเป๋าของผมมาให้คุณ”

“ให้ Parker เอามาให้ก็ได้” หยิบกระเป๋าของหมอมาให้หน้อยชิ Parker

“ครับผม”

เมื่อ Parker ออกไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ขยับจะพูด แต่ Ackroyd จึงพูดเสียก่อน “ประเดี๋ยวก่อน” เขาพูด “นี่หมอดูไม่ออกหรือกรั้วผมกำลังตกอยู่ในสภาพทุกข์ร้อนยังไบบ้าง?”

ข้าพเจ้ามองเห็นสภาพของเขาได้อย่างชัดเจน และรู้สึกไม่สบายใจไปด้วย

“ช่วยตรวจดูให้แน่เสียก่อนว่าหน้าต่างเปิดเรียบร้อยแล้ว” เขาพูด

ข้าพเจ้าลุกขึ้นและเดินไปที่หน้าต่าง ให้รู้สึกแปลกใจอยู่ครู่หนึ่ง ที่หน้าต่างมีม่านสีฟ้าหนาๆ บังอยู่ แต่ตัวหน้าต่างตอนบนเปิด

Parker เข้ามา ในห้องพร้อมด้วย กระเป๋าของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ายังอยู่ที่หน้าต่าง

“เรียบร้อยแล้ว” ข้าพเจ้าพูดเมื่อเดินกลับมาที่เก้าอี้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 26

“คุณลงกลอนแล้วรึ?” Ackroyd ถาม

“เรียบร้อยแล้ว เรียบร้อย คุณมีเรื่องอะไรนะ?”

ประตูเพิ่งปิดได้หลัง Parker ไปแล้ว มิฉะนั้นข้าพเจ้าก็จะไม่ตั้งคำถามเช่นนั้นหรอก

“ผมกำลังกลุ้มใจจนแทบจะเป็นบ้า ไม่รู้ว่าจะทำยังงี้ดี ไม่ต้องหรอก หมอ อย่าเป็นห่วงเรื่องขานี้เลย ผมแกล้งส่ง Parker ให้หยิบมาให้ยังงั้นแหละ ประตูปิดหรือเปล่าล่ะ?”

“ปิดแล้ว ไม่มีใครแอบฟังได้ขึ้นหรอก อย่าเป็นห่วงเลย”

“Sheppard ไม่มีใครรู้หรอกว่าตลอดเวลาสี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ผมได้ทำอะไรลงไปบ้าง (what I've been through) บ้านของผมไม่ผิอะไรกับซากปรักหักพัง (ruins) ที่ล้อมรอบตัวผมอยู่”

เขาหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“Sheppard คุณเฝ้าใช้ Ashley Ferrars อยู่ตอนที่เขาป่วยตาย ใช่ไหม?”

“ถูกแล้ว ผมเป็นคนรักษาเขาเองแหละ”

“คุณไม่สงสัยเลย—คุณไม่เคยคิดเลยว่า—อ้อ ว่าเขาอาจจะถูกวางยาก็ได้?”

ข้าพเจ้าเงยไปครู่ใหญ่ แล้วก็ตัดสินใจว่าจะต้องพูดกันให้รู้เรื่องเสียที เพราะคิดดูแล้ว (after all) Ackroyd ก็ไม่ใช่คนแบบเดียวกับ Caroline

“ผมจะบอกคุณตามตรง” ข้าพเจ้าพูด “ผมเองก็สงสัยเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน แต่ผมไม่มีข้อพิสูจน์”

“เขาถูกวางยาแน่” Ackroyd พูดด้วยเสียงเนิบๆ แต่หนักแน่น

“ใครละเป็นคนวาง?”

“เมียของเขานะซี เธอบอกเรื่องนี้ให้ผมรู้ด้วยตัวเอง
เชียวละ—เมื่อนานเองแหละ”

“มันเรื่องอะไรกันนะ Mrs Ferrars ถึงได้มาสารภาพ
เรื่องนี้กับคุณ?” ข้าพเจ้าถาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 27

“เมื่อสามเดือนที่แล้ว ผมได้ขอร้อง Mrs Ferrars
ให้แต่งงานกับผม เธอปฏิเสธ แต่เมื่อผมขอร้องเธอซ้ำอีก
เธอก็ตกลงโดยมีเงื่อนไขว่า (on condition that) ผมจะต้อง
คอยไปก่อนเป็นเวลาหนึ่งปีนับตั้งแต่วันตายของสามีเธอ
เราต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ (secret) เมื่อนานผม
ได้ไปหาเธอเพื่อเตือน (remind) เธอว่า ครบปีหนึ่งแล้ว
เธอมีทางเปลี่ยนไปมาก แล้วโดยฉับพลันทันใดเธอก็
หมดความอดทนและได้เล่าให้ผมฟังจนหมดเปลือก เธอ
เกลียดชังสามีของเธอนักทีเดียว.....แต่ยาพิษนั้น!
เจ้าประคุณ! มันเป็นการฆ่ากันอย่างเลือดเย็นเหลือเกิน”

ข้าพเจ้าอ่านความรู้สึกของ Ackroyd ได้จากสายตา
ของเขา Mrs Ferrars ก็คงจะได้สังเกตเห็นสายตาอย่างนั้น

มาแล้วเช่นเดียวกัน เพราะ Ackroyd ไม่ใช่คนชนิดที่ถ้ารักใคร่แล้วก็จะต้องให้อภัย(forgive)ได้ทุกอย่างเพื่อความรัก

“ใช่แล้ว” เขากล่าวต่อไป “และดูเหมือนจะมีผู้ชายคนหนึ่งทรงความรู้ความจริงเรื่องนี้ เจ้าคนนั้นคอยขู่เอาเงิน(black-mail)เธอไปเป็นจำนวนมากอยู่เรื่อย ๆ”

“เจ้าผู้ชายคนนั้นเป็นใครกันนะ?”

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็นึกถึงภาพที่ Ralph Paton และ Mrs Ferrars เดินคลอกันไป ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดหวั่นและไม่แน่ใจอยู่ครู่หนึ่ง สมมุติว่า—โอ๊ย เป็นไปไม่ได้แน่ ๆ การต้อนรับขับสู้ของ Ralph เมื่อข้าพเจ้าไปหาเขา ตอนบ่ายวันนั้น ก็ดูเปิดเผยและไม่เห็นจะมีอะไรเคลือบแฝงอยู่เลยนะ

“เธอไม่ได้บอกผมหรือว่าเจ้าหมอนั่นคือใคร แต่เรื่องนี้แหละที่ผลักดันให้เธอต้องฆ่าตัวตาย เธอได้ขอร้องผมไม่ให้ทำและพูดอะไรเป็นเวลาสิบสี่ชั่วโมง หลังจากนั้นเธอจึงจะบอกขอเจ้านั้นให้ผมรู้ นั่นผมจะต้องทำยังไงดีละตอนนั้น? ผมจะสืบหาเจ้าคนแบล็คเมลนั้นได้อย่างไร? Ferrars ก็ได้ใช้หนกรรมของเธอไปแล้ว จะให้เจ้าคนนั้นลอยนวลไปได้สบายๆยังงั้น?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 28

“คุณตั้งใจจะตามล่า(hunt down)มันด้วยวิธีไหน
ล่ะ?” ข้าพเจ้าถามเนียบ ๆ

“ผมรู้สึกมั่นใจว่าเธอจะต้องบอกให้ผมรู้ เธอคง
เขียนจดหมายทิ้งไว้ให้ผมบ้างหรอก”

“เธอไม่ได้เขียนจดหมายไม่ว่าชนิดไหนทิ้งไว้เลย
ไม่ใช่หรือ?” ข้าพเจ้าถาม

“ถูกแล้ว แต่ผมก็มั่นใจว่าจะต้องได้เรื่องอะไรสัก
อย่าง ผมคิดว่าเธอต้องการให้ผมสืบหาตัวเจ้าอาชญากร
(criminal) ที่เป็นคนเหตุแห่งความตายของเธอให้พบและ
จัดการ(see that) ให้มันได้รับการตอบแทนอย่างสาสม
ด้วย”

ขณะนั้นเองParkerก็เดินถือถาด(tray)เล็กๆไปหนึ่ง
เข้ามา มีจดหมายอยู่ในถาดสองสามฉบับ

“จดหมายเทวคำครับ” Parkerพูด แล้วเขาก็จัด
แจงเก็บด้วยกาแฟและกลับออกไป

Ackroydยืนนั่งราวกับว่า(as if)ได้กลายเป็นหินไป
เสียแล้ว สายตาของเขาจ้องจับอยู่ที่ซองจดหมาย
(envelope)สีฟ้าขนาดยาวซองหนึ่ง

“ลายมือ(writing)ของเธอน่ะ” เขาพูดแล้ว ๆ ในที่สุด “เธอคงส่งมันเมื่อคนนีก่อนหน้าที่จะ_____”

เขาเปิดซอง ดึงจดหมายออกมา แล้วเริ่มอ่านด้วยเสียงไม่ดังนัก

‘Roger ทรัมพ์ยัง

ชีวิตต้องทดแทนด้วยชีวิต ดิฉันอ่านความคิด
เช่นนี้ของคุณได้จากสีหน้าของคุณเมื่อตอนบ่ายวัน
ดิฉันจึงต้องเดินไปตามทางซึ่งเปิดให้ดิฉันเพียงทางเดียว
ดิฉันขอมอบให้คุณทำหน้าที่ลงโทษคนที่ทำให้ชีวิตของ
ดิฉันต้องอับเฉาไร้ความสุขตลอดชีวิตที่ผ่านมา ดิฉัน
ไม่ยอมบอกชื่อของชายผู้นั้นให้คุณทราบเมื่อตอนบ่าย
แต่ดิฉันจะเขียนบอกคุณเดี๋ยวนี้ล่ะค่ะ.....’

Ackroydหยุดอ่านก่อนที่จะพลิก (turn over) ไปอีก
หน้าหนึ่ง แล้วเขาก็สอจดหมายไว้ในซองอย่างเดิม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 29 _____

“ผมต้องอ่านจดหมายนี้ตามลำพังเสียแล้วละ” เขา
พูดเสียงสั่น ๆ “เธอเจตนาจะให้ผมรู้แต่เพียงคนเดียว”

“ไม่ได้หรอก” ข้าพเจ้าพูดเสียงดัง “อ่านเสียเดี๋ยวนี้เถอะ”

Ackroyd มองหน้าข้าพเจ้าด้วยความแปลกใจอยู่บ้าง “เอาไว้อ่านทีหลังเถอะนะ” เขาพูด “เวลาผมอยู่คนเดียวดีกว่า”

ด้วยเหตุผลบางอย่าง ข้าพเจ้าจึงพูดจาห้วนล่อมเขาต่อไป แต่ Ackroyd ไม่ใช่คนชนิดที่จะถูกจูงใจได้ง่าย ๆ ยิ่งพยายามจะให้เขาทำอะไรก็ตาม เขาก็จะยังตั้งใจแน่วแน่ขึ้นอีกว่าจะไม่ทำอย่างนั้น

จดหมายฉบับนั้นถูกนำเข้ามาเมื่อเวลา 20.40 น. และเมื่อข้าพเจ้าลากลับตอน 20.50 น. นั้น จดหมายก็ยังไม่ได้อ่าน ข้าพเจ้าลงเลม่อจับลูกบิดประตูค้างอยู่ พลังหันไปมองดูและถามตัวเองว่า มื่อะไรบ้างที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้จัดการให้เรียบร้อย ข้าพเจ้าส่ายหน้าพลางเดินออกไปนอกห้อง แล้วก็ปิดประตูไว้อย่างเดิม

ข้าพเจ้าแปลกใจที่แลเห็น Parker ยืนอยู่ตรงหน้าห้อง ข้าพเจ้าคิด (It occurred to me) ว่าเขาคงแอบฟังเราอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าไม่ชอบแววฉลาดแกมโกง (oily look) บนใบหน้าของเขาเลย

“Mr Ackroyd ไม่ต้องการให้ใครมารบกวน” ข้าพเจ้า
พูดเสียงกร้าว “เขาส่งฉันให้มาบอกเธอ”

“ขอรับ ผม—ผมคิดว่าผมได้ยินเสียงกระดิ่งเรียก
ขอรับ”

เห็นได้ชัดว่าเป็นการแก้ตัวไปอย่างน่าขัน ๆ ข้าพเจ้า
จึงครานที่จะโต้ตอบอีกต่อไป อีกสองสามนาทีต่อมา ขณะ
ที่ข้าพเจ้ากำลังเดินผ่านประตูวหน้าบ้านออกมา ก็เกือบ
ชนกับเขา กับชายคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน

“นี่ทางเข้าบ้าน Fernly Park ใช่ไหมคุณ?” เขาถาม
อย่างไม่มีทางเลี่ยง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 30

ข้าพเจ้ามองเห็นหน้าเขาไม่ถนัดชัดเจนเลย แต่ก็
รู้สึกว่าเขายังหนุ่มอยู่

“นี่ละประตูบ้าน Fernly Park” ข้าพเจ้าพูด

“ขอบใจ คุณ ผมเป็นคนแปลกถิ่นสำหรับที่นี่ อย่าง
ที่คุณเห็นแหละ”

ข้าพเจ้ามองตามหลังเขาไป ขณะที่เขาเดินเข้าประตู
รวบาน เสียงของเขาทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเสียงของใคร
คนหนึ่งซึ่ง

อีกสัปดาห์ต่อมาข้าพเจ้าก็กลับมาถึงบ้าน Caroline
ข้างอยากรู้เสียจริงๆว่าข้าพเจ้าได้ไปทำอะไรมาบ้างในตอน
คำนานนี้ และทำไมข้าพเจ้าจึงกลับเร็วนัก ข้าพเจ้าต้อง
ถูกร้องขอให้หนีไปจากเธอเสียที แล้วข้าพเจ้าก็
แนะนำว่าควรจะเข้านอนกันได้แล้ว

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินขึ้นบันได ก็ได้ยินเสียงกริ่ง
โทรศัพท์ดังขึ้น

“ลูกMrs Batesนี่” Carolineพูด

ข้าพเจ้าวิ่งลงบันไดมารับโทรศัพท์(answer)

“อะไรนะ?” ข้าพเจ้าพูด “อะไรกัน? ได้ซี ไป
เดี๋ยวนี้ละ”

ข้าพเจ้าตะโกนบอกCarolineขึ้นไปข้างบน

“Parkerเป็นคนโทรศัพท์มานะพี่” ข้าพเจ้าพูด

“เขาเพิ่งเข้าไปพบRoger Ackroyd ถูกฆ่ากันเดี๋ยวนี้เอง”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 31

บทที่ห้า

มาตรการ

ข้าพเจ้าเอารถออกและขับอย่างเร็วไปยังบ้านFurnly

Park เมื่อดังสายกระดิ่งอย่างร้อนใจ(impatient)แล้วก็

ต้องเสียเวลาคอยคนมาเปิดประตูอยู่ครู่หนึ่ง แล้วParker
ก็เปิดประตูออกมา ทำทางของเขาเคร่งขรึมและเงือง-
หงอยเหลือเกิน

“เขาอยู่ที่ไหน?” ข้าพเจ้าถาม “Mr Ackroydอยู่
ไหน?”

“คุณหมอว่ากระไรนะครับ?”

“อย่าขุ่นเพื่ออยู่อย่างนั้นเลย เธอบอกตำรวจแล้ว
หรือยัง?”

“ตำรวจครับ? เกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะครับ?”

“ก็เธอโทรศัพท์ไปบอกฉันว่าเขาถูกฆ่าตายไม่ใช่?”

“นาย่ะครับถูกฆ่า? เป็นไปไม่ได้หรอกครับ”

“เธอไม่ได้โทรศัพท์ไปถึงฉันหรือกรเมอกันนะ?”

“ผมครับ? โอ เปลา่จริงๆ ครับ”

“แต่เสียงที่โทรศัพท์ไปถึงฉันพูดว่าอย่างนั้นจริงๆ นะ
นั่นคุณหมอSheppardครับ? นี่Parkerพูดจากบ้านFernly
Park กรุณามาที่นั่นครับ Mr Ackroydถูกฆ่าตายเสีย
แล้วล่ะครับ”

“ใครต้องเล่นตลกบ้าง? แน่เชียวครับ”

“Mr Ackroyd อยู่ไหนล่ะ?”

“ยังอยู่ในห้องหนังสือครับ พวกสุภาพสตรีเขานอนกันหมดแล้ว พันตรี Blunt กับ Mr Raymond กำลังเล่นไฟกันอยู่ในห้องเล่นไฟครับ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 32

“ล้อเล่นอย่างนี้ทำให้ฉันใจคอไม่สบายเลย” ขำพเจ้าพูด “ฉันอยากจะดูให้แน่ใจสักหน่อยซิว่าเขายังปรกติเหมือนเดิม”

เราเดินตรงไปยังห้องหนังสือ ขำพเจ้าเป็นคนเคาะประตู ไม่มีเสียงขานรับ ขำพเจ้าจึงหมุนลูกบิด แต่ประตูใส่กุญแจอยู่ Parker ก็มัวตัวลงมองดูทางรูกุญแจ

“ลูกกุญแจคาอยู่ในรูครับ Mr Ackroyd คงใส่กุญแจข้างตัวเอง แล้วคงจะมัวอยู่หลับไปนี่ครับ”

ขำพเจ้าเคาะประตูอีกครั้งหนึ่งและร้องเรียกเข้าไป แต่ก็ยังคงไม่มีเสียงขานรับเช่นเดิม

“Parker เราต้องพังประตูเข้าไปเสียแล้วละ ฉันเป็นคนรับผิดชอบ (take the responsibility) เอง”

Parker เห็นพ้องกับขำพเจ้าอย่างไม่มีข้อสงสัยแน่นอนนัก

เรยกเกาเอหนักๆในห้องโถงมาตัวหนึ่ง แล้วกระแทก
เกาเอเข้าตรงกึ่งๆแอ พอกระแทกเป็นครั้งที่สามประตูจึง
เปิดออก เราพากันก้าวเข้าไปในห้อง

Ackroydกำลังนั่งอยู่ในอาร์มแชร์หน้าเตาผิงเหมือน
ตอนที่เขาพาเจ้าลาจากเขาไป ศีรษะของเขาเอียงไปข้างหนึ่ง
และทหลังต่ำกว่าคอเสื้อ(collar)ลงมาเล็กน้อย มีโลหะ
ชิ้นหนึ่งเป็นประกายแวบๆอยู่ มันคือมีดปลายแหลม
(dagger)นั่นเอง

“แทงจากข้างหลัง” Parkerพูดเสียงแผ่ว “น่าสยด
สยองเหลือเกิน!”

“ไปโทรศัฟท์บอกตำรวจเร็วๆเข้า” ข้าพเจ้าส่ง
“แล้วก็เรียกMr RaymondและพันตรีBluntมาทันด้วย ฉัน
แปลกใจที่เขาไม่ชักได้ขึ้นเสียงอะอะของเรา”

“ห้องเล่นไฟอยู่ทางสุดอีกด้านหนึ่งของตัวบ้านครับ”
Parkerอธิบาย แล้วก็รีบเดินออกไป

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 34

สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องทำไม่มอะไรมากนัก ข้าพเจ้าจะหวัง
จะไม่ทำให้ศพเขยอนทไปและไม่แต่ละต้องมดปลายแหลม

เล่นนิน แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของหนุ่มRaymond อีก
ครู่หนึ่งเขาและBluntก็เดินเข้ามา เมื่อคนทั้งสองแลเห็น
ว่าเกิดอะไรขึ้น Raymondก็ร้องเอะอะออกมา

“คุณพระช่วย! จริงๆนะแหละ น่ากลัวเหลือเกิน”

“ผมคิดว่าคงเป็นโจรกรรม” Bluntพูด “มันเข้ามาได้
ยังไงกันนะ? ทำจะเข้าทางหน้าต่างกระมัง?”

“มีของอะไรหายบ้างไหม?” ข้าพเจ้าถาม

Raymondตรงเข้าไปที่โต๊ะทำงาน “ดูเหมือนจะไม่
มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย” เขาพูด “สินทรัพย์ก็ไม่ได้ถูกรอดู
กันเหมือนกัน แปลกจริงๆ”

“มีจดหมายสองสามฉบับที่พินห้องนี่” Bluntพูด
ข้าพเจ้าก็ลงมอดดูตรงที่จดหมายสามหรือสี่ฉบับวาง
อยู่ Ackroydทั้งจดหมายเหล่านั้นไว้เมื่อตอนหัวค่ำ แต่
ของสฟาทับบรรจุจดหมายของMrs Ferrarsได้อันตรธาน
ไปแล้ว

ทันใดนั้นเองสารวัตรตำรวจกับพลตำรวจอีกนายหนึ่ง
จากสถานีตำรวจประจำหมู่บ้านก็มาถึง สารวัตรลงมือชัน-
สูตร(examine)ศพทันที

“ไม่มีทางที่จะเป็นอุบัติเหตุหรืออหังการกรรมไป

“ได้เลย ไซ้ไหมครับ คุณหมอ?”

“ไม่มีทางเลย” ข้าพเจ้าตอบ “ไม่มีใครจะฆ่าตัวตายแบบนั้นได้หรอกครับ และตามที่คุณเห็น ปัญหาเรื่องอุบัติเหตุก็เป็นอันว่าพ้นไปได้”

“ถ้ายังงั้นก็เป็นฆาตกรรมนะซี และดูๆก็เหมือนกับว่าเราไม่มีทางที่จะจับกุมเจ้าฆาตกรคนนั้นมาลงโทษได้เลย” สารวัตรพูด “ตอนนั้น ขอให้ผมได้ฟังรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดก่อนเถอะครับ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 35

ข้าพเจ้าเล่าให้สารวัตรฟังถึงเรื่องที่ได้รับโทรศัพท์จากParker แต่Parkerบอกว่าเขาไม่ได้เป็นคนส่งข่าวไปเล่าถึงตอนที่ข้าพเจ้ามาถึงและช่วยกันฟังประตูลืมมาได้
อย่างไร

“เข้าใจละ แล้วคุณมีความเห็นว่า Mr Ackroydตายมานานเท่าไรแล้วครับ คุณหมอ?”

“อย่างน้อยที่สุด(at least)ก็ครึ่งชั่วโมงแล้ว บางทีอาจจะนานกว่านั้นอีก” ข้าพเจ้าพูด

“ประตูล็อกกุญแจจากทางด้านใน คุณหมอยังงั้น

ใช่ไหม? แล้วก็น้ำต่างล่ะครับ?”

“ผมปิดและลงกลอนหน้าต่างเมื่อตอนหัวค่ำตามคำ
ขอร้องขอ Mr Ackroyd” ข้าพเจ้าอธิบาย

สาววัตรเดินไปหน้าต่างและรูดม่านเปิดออก

“อ้าว มันเปิดอยู่นะ” สาววัตรพูด และส่องไฟ
ฉายไปทพนดินข้างนอก

“มันเข้ามาทางนี้” สาววัตรพูด “แล้วก็ออกไปทาง
นี้ เห็นไหม?”

มีรอยเท้าปรากฏอยู่อย่างชัดเจนหลายรอยด้วยกัน
บางรอยก็หันปลายเท้าเข้า บางรอยก็หันปลายเท้าออก

“ของมีค่าหายไปบ้างหรือเปล่า?” สาววัตรถาม

“เท่าที่ตรวจดูแล้ว ยังไม่เห็นมีอะไรหายเลยครับ”

Raymondตอบ “Mr Ackroyd ไม่เก็บของมีค่าไว้ในห้อง
นหรือครับ”

“สงสัยว่าเจ้าคนร้ายมันเห็นหน้าต่างเปิดอยู่ เลย
เข้ามาและแลเห็น Mr Ackroyd ซุกงักกำลังหลับอยู่เข้า มัน
แทงเขาจากเบื้องหลัง แล้วก็เกิดความกลัวขึ้นมา หรือ
มันก็ได้ยินเสียงอะไรเข้า จึงหนีออกไป แต่เราก็ควรจะ
จับมันได้ไม่ยากนัก ร่องรอยของมันทางไว้นั้นชัดเจนดี ผม

อยากทราบว่าใครเห็นคนแปลกหน้าแถวนั้นบ้างหรือเปล่า”

“ผมพบชายคนหนึ่งเมื่อตอนค่ำ” ข้าพเจ้าพูด “ตอน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 36

“ผมกำลังเดินออกจากประตูว เขาดำผมถึงทางมาบ้าน Fernly Park” แล้วข้าพเจ้าก็บรรยายลักษณะของชายคนนั้นอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ตอนนั้นเป็นเวลาสามทุ่มพอดี” ข้าพเจ้ากล่าวต่อ “ผมได้ยินเสียงนาฬิกาโบสถ์บอกเวลา”

“ไม่มีใครมาที่บ้านนเลยเท่าที่(so far as)ผมทราบ”

Parkerพูด

“ตอนนั้นผมอยากได้เวลาต่างๆให้แน่นอน” สารวัตรพูด “มีคนเห็นMr Ackroydขมขุดอยู่เป็นครั้งสุดท้ายเมื่อไร?”

“ดูเหมือนจะเป็นผม” ข้าพเจ้าตอบ “ผมลาเขากลับเมื่อเวลาประมาณอีกสับนาทีก่อนสามทุ่ม”

“Mr Ackroydขมขุดอยู่แน่ๆเชียวครับเมื่อตอนสามทุ่มครึ่ง” Raymondพูดสอดขึ้น “ผมได้ยินเสียงเขา

คุยอยู่ในห้องน

“คุยกับใคร?”

“ผมไม่ทราบ ตอนนั้นผมคิดว่า Dr Sheppard ยังอยู่
ที่นั่นเสียอีก แต่ผมไม่ได้เข้ามา เพราะ (as) Mr Ackroyd
ไม่ต้องการให้ใครเข้ามารบกวน”

“ผมกลับไปถึงบ้านตอนสามทุ่มสี่ห้านาที” ขาพเจ้า

พูด

“ไม่มีใครเข้ามาในห้องหนังสือหลังจากหมอกลับ
ไปแล้วบ้าง?”

Blunt, Raymond และ Parker ต่างพากันสั่นศีรษะ

“คุณได้ขึ้นใหม่ว่าเขาคุยเรื่องอะไรกันบ้างระหว่าง
Mr Ackroyd กับเจ้าบุรุษลูกกับคนนั้นนะ?” สารวัตรถาม
พลางหันหน้าไปทาง Raymond

“เพียงสองสามคำเท่านั้นเอง ผมคิดว่าเป็นคำพูดที่
ค่อนข้างจะแปลกอยู่สักหน่อย ‘การมาหาฉันเพื่อขอเงิน’
Mr Ackroyd พูดอย่างนั้นแหละครับ ‘ในระยะหลังๆ นี้ เป็น
การกระทำที่เขตน้อยครั้งเกินไป ฉันฉันมีความเสียใจ
ที่ไม่สามารถจะยินยอมตาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 37

คำขอร้องนั้นได้.....’ แล้วผมก็ไม่ได้ยินอะไรอีก เพราะ

ผมเดินไปจากที่นั่ง”

“เรื่องขอเงินรึ?” สารวัตรพูด “บางทีเรื่องนี้อาจจะเป็นร่องรอย(clue)สำคัญได้อย่างหนึ่ง ถ้าไม่มีใครเข้ามาทางประตู Mr Ackroydก็ต้องเปิดรับบุรุษลักลับคนให้เข้ามาทางหน้าต่าง รูปการณ์มันเป็นอย่างนั้น ตอนสามทุ่มครึ่งเขายังมีชีวิตและยังปกติอยู่ แต่หลังจากนั้นก็ไม่มีการได้เห็นเขามีสชีวิตอยู่อีกเลย”

“ขอประทานโทษครับ” Parkerพูดขึ้น “Miss Flora ได้เห็นนายหลังจากนั้นครับ ตอนที่ผมยกถาดเครื่องดื่มเข้ามาเหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติเวลาสามทุ่มสี่สิบห้า ผมพบMiss Floraที่ประตูห้องนี้ คุณผู้หญิงยังบอกผมเลยครับ ว่าคุณลุงไม่ต้องการให้ใครเข้ามาทวน”

สารวัตรมองดูParkerด้วยความสนใจยิ่งกว่าเดิม

“แต่เธอก็ได้รับคำบอกเล่าอย่างนั้นจากคนก่อนมาแล้ว” สารวัตรพูด

“ครับ ถูกแล้วครับ” Parkerตอบเสียงสั้น และมอกลืพลอยสั้นไปด้วย “ผมลืมไปครับ เลยนำเครื่องดื่มเข้ามาให้นายอย่างที่เคยทำทุกคน”

“เอ” สารวัตรพูดเมื่อเห็นParkerสั้นเตาไปหมด

“ผมต้องขอพบ Miss Flora Ackroyd เดียวแหละ ผมจะปิดหน้าต่างไว้ก่อน” ขณะที่สาวตัวกำลังปิดหน้าต่างอยู่นั้น เขาก็นั่งดำริว่าคงต้องคอยระวังอย่าให้ใครเข้ามาในห้องได้

“ขอประทานโทษครับ” Parker พูดขึ้น “ถ้าคุณใส่กุญแจประตูที่จะเข้ามาสู่ห้องใหญ่ไว้ ก็ไม่มีใครจะเข้ามาในบริเวณนี้ได้เลยครับ บันไดนั้น

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 38

เป็นทางเดียวที่จะเข้าไปห้องนอนของ Mr Ackroyd ได้ ไม่มีทางอื่นที่จะไปได้เลยครับ”

เราทั้งหมดพากันเข้าไปในห้องใหญ่ สาวตัวจัดแจงใส่กุญแจประตูตามที่ Parker แนะนำ และขอร้องให้ Raymond ไปตามตัว Flora มาพบ

“ยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกเธอเรื่องฆาตกรรมหรอกนะ” เขากล่าวเสริม “บอกแต่เพียงว่าเกิดโจรกรรมขึ้นเท่านั้น”

Raymond ขนไปขึ้นบน อีกครู่หนึ่ง Flora ก็เดินลงมา เธอมีท่าทางวิตกกังวลและตุนตัน

“เป็นยังไงคะ?” เธอพูด “อะไรหายไปบ้างคะ?”

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ” สารวัตรพูด “Parker เขามอบให้คุณออกมาจากห้องหนังสือของคุณลงคุณเมื่อ ราวๆ อีกสัปดาห์น่าจะสัปดาห์ เป็นความจริงอย่างนั้นหรือ เปล่าครับ?”

“คะ ถูกแล้ว ดิฉันเข้าไปตากคุณลงก่อนจะเข้านอน ค่ะ”

“คุณลงของคุณอยู่คนเดียวครับ”

“คะ Dr Sheppard กลับไปแล้วคะตอนนั้น”

“คุณสังเกตหรือเปล่าว่าหน้าต่างเปิดหรือปิดอยู่?”

Flora สันนิษฐาน “ดิฉันบอกไม่ถูกหรอกคะ ม่าน มันบังอยู่”

“คุณลงของคุณมีท่าทางเหมือนปกติทุกอย่างไหม ครับ?”

“เอ๊ะ ก็ปกติดิฉันคะ คุณลงกล่าวสวัสดีกับดิฉันและ ขอร้องให้ดิฉันบอกParkerว่าท่าน ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ท่านบอกว่าท่านกำลังมีธุระยุ่งและไม่ต้องการให้ใครเข้าไป กวนท่าน”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 39

“แล้วคุณพบParkerที่หน้าประตูหรือเปล่า?”

“พบค่ะ ดิฉันยังบอกเขาตามที่คุณลุงสั่งเลยคะ
กรุณาบอกดิฉันหน่อยเถอะว่าอะไรนะคะที่ถูกขโมยไป?”

“เรายังไม่ทราบแน่ครับ Miss Ackroyd”

แววแห่งความหวาดกลัวปรากฏขึ้นที่ใบหน้าของเธอ
“นั่นเรื่องอะไรกันนะคะ?” เธอพูดเสียงดัง “พวกคุณ
กำลังปีติบั้งอะไรบางอย่างไว้ไม่ให้ดิฉันรู้เสียแล้วละ”

พันตำรวจBluntเดินเข้าไปหาเธอและจับมือของเธอมา
กุมไว้

“ข้าวร้าย Flora” เขาพูดอ่อนโยน “มันจะทำให้
คุณกระเทือนใจมากทีเดียว ลุงRogerของคุณตายเสีย
แล้วละ”

เธอผงะถอยหลัง นัยน์ตาเบิกกว้างด้วยความหวาด
กลัว

“เมื่อไหร่คะ?” เธอพิมพ์ “เมื่อไหร่?”

“หลังจากที่คุณจากท่านมาเพียงครึ่งเดียว ผมเข้าใจ
ว่ายังงั้น” Bluntพูด

Floraขมอกจนกุมคอ ร้องออกมาเบาๆ แล้วกลืน
ลงกับพนักหอน เธอหมดสติไปเสียแล้ว

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 40_____

บทที่หก

มิดคาฟริกกัน

Blunt และข้าพเจ้าหามรุ่งFloraขึ้นไปยังห้องของเธอข้างบน ข้าพเจ้าพยายามเธอจนได้สติ (came to herself) ในไม่ช้า ข้าพเจ้าทิ้งเธอให้อยู่กับมารดาของเธอและรีบกลับลงมาข้างล่างอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นขณะเดียวกันกับที่สารวัตรออกมาจากห้องครัวพอดี เขาบอกข้าพเจ้าว่าได้สอบถามพวกคนใช้หมดแล้ว แต่ไม่ได้เรื่องอะไรพอที่จะเป็นประโยชน์เลย

แล้วเขาก็ดึงตัวข้าพเจ้าเขาไปในห้องหนึ่งสอ เมื่อเขาไปแล้วเขาก็ใส่กุญแจประตูเสีย

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องแบล็คเมลบ้างไหมครับ?” เขาถามฉัน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจไม่น้อย “ทำให้การของParkerดูสับสน(confused)ยิ่งๆไปอีก”

“แบล็คเมล!” ข้าพเจ้าทวนคำ “ถ้าหากParkerรู้เรื่องอะไรสักอย่าง เขาต้องแอบฟังทางรูกุญแจแน่แท้แล้ว”

“เห็นจะเป็นขงนั้นแน่ บอกตรงๆผมไม่ชอบท่าทางของParkerเลย หมอนต้องรู้อะไรๆอยู่บ้างเป็นแน่”

ข้าพเจ้าตัดสินใจ(made up my mind)ทันทีว่าจะเล่า
เรื่องทุกอย่างที่ข้าพเจ้ารู้ให้สาวรวัตรฟัง ข้าพเจ้าได้เล่าให้
เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในตอนกลางวันนั้นอย่าง
เดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าให้ท่านผู้อ่านฟังมาแล้วทุก
ประการ

“เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ฟัง
มา” เขาพูดเมื่อข้าพเจ้าเล่าจบ “แล้วจดหมายฉบับนั้น
คุณก็บอกว่ามันหายสาบสูญไปเสียแล้วใช่ไหมครับ? เรื่อง
นั้นแหละทำให้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 41

เราได้รู้เรื่องที่เรากำลังสืบอยู่—สาเหตุทุกอย่างให้เกิดฆาตกรรม
ครั้งนี้ขึ้นยังงี้ล่ะครับ ผมสงสัยว่าทำไมParkerจึงแอบ
ฟังอยู่ที่ประตูเมื่อคุณออกไป และต่อมาก็ยังพยายาม
จะเข้ามาในห้องหนังสือนอกตอนที่Miss Floraพบเขาเข้า
เป็นไปได้อย่างไรที่เขาได้เข้ามาจริงๆ หลังจากMiss Flora
กลับไปแล้ว? เขาอาจเป็นคนฆ่าAckroydก็ได้ เมื่อฆ่า
แล้วก็ใส่กุญแจประตูจากทางข้างใน แล้วก็ออกไปทาง
หน้าต่างตรงไปประตูหลังบ้าน”

“มียู๋ขอเดวเท่านั้นที่ค้านกับความเห็นของคุณ”
 ข้าพเจ้าพูดเนิบๆ “ถ้าหากAckroydได้อ่านจดหมายจน
 จบจริงละก็ เขาจะต้องเรียกตัวParkerเข้ามาต่อว่าต่อขาน
 หนักหน่วงทีเดียว อย่าลืมนะครับ Ackroydเป็นคนฉุนเฉียวอยู่
 ไม่น้อย เขาคงจะไม่นั่งคิดถึงเรื่องนี้อยู่จริงๆตงขวโมง
 หนึ่งหรือก”

“บางทีเขาอาจจะไม่ได้อ่านจดหมายตอนนั้นก็ได้”
 สารวัตรออกความเห็น(suggested) “เรารู้ว่ามคนอยู่กับ
 เขาเมื่อตอนสามทุ่มครึ่ง ต่อจากนั้นMiss Florาก็เข้ามา
 เขาคงไม่มีโอกาสจะอ่านจดหมายได้จนกระทั่งเกือบจะสี่
 ทุ่ม”

“แล้วก็เรื่องโทรศัพท์ล่ะครับ?” ข้าพเจ้าถาม

“Parkerเป็นคนโทรศัพท์ไปแน่ แล้วเขาก็เกิด
 กลัวขึ้นมา จึงตัดสินใจบอกว่าเขาไม่ได้โทรศัพท์ไปถึง
 คุณ แต่ถึงยังไงเราก็พอจะสืบเอาความจริงเรื่องนี้ได้
 จากโทรศัพท์กลาง(telephone exchange)”

เขาลุกขึ้นและเดินไปพิจารณาตุ่มดขงเขาดังออกมา
 จากศพโดยระวังที่จะไม่แตะต้องตัวของมัน

“มรอยนวนมอดวยแฮะ” เขาพูดอย่างขงขัง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 42

มดเล่นเป็นอาวุธทองคำม ใบมดเร็วเล็กและคม
กริบ ค้ามดตกแต่งอย่างวิจิตร

“ไปกันเถอะ คุณหมอ ไปถามMr Raymondดูว่า
เขาจะบอกอะไรเราเกี่ยวกับมดเล่นได้บ้างไหม มดแบบ
นี้มันอยู่ไม่กล่นกนากหรอก”

เราไปห้องเล่นไพ่ ชั่งRaymondและBluntยังสน-
ทนากันอยู่

“กริบ ผมรู้จักมดเล่นนี่” Raymondพูด “เป็นมด
ที่พันตรBluntได้ให้แก่Mr Ackroyd จริงไหมครับ?”

“จริงทีเดียว” Bluntรับรอง “จริงอย่างไม่ต้อง
สงสัยเลย เป็นมดอาฟริกกัน ผมนำมันมาจากTunis”

“มดเล่นเก็บไว้นาน?” นายตำรวจถาม

“ในโต๊ะเครื่องเงินที่ห้องรับแขกครับ” Raymond

ตอบ

“อะไรนะ?” ข้าพเจ้าอุทาน ทำให้ทุกคนหันมา
มองข้าพเจ้าเป็นตาเดียวกัน

“คุณไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนักหรอกครับ” ข้าพ-
เจ้าพูด “แต่เมื่อผมมาถึงที่นี่เพื่อรับประทานอาหาร และ

ตอนที่ผมกำลังจะเปิดประตูเข้ามาในห้องรับแขก ผมได้
 เห็นเสียงปิดฝาโต๊ะเครื่องเงินด้วยตัว”

แล้วข้าพเจ้าก็ต้องเล่าเรื่องอย่างละเอียด (in detail)

“เราต้องตามตัวแม่บ้านมาเสียแล้วละ” สารวัตรพูด
 แล้วเขาก็กดกริ่งเรียกตัวParker เพื่อบอกให้ไปเชิญMiss
 Russellเข้ามา

“ถูกแล้วค่ะ” หล่อนพูดตอบคำถามของสารวัตร
 “ดิฉันปิดฝาโต๊ะเครื่องเงินจริง ดิฉันเข้ามาในห้องรับแขก
 เพื่อดูว่าดอกไม้ทองหยกยังสดอยู่หรือเปล่า ดิฉันเห็น
 ฝาโต๊ะเปิดอยู่ จึงปิดเสีย”

“ตอนนั้น มดเล่นอยู่บนโต๊ะหรือเปล่าครับ?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 43

“ดิฉันตอบไม่ถูกหรอกค่ะ จริงๆ นะค่ะ” หล่อน
 ตอบอย่างเชือกเข็น “ดิฉันไม่ได้สังเกตเห็นค่ะ”

“ขอบคุณครับ Miss Russell ท่านนั้นแหละครับ”

หล่อนออกจากห้องไปอย่างสงบ

“เออละ เห็นได้ชัดแล้วว่า ใครจะหยิบมดเล่น
ไปเวลาไหนก็ได้ตามใจชอบ” สารวัตรพูด “ผมจะเก็บ
มันไว้เอง พรุ่งนี้ผมจะมาทบทวนพร้อมด้วยพนักงงานMelrose
หัวหน้าของผม”

ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ออกมาจากห้องเล่นไฟ
พร้อมกับRaymond

“ดูครับ” เขาพูดพลางหัวเราะๆ “สารวัตร
กำลังขอรอยนิ้วมือของParker”

สารวัตรได้ขมุกขมูตเล็กๆ เล่มหนึ่งให้Parker เพื่อ
ให้เขาเขียนความเห็นลงไปในสมุดเล่มนั้น

“ถ้ายังงั้นParkerก็ถูกสงสัย(suspected) ใหม
ครับ?” Raymondพูดต่อ “เราควรจะให้รอยนิ้วม
สารวัตรด้วยเหมือนกัน”

Raymondหยิบไฟฉายมาจากถาดไฟสามใบ เช็ดให้
สะอาด และยื่นส่งให้เราคนละใบ แล้วเขาก็มอบไฟ
สามใบนั้นให้สารวัตรพร้อมกับหัวเราะ

เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงบ้านเป็นเวลาดึกมากแล้ว แต่
Carolineก็ยังคอยอยู่ เธอขงเครื่องดนตรีนั้นๆ ให้ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็ต้องเล่าเรื่องเกี่ยวกับฆาตกรรมให้เธอฟัง

อย่างละเอียด อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้ามิได้เอ่ยถึงเรื่องแบ็ค-
เมล์กับเธอเลย

“ตำรวจเขาสงสัยParker” ข้าพเจ้าพูดขณะที่ถูกชน
ขึ้น(rose to my feet) “ดูเหมือนกรณีแวดล้อมจะทำให้
เขาคงอยู่ในฐานะลำบากไม่น้อยทีเดียว”

“Parkerนี่ร!” พี่สาวข้าพเจ้าอุทาน “ไม่ได้ความ
เสียอยู่แล้ว อตาสาววตรนั้นต้องเป็นคนโง่บัดซบเลย
ทีเดียว”

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะโต้เถียง(argue) กับCaro-
line ดังนั้น เราจึงขนนอนกัน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 44

๑๘ บทที่เจ็ด

ข้าพเจ้ารู้จักพี่ของเพื่อนบ้านคนใหม่

เขาวนต่อมา ข้าพเจ้ารีบออกตระเวนเยี่ยมคนไข้
ของข้าพเจ้า และพอกลับมาถึงบ้านก็พบFlora Ackroyd
กำลังรอพบข้าพเจ้าอยู่

“เขากระหายที่จะได้พบเธอมากที่สุด” Caroline
พูด “เขามารออยู่ตงครึ่งชั่วโมงแล้วละ”

ข้าพเจ้าเดินตาม Caroline เข้าไปในห้องนั่งเล่นเล็กๆ
ของเรา Flora ซึ่งแต่งกายชุดดำมีโบหน้าเศร้าหมองมาก
เธอกำลังนั่งเฝ้าประสาธน์และบิดไปมา แต่เมื่อเธอ
พูดออกมา รู้สึกว่าเธอมีจิตใจสงบแล้ว

“คุณหมอ Sheppard ค่ะ ดิฉันมาขอร้องให้ช่วยเหลือ
อะไรสักอย่างหนึ่งค่ะ”

“อ้อ เขาเต็มใจช่วยแน่เชียวค่ะ คุณ” Caroline พูด
ข้าพเจ้าคิดว่า Flora คงไม่ต้องการให้ Caroline นั่งฟังอยู่
ด้วย แต่เธอก็ไม่ต้องการจะให้เสียเวลาเลยแม้แต่น้อย

“ดิฉันอยากให้คุณหมอไปที่บ้านถัดไป” เธอ
อธิบาย “คุณหมอลงรถบัสไม่ใช่หรือคะ ว่าเพื่อนบ้านของ
คุณหมอก็คือใคร?”

“เรารู้ว่าเขาคงเป็นพ่อค้าเก่าคนหนึ่ง” ข้าพเจ้าพูด
“มิได้ค่ะ เขาคือ Hercule Poirot นักสืบ (detective)
ชาวเบลเยียมผู้มั่งคั่งต่างหากค่ะ” เธอพูดเสียงดัง

“คุณลงรถบัสที่ชื่อว่าเขาเป็นอะไร

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 46

แต่ไม่ปริปากบอกใคร เพราะMr Poirotเล็กอาชีพเดิม
เสียแล้ว และต้องการจะมัวชวต้อยอย่างสงบๆ”

“อ้อ ผมเพิ่งทราบเดี๋ยวนี้เอง” ข้าพเจ้าพูดเนิบๆ

“ประหลาดแท้ๆ” Carolineอุทาน บางทีทพสาว
ข้าพเจ้าคงตั้งใจจะพูดว่า เป็นเรื่องแปลกเหลือเกินทีเดียว
ที่เธอไม่ทราบเรื่องนี้เสียก่อนหนาน

“คุณต้องการจะไปหาเขาหรือครับ?” ข้าพเจ้าถาม
“แต่ว่าเพราะอะไรล่ะครับ?”

“เพื่อขอร้องเขาให้ช่วยคลคลาขกคนนะซกะ คุณ
หมอSheppard”

“จะครับ?” ข้าพเจ้าพูดต่อ “ผมขอแนะนำว่า
คุณไม่ควรจะทำอย่างนั้นเลย”

Floraพูดลูกขน แก้มแดงเรอขนมาทนท

“ดิฉันทราบดิ้นะคะว่าทำไมคุณหมอจึงพูดเช่นนั้น”
เธอพูดเสียงดัง “คุณหมอกลั่นะซ แต่ดิฉันไม่กลัว
หรอก ดิฉันรู้จักRalphดีกว่าคุณหมอ”

“เปล่าครับเปล่าผมไม่ได้นึกถึงเขาเลย” ข้าพเจ้า

“ถ้ายังงั้น ทำไมคุณหมอจึงไปที่โรงแรมเมอคนน
ตอนที่คุณหมอลบบ้าน—หลังจากที่ทุกคนพบศพคุณลุง
ของคุณนั้นแล้ว?”

ข้าพเจ้าออกไปสักครูหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่ากาารที่ข้าพเจ้า
แะไปที่โรงแรมคงจะไม่มีใครรู้เห็นเสียอีก

“คุณรู้ได้ยังไงนะ?” ข้าพเจ้าถาม

“คุณไปทันเมื่อเช้านี้ คุณรู้จากพวกคนรับใช้
ว่าRalphพักอยู่ที่นั่น.....”

“เอ๊ะ คุณไม่รู้หรือ?” Carolineถามขัดจังหวะขึ้น

“ไม่หรอกค่ะ พอได้ทราบคุณยังแปลกใจเลย
คุณไปหาเขาแต่ได้รับคำบอกเล่าว่าเขาออกไปข้างนอก
เมอคนนราว ๆ สามทุ่ม—และ—และไม่ได้กลับมาอีก”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 47

เธอประสาธน์สายตากับข้าพเจ้า เธอคงต้องสังเกต
เห็นอะไรผิดปกติในท่าทีของข้าพเจ้าเป็นแน่

“แต่ทำไมล่ะ ทำไมเขาจะออกไปนอกโรงแรมบ้าง
ไม่ได้เชียว?” เธอพูด “บางที่เขาอาจจะกลับไปลอน-
ดอนแล้วก็ได้”

“โดยทั้งเสือด่าและชาวของไว้งงนรครบ?” ข่าพ-
เจ้าถามด้วยเสียงค่อย ๆ

“Ralphอาจจะอ่อนแอไปบ้าง เขาอาจจะทำอะไรที่
ไม่สมควรไปบ้างในอดีต แต่เขาก็ไม่ใช่คนชั่วช้าเลว
ทรามเลย เขามาใครไม่ลงหรือคะ ดิฉันเชื่อว่าหาทาง
พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเขาได้ไม่ยากนัก”

“และนั่นคือเหตุผลที่ทำให้คุณต้องการไปหานาย
Hercule Poirotคนนั้น ใช่ไหมครับ? ผมว่าปล่อยมันไป
ตามเรื่องตามราวจะดีกว่า ตำรวจเขาก็ไม่ได้สงสัยRalph
สักหน่อย”

“ไม่ยังงั้นนะคะ” เธอพูด “สาววิคตอเรียCranches-
terมาทนมื่อเช้านคนหนึ่ง เขาชื่อRaglanคะ ดิฉันทราบว่า
เขาไปที่โรงแรมก่อนหน้าดิฉัน และได้สอบถามเกี่ยวกับ
Ralphด้วย”

“ถ้ายังงั้นเรื่องมันก็ผิดไปจากเมื่อก่อนเสียแล้วละ”
ข่าพเจ้าตั้งข้อสังเกต

“โอ้ คุณหมอSheppard เรารับไปกันเดี๋ยวนี้เถอะ
คะ คุณหมอกงจะไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่ดิฉันตรงกันข้าม
ดิฉันรู้จักRalphดีกว่าคุณหมอนะคะ”

เพราะเหตุที่Floraมีความตั้งใจแน่วแน่เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องยอมจำนน(give way) เราเดินอ้อมไปยังบ้านหลังถัดไป แล้วเราก็ถูกนำเข้าไปในห้องนั่งเล่น

ต่อมาออกกรุหนิง เพื่อนบ้านที่ข้าพเจ้าเพิ่งได้รู้จักเมื่อวานก็เดินเข้ามาและโค้งให้เรา

ข้าพเจ้าบอกความมุ่งหมายในการมาหาของเราอย่างละเอียด แล้วFloraก็กล่าวเสริมว่า:

“ดิฉันต้องการให้คุณสืบทอดวิชาตรรกวิทยาได้ล่ะ คุณ Poirot ดิฉันต้องการความจริง”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 48

Poirotไตร่ตรองอยู่ครู่ใหญ่

“ผมอยากจะให้คุณเข้าใจให้ละเอียดก่อน คุณผู้หญิง” เขาพูด “ว่าถ้าผมตกลงรับจัดการเกี่ยวกับคดีเรื่องนี้ล่ะก็ ผมจะต้องดำเนินงานเรื่อยไปจนถึงที่สุดเชียวนะครับ”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดิฉันปรารถนาเป็นอย่างยิ่งล่ะ” เธอตอบ

“ถ้าอย่างนั้นผมตกลง ผมหวังว่าคุณจะไม่เสียใจในภายหลังนะครับ ตอนนั้นผมขอให้คุณเล่ารายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ผมฟังเสียก่อน”

ข้าพเจ้าเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้เขาฟังอย่างละเอียด
ถ้วน เหมือนกับที่ข้าพเจ้าได้เขียนบรรยายมาแล้วแต่ตอน
Poirot นั่งฟังเงียบๆ เป็นส่วนมาก นานๆ จึงจะซักถาม
อะไรขึ้นมาสักครั้งหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าเล่าจบ Flora ก็มอง
หน้าข้าพเจ้า

“เล่าเรื่องเกี่ยวกับ Ralph เสียด้วยช๊ะ” เธอพูด
อย่างไม่หวาดหวั่น

ข้าพเจ้าทำตามที่เขาขอ

“คุณไปที่โรงแรมเมื่อคนนั้นทำไหมนะ หมอ?” เขา

ถาม

“ผมคิดว่า ควรจะมีใครสักคนหนึ่งไปบอกร้อยเอก
Paton เรื่องความตายของพ่อเลี้ยงเขา” ข้าพเจ้าอธิบาย

“มีเหตุผลเท่านั้นเองครับ?”

“ถูกแล้วครับ มีเหตุผลเพียงเท่านั้น” ข้าพเจ้าตอบ
เสียงแข็ง

“คุณแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจไปได้ไหม หมอ” เขาพูด

“คุณแน่ใจหรือว่าคุณไม่ได้ไปที่โรงแรม เพราะอยากจะรู้ว่า
ร้อยเอก Paton ออกไปไหนหรือเปล่าตอนหัวค่ำ?”

“เปล่าเลย” ข้าพเจ้าตอบสั้นๆ

“ผมเข้าใจว่าคุณไม่ไว้วางใจผมเหมือนอย่างที่คุณผู้
หญิงนี้ได้ไว้วางใจ เอาละครับ พอกันที บางทีเราอาจ
จะหาคำอธิบายได้ไม่ยากกว่าทำไมพ่อหนุ่มคนนั้นจึงหายหน้า
ไป”

ต่อจากนั้น Flora ก็กลับบ้าน ส่วนข้าพเจ้าพา Poirot
ไป

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 49

แนะนำตัวให้ตำรวจรู้จัก ข้าพเจ้ารู้จักพันเอก Melrose ซึ่ง
เคยได้บันทึกคดีศัพท์เกี่ยวกับชาวเบลเยียมร่างเคยคนนั้นมา
แล้ว เรายังได้พบกับสาววัตร Raglan ซึ่งในตอนแรก
บอกว่าไม่อยากจะให้ Poirot เข้ามายุ่งกับงานนี้ แต่หลัง
จากการสนทนาอย่างถูกคอกันอยู่ครู่หนึ่ง สาววัตรก็ยิน
ยอมให้ Poirot มีส่วนช่วยเหลือในคดีนี้ด้วย

“ผมเข้าใจว่านาย Parker คนนั้นกำลังถูกสงสัย” Poirot พูดย

“เป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ” Raglan กล่าวอย่าง
หนักแน่น “รายนามมรดกไม่ใช่รายนามของ Parker”
แล้วเขาก็หันหน้ามาทางข้าพเจ้าพลางกล่าวเสริมอย่างขมขื่น

“แล้วก็ไม่ใช่อรยณวมอของคุณหรือของสภาพบุรุษคน
อื่น ๆ เช่นเดียวกัน ผมต้องการออร์ยณวมอของออร์ยเอก
Paton ในทันทีที่ผมสามารถจับกุมเขาได้”

“คุณได้หลักฐานอะไรมาบ้างแล้วล่ะครับที่จะมัดตัว
เขาได้?” ข้าพเจ้าถาม

“เขาออกมานอกโรงแรมตอนสามทุ่มเมื่อคืนนี้ มี
คนเห็นเขาใกล้ ๆ บ้าน Fernly Park ราว ๆ สาม ทุ่ม ครึ่ง
และตั้งแต่นั้นก็ไม่มีใครได้พบหน้าค่าตาเขาอีก เขากำลัง
ลำบากมากในเรื่องการเงิน ผมมรองเท้าของเขายู่ที่คู
หนึ่ง เขามรองเท้าเกือบเหมือนกันอยู่สองคู่ ผมกำลังจะ
เอามันไปเปรียบเทียบกับรองเท้าที่นอกหน้าต่างนั้น”

Poirot บอกว่า เขาอยากจะสำรวจห้องหนังสือของ
Mr Ackroyd ขณะที่ Raglan อยู่ข้างนอก พันเอก Melrose
ไขกุญแจประตูห้องหนังสือ แล้วเราก็เข้าไปข้างใน ข้าพ
เจ้าบรรยายถึงลักษณะท่าทางของศพ มิด และตำแหน่งที่
จดหมายของสฟาวางอยู่ แล้ว Poirot ก็เดินตรงไปที่หน้าต่าง

“เป็นไงครับ สารวัตร Raglan ?” เขาพูด “ผมคิด
ว่ารองเท้าคงพอดกับรองเท้าของคุณครับ?”

“เขากันได้เปียบเลข เป็นอันว่าหมดสงสัยกัน
 เสียที” Raglanตอบ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 50

Poirotเดินกลับมาที่กลางห้องและกวาดสายตาไป
 รอบ ๆ

“หมอ คุณสังเกตไฟในเตาผิงหรือเปล่าครับ ตอน
 ที่คุณเพิ่งประตูเข้ามาในห้องนี้?”

“ผม—ผมบอกไม่ถูกจริง ๆ ผมไม่ทันได้สังเกต”
 Poirotขม “แต่ละคนต่างก็ไม่ยอมเปิดเผยความจริง
 ทั้งหมด” เขาพูดแล้วกอดกรง เมื่อParkerเข้ามา ชาย
 ร่างเตี้ยถามเขาด้วยคำถามเดิม

“ไฟครับ? มันอ่อนมากแล้วครับตอนนั้น”

“อา! มองดูรอบ ๆ ซิ Parker ห้องนี้อยู่ในสภาพ
 อย่างเดียวกับตอนนั้นทุกอย่างหรือเปล่า?”

Parkerมองไปรอบ ๆ

“ตอนนั้นมันหน้าต่างเปิดครับ แล้วไฟฟากเปิด
 ครับ”

“มีอะไรอีกไหม?”

“ไม่ครับ เกาเอนวมควนถูกลากออกมาจากที่เดิมเล็กน้อยครับ”

“ทำให้ดูหน่อยซิ”

Parkerลากเกาเอนวมควนอยู่ระหว่างประตูกับหน้าต่างออกมา หมุนเกาเอนวมควนให้หันไปทางประตู

“แปลก” Poirotปรารภ “เธอผลักดันกลับไปตั้งที่เกาเอนวมควนเปล่า?”

“เปล่าครับ มันกลับไปอยู่ที่เกาเอนวมควนเรียบร้อยแล้วครับ เมื่อตอนที่ผมเข้ามาจับตัวรว”

“คุณเล่นเกาเอนวมควนเปล่า หมอ?”

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ “บางที่RaymondหรือBluntอาจจะเป็นคนเล่นก็ได้ ข้าพเจ้าออกความเห็น “แต่เรื่องมันไม่สำคัญอะไรเลยนะครับ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 51

“มันไม่สำคัญเลยแม้แต่นิดเดียว” Poirotพูด แล้วเขาก็กล่าวต่อไปเบาๆ “นั่นแหละครับเป็นเหตุผลว่าทำไมมันจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก”

“ต้องขอตัวสักครู่หนึ่งครับ?” พันเอกMelroseพูด

แล้วก็ออกไปจากห้องกับParker Poirot กับข้าพเจ้าจึงอยู่
กันสองต่อสอง

“คุณคิดว่าParkerพูดความจริงหรือครับ ?” ข้าพเจ้า
ถาม

“เรื่องเก่าละก็เขาพูดจริง เรื่องอื่น ๆ ผมไม่ทราบ
คนไหนเหมือนกับคนอื่น ๆ ออกมาภายในประเภทเดียวกัน
ทุกคนที่เกี้ยวของกับคดเหล่านต้องมอะไร ๆ อำพรางไว้
เสมอ”

“ผมด้วยหรือเปล่า ?” ข้าพเจ้าถามขม ๆ

“ผมคิดว่าคุณก็เหมือนกัน” เขาตอบเรียบ ๆ “คุณ
เล่าให้ผมฟังหมดทุกอย่างเท่าที่คุณรู้เกี่ยวกับพ่อหนุ่มPaton
คนนั้นแล้ว ? โอ อย่ากลัวเลยครับ ผมจะไม่เคี้ยวเข็ญ
คุณหรอก ผมจะรู้เรื่องนั้นในเร็ว ๆ นี้แหละ”

เพื่อปกปิดความอดัดใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึง
ถามถึงวิธีการต่าง ๆ ของเขา

“แล้วปัญหาเรื่องไฟล่ะครับ”

“ง่ายเหลือเกิน คุณถามMr Ackroydกลับเมื่ออีกสั
นาที่จะสามทุ่ม หน้าต่างปิดและลงกลอน ส่วนประตูไม่
ได้ใส่กุญแจ ก่อนจะถึงสี่ทุ่มครึ่งศพก็ถูกพบ ประตูใส่

ญแจและหน้าต่างก็เปิด แนนท์เดียวMr Ackroydคน
 เดียวเท่านั้นที่จะเปิดหน้าต่างนั้นได้ อากาศภายในห้องไม่
 อบอว เพราะเมื่อก่อนอากาศเย็นและไฟก็ไม่แรง ดังนั้น
 Mr Ackroydต้องเปิดหน้าต่างรับใครเข้ามาข้างในแน่ เนื่อง
 ด้วยเขาแสดงท่าทางไม่สบายใจเกี่ยวกับเรื่องหน้าต่างให้
 คุณเห็น

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 52

คนที่เขาให้เขามาจึงต้องเป็นคนที่เขารู้จัก

“ดูก็เป็นเรื่องง่าย ๆ” ขาพเจ้าพูด

“ทุกอย่างเป็นเรื่องง่าย ถ้าหมอจดลาคับขอเท็จจริง
 ให้ถูกวิธีการ เหตุการณ์แบ่งว่าคนที่อยู่กับMr Ackroydตอน
 สามทุ่มครึ่งคือคนที่เขาเปิดหน้าต่างรับ เนื่องจากMiss Flora
 เห็นลุงของเธอขมขมขมขมอยู่หลังจากเวลานั้น จึงเห็นได้ว่า
 ถ้าไม่ใช่คนผู้กลับเข้ามาอีกในตอนหลัง ก็ต้องมีใครออก
 คนหนึ่งแอบเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ อ้าว คุณพัน-
 เอกกลับมาแล้ว”

พันเอกMelroseเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน

“โทรศัพท์ทมิไปถึงคุณนั่นละ หมอ ไม่ได้ไปจาก

ทนหรือ เป็นโทรศัพท์จากตู้โทรศัพท์สาธารณะที่สถานี
รถไฟKing's Abbot ซึ่งโทรศัพท์กลางเขาต่อให้ตอนสี่ทุ่ม
สิบห้านาทะเมื่อนั้น พอสี่ทุ่มยี่สิบสามนาทีก็มรด่วน
เที่ยวกลางคืนซึ่งจะไปLiverpoolมาหยุดที่นั่น

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 53

บทที่แปด

ตำรวจRaglan

ตั้งห้าทุ่มเข้าได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นKing's Abbotเป็น
เพียงหมู่บ้านเล็กๆ เท่านั้น แต่หมู่บ้านของเรามีสถานีรถไฟ
ที่ใหญ่โตและจอแจเอากว เพราะเป็นชุมทางของรถไฟ
หลายสายด้วยกัน จึงเป็นการยากที่จะสังเกตได้ว่า มีใคร
เข้าไปพูดโทรศัพท์ที่หรือบนรถไฟไปบ้าง

“แต่ว่าทำไมจะต้องโทรศัพท์ด้วยล่ะ?” Melroseตั้ง
ปัญหา “ดูๆ ก็ไม่มีเหตุผลเสียเลย”

“เชอเถอะครับว่าต้องมีเหตุผลแน่” Poirotพูด
“และถ้าเมื่อไหร่เรารู้เหตุผลข้อนี้ เราก็จะได้รู้เรื่องทุก
อย่าง ค่อนข้างลึกลับ(curious)มาก และน่าสนใจเสียจริงๆ”

Poirot ขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง

“คุณบอกว่าสามทุ่มใช่ไหม ตอนที่คุณพบชาย
แปลกหน้าที่ประตูวณะ หอม?”

“กรับ ใช่แน่เลย ผมได้ยินนาฬิกาโบสถ์ตบเวลา
พอดี”

“เขาจะต้องเสียเวลานานสักเท่าไรจึงจะเข้ามาถึงตัว
บ้าน—ผมหมายถึงหน้าต่างนั้น?”

“ไม่เกินห้านาที สองหรือสามนาทีเท่านั้นแหละถ้า
เขารู้จักทางและเดินมาตามทาง(path)ข้างเรือนพักรอนใน
สวน”

Poirot กัดกริ่ง พอ Parker เข้ามา เขาก็ขอรองเท้าไป
ตามหนุ่ม Raymond มาพบ

“ไม่ต้องออกไปหอรอก Parker” Poirot พุดเมื่อ
Parker กลับเข้ามาพร้อมกับ Raymond

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 54

“คุณสองคนนี่ คนไหนก็ได้ จะบอกผมหน่อยได้
ไหมว่า Mr Ackroyd ได้ต้อนรับคนแปลกหน้าบ้างหรือเปล่า

ในระหว่างสัปดาห์ที่แล้วมา หรือก่อนหน้านั้นเล็กน้อยก็ได้”

“ผมจำไม่ได้หรอกครับ” Raymond พูด “จำได้บ้างไหมล่ะ Parker?”

“มีชายหนุ่มที่มาเมื่อวันพุธคนเดียวกับท่านนี้แหละครับ เขามาจากcranched Cranchester ผมเข้าใจยังงั้น”

“เออ จริงแหละ แต่นั่นไม่ใช่คนแปลกหน้าอย่างที่ Mr Poirot หมายถึงนะ” Raymond พุดพลางหันหน้าไปทาง Poirot “Mr Ackroyd ด่าจะขอเครื่องบันทึกคำส่ง (dictaphone) สักเครื่องหนึ่ง” เขาอธิบาย “เพื่อทำงานให้ได้มากขึ้นและประหยัดเวลา แต่ก็ได้ซื้อจนแล้วจนรอด ชายหนุ่มคนนั้นถูกส่งมาจาก Cranched Cranchester เพื่อพุดจากันเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่แล้ว Mr Ackroyd ก็ตกลงใจว่าจะไม่ขอ”

“รูปร่างหน้าตาของเขาเป็นยังไง?”

“ผมส่ออ่อนและตัวเตี้ยครับ” Parker พูด “แต่งกายเรียบร้อยและพุดจาต”

“แล้วคนแปลกหน้าของคุณล่ะ หมอ?”

“สูรราวหกฟุตเห็นจะได้ แต่แต่งตัวไม่เรียบร้อย
และพูดจาที่ไม่สุภาพ” ข้าพเจ้าตอบ

“ตกลงก็ไม่ได้เรื่องอะไร” Poirotพูดอย่างขึงขัง
“ขอบใจนะ Parker”

เมื่อParkerออกไปแล้ว Poirotก็ถามRaymondว่า
เขาได้แต่ต้องเกาะอข้างหน้าต่าง หรือได้สังเกตตำแหน่ง
ที่ตั้งของมันบ้างหรือเปล่า

“เปล่า ผมไม่ได้เคลื่อนย้ายมันเลย แต่ผมจำไม่ได้
หรือกว่าตอนนั้นผมเห็นมันตั้งอยู่ตรงที่มันตั้งอยู่เดิวน
หรือเปล่า”

ต่อจากนั้นPoirotก็เดินเข้าไปในห้องรับแขก

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 55

พิจารณาตู้โต๊ะเครื่องเงิน แล้วก็เดินผ่านหน้าต่างแบบฝรั่งเศส
เข้าไปในสวน สารวัตรRaglanเดินตรงเข้ามาหาเขา

“อ้อ คดีเรือนเกือบจะลงเอยแล้วละ” สารวัตรพูด
“เสียใจด้วยนะครับทุกคนจะไม่มีโอกาสได้ช่วยเหลืออะไร
มากนัก Mr Poirot แต่เรื่องมันง่ายเหลือเกินครับ หนุม
รูปงามคนหนึ่งเป็นคนร้าย”

“ลงเอยแล้วหรือครับ?” Poirot ย้อนถาม

“ถูกแล้ว ผมใช้วิธีการ” Raglan พูดอย่างวางท่า
“นี่ไงครับ ตารางเวลา” แล้วเขาก็อ่านดังๆ

“21.45 น. Ackroyd ถูกเห็นว่ายังมีชีวิตอยู่เป็นครั้งสุดท้ายโดย Miss Flora Ackroyd

“22.00 น. Ackroyd ตาย (หมอ Sheppard พูดเมื่อ 22.30 น. ว่าเขาตายมาได้ประมาณครึ่งชั่วโมงแล้ว)

“ดังนั้นอาชญากรรมร้ายแรงต้องเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาสี่ห้านาทีนั้น

“เวลานั้นผมมีรายชื่อของทุกๆคนในบ้านและบันทึกว่าแต่ละคนกำลังทำอะไรอยู่ในตอนนั้น” แล้วเขาก็อ่านต่อไป

“พันตรี Blunt และ Mr Raymond อยู่ในห้องเล่นไพ่

“Mrs Ackroyd กำลังดูเขาเล่นไพ่กัน เข้านอนเวลา 21.55 น. Blunt และ Raymond แลเห็นหล่อนเดินขึ้นบันไดไป

“Parker และสาวใช้คนหนึ่งแลเห็น Miss Ackroyd เดินขึ้นบันไดไปชั้นบนหลังจากที่ออกมาจากห้องดูของเธอแล้ว

“Miss Russell และ Parker คอยกันอยู่ในห้องของหัวหน้าคนใช้ตั้งแต่ 21.47 น. เป็นเวลาสิบนาทีเป็นอย่างน้อย

“Elsie Dale สาวใช้ อยู่ชั้นบนในห้องนอน Miss Russell และ Miss Ackroyd เป็นคนเห็น

“Ursula Bourne สาวใช้ต้นห้อง อยู่ในห้องของตัวจนกระทั่งเวลา 21.55 น. จึงไปที่ห้องโถงสำหรับพวกคนใช้

“คนใช้อื่น ๆ อีกสามคนอยู่ในห้องโถงสำหรับพวกคนใช้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 56

“นอกจาก Parker ซึ่งฆ่าทางผิดปกติแล้ว ทุกคนก็ดูจะไม่ทำอะไรเป็นที่น่าสงสัยเลย”

“เป็นบันทึกที่ละเอียดถี่ถ้วนมากเชียวครับ” Poirot เอ่ยขึ้น “ผมแน่ใจเหลือเกินว่า Parker ไม่ได้กระทำความผิดกรรมกรณ

“ตอนนั้นเรากำลังมาถึงจุดสำคัญแล้ว” Raglan กล่าวต่อไป “Mrs Black แม่ของขามเฝ้าประตูบังเอิญมองออกไปนอกหน้าต่างกระท่อมเมื่อก่อนตอนสามทุ่มยี่สิบห้านาที

แก็เห็น Ralph Paton เข้าประตูมาแล้วก็เดินมุ่งหน้าไป
ยังตัวบ้านตามทางเดินด้านขวา”

เงยบกั๋นไปครู่หนึ่ง แล้วสาววัตร Raglan ก็กล่าว
ต่อไป

“เรื่องราวทั้งหมดจึงเป็นท่กระจ่างแจ่ง ร้อยเอ่ก Paton
เข้าประตูมาตอนสามทุ่มยี่สิบห้า ตอนสามทุ่มครึ่ง Mr
Raymond ได้ยั๋น Mr Ackroyd พุดปฏีเสฐ ไม่ยอมให้เงินแก็
ไกรคนหน่ง Paton ออกไปทางหน้าต่งห้องหน่งส้อ เดิน
อ้อมตัวบ้านมาด้วยความรู้สึกท่ไกรธแค้น และมาท่หน้า
ต่งห้องรับแขก ต่เสยว่า (Say) ตอนนั้นเป็นเวลาสามทุ่ม
ยี่สิบห้า พันตริ Blunt, Mr Raymond และ Mrs Ackroyd
อยู่ในห้องเล่นไฟ Miss Ackroyd กำลังกล่าวลาลุงของเธอ
ไปนอน ห้องรับแขกตอนนั้นไม่มีไกรอยู่เลย Paton จึง
แอบเข้ามา หยบมตจากโต๊ะเครื่องเงินแล้วก็กลับไปท่
หน้าต่งห้องหน่งส้อ ถอดรองเท้าท่งไวท่นอกหน้าต่ง
บันเข้าไปข้างใน และ—เอาละครับ ผมไม่จำเป็นต่ง
เล่ารายละเอียดได้ ต่อจากนั้นเขาก็มุ่งหน้าไปยังสถาน
รถไฟ ไทรส์พท่ถึง Dr Sheppard—”

“เพราะอะไรครับ?” Poirot ถามขัดจังหะขั๋นเบาๆ
ไม่มีไกรสามารถจะให้คำตอบได้

“และรองเท้าของรอยเอกล้นก็พอเหมาะกับรอยเท้า
พอดี” Raglan กล่าวต่อไป “เขาหนีไปโดยสวมรองเท้า
ออกคู่หนึ่งซึ่งเหมือนกับคู่ที่เหลือ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 57

เราออกมาออกไปพิจารณารอยเท้ากัน บนพื้นดิน
เบี่ยงๆ ใกล้กับจุดที่ทางเดินมาสิ้นสุดลงตรงตัวบ้าน Poirot
เข้าไปที่พื้นดินตรงนั้น

“พวกคุณได้เห็นรอยรองเท้าของผู้หญิงไหมครับ?”

เขากล่าว

“พวกผู้หญิงหลายคนใช้ทางนี้เป็นทางเดิน” Raglan
พูด “มันเป็นทางเดินมายังตัวบ้านที่ใช้กันอยู่เป็นประจำ
แต่รอยเหล่านี้ไม่มีความสำคัญอะไรหรอก ไม่มีประโยชน์
อะไรเลยที่จะเดินกันต่อไปอีก เพราะทางเดินมันแค่งและ
แห้ง”

แต่ Poirot ยังคงเดินต่อไปอีก ปลอ่ยให้คนอื่นๆ อยู่
กันตามลำพัง ข้าพเจ้าเดินตามเขาไป เราทั้งสองเดินมาถึง
เรือนพักร่อน ชายร่างเตี้ยลงมอคั้นหา รอยรอยอย่าง
ละเอียดถี่ถ้วนโดยไม่ร้อข้า เขาพบผ้าขาวเนื้อแข็งชน

เล็กๆ หนึ่ง และก้านขนนก(quill)ก้านหนึ่ง เขาให้
ข้าพเจ้าดูของทั้งสองอย่างนั้น แล้วก็เก็บใส่กระเป๋าสื่อ
ไว้อย่างทะนุถนอม

“คุณรู้ไหมว่ามันจะทำประโยชน์อะไรให้เราได้
บ้าง?” เขาถามขมๆ

แต่ข้าพเจ้าได้แต่เพียงมองด้วยความแปลกใจเป็น
อย่างขึง เจ้าของสองอย่างนั้นไม่มีความสำคัญอะไรเลย
สำหรับข้าพเจ้า

Poriot และข้าพเจ้าเดินไปรอบๆ สวน

“เป็นทาสสวยงามดี” เขาพูด “ใครเป็นเจ้าของนะ
ครับเวลานี้?”

ข้าพเจ้าแปลกใจ

“ผมไม่ทราบหรอก” ข้าพเจ้าพูด “ผมไม่เคยนึก
ถึงเรื่องนี้เลย ความจริงผมน่าจะนึกถึงอยู่บ้างเหมือนกัน”

“ผมไม่เข้าใจว่าที่คุณพูดนั้นน่าจะหมายความว่าอย่างไร
กัน” เขาพูดอย่างใช้ความคิด “แต่คุณคงไม่ยอมบอก
ผมหรอก”

“คุณเคยพูดยังงี้ล่ะครับ ว่าทุกคนต่างก็มีเรื่องจะ
ต้องปิดบังเอาไว้”

“จริงครับ ทุกคนม^๔เรื่องที่จะต้องอำพราง แต่ไม่
ไขของง่ายเลขนะที่^๔จะปกปิด

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 58

เรื่องไม่ให้Hercule Poirotรู้ เขาม^๔วธจะสืบให้รู้จนได้”

เราเดินมาถึงสระในสวนซึ่งเป็นที่^๔เลขปลาทอง
Poirotยกมือชนแตะแขนข้าพเจ้าและชี้ให้ดู Flora และ
Hector Bluntกำลังนั่งอยู่ข้างๆสระนั้น คนทั้งสองกำลัง
หัวร่อต่อกระซิกกัน แล้วFloraก็เปลี่ยนท่าทางเป็นเอา
การเองงาน

“คุณรู้ไหมว่าทำไมเวลานี้ฉันจึงมีความสุขเป็นสุข
เสียเหลือเกิน—ทั้งๆ ที่ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเบ^๔นอยู่อย่าง
นี้” เธอพูด “ฉันเพิ่งทราบว่าคุณลงยกมรดกให้ฉัน
เป็นเงินถึงสองหมื่นปอนด์ ฉันอยากให้คุณรู้เหลือเกิน
ว่า มันมีความหมายสำหรับฉันมากมายแค่ไหน ไม่ต้อง
เป็นทุกข้อแล้ว ไม่ต้องโกหกอีกแล้ว.....”

“โกหกเรื่องอะไรกัน?”

Floraงออยู่ครู่ใหญ่

“อ้อ ก็กำลังทำเป็นชอบอกชอบใจสำหรับเส^๔ผา

เก่า ๆ ที่เขาให้แก่มานะซึ และ—และเรื่องทำนองนั้น
นั้นแหละ คุณไม่รู้หรือว่ามันเป็นยังไงบ้าง การเป็น
ญาติกัน ๆ ที่ต้องคอยพึ่งพาอาศัยกันที่รวบกว่าคุณนั้นนะ”

“ผมยินดีจะช่วยเหลือคุณทุกอย่าง Miss Ackroyd”

Bluntพูด

Poirot กระแอมให้เสียง แล้วเขาก็เดินตรงเข้าไปหา
คนทั้งสอง Blunt พูดถึงเหตุการณ์ (events) ในคืนวันก่อน
แต่ความจริงที่เราได้รับรู้ใหม่มีอยู่เพียงข้อเดียว คือเมื่อ
ตอนสามทุ่มครึ่ง Blunt ได้ออกไปข้างนอกสองสามนาที
 และได้ยิน Ackroyd กำลังพูดอยู่

“ผมคิดว่าเขากำลังพูดอยู่กับ Raymond” เขาพูด

“แต่คงไม่ใช่ยังงั้นแน่ ผมไม่ได้ยินถนัดเลย ผมกำลัง—
กำลังคิดถึงเรื่องอันอยู่ครั้นตอนนั้น”

“เรื่องอะไรครับ?” Poirot ถามรุก

“ผมคิดว่าผมมองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งลับตัวเข้าไปใน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 59

“ผมไม่” Blunt เล่า หน้าแดงเรื่อ “แต่ผมคงจะเข้าใจผิด
แน่”

“คุณอยู่ที่ไหนตอนที่คุณได้ยินเสียงพูดของ Mr Ackroyd?”

“ตอนนั้นผมเดินไปสุดหน้าบ้านแล้ว และกำลังอยู่ที่
มุมบ้านพอดี”

“มีอะไรอย่างหนึ่งที่ผมอยากจะถามคุณ คุณผู้หญิง”
ชายร่างเตี้ยพูด “ขณะที่คุณกับ Dr Sheppard กำลังดูสิ่ง
ของภายในโต๊ะเครื่องเงิน มีดเล่มนั้นยังอยู่ที่นั่นหรือเปล่า
ครับ?”

“สาววัตร Raglan ถามฉันอย่างนั้นมาแล้วนะค่ะ” เธอ
ตอบอย่างหนักแน่น “ฉันแน่ใจเหลือเกินค่ะว่ามีดไม่ได้
อยู่ที่นั่นในตอนนั้น สาววัตรเขาไม่เชื่อฉัน เพราะเขา
คิดว่าฉันพยายามจะช่วย Ralph ให้พ้นจากการต้องโทษ
(to shield Ralph)”

Blunt เคาน์ฟิกาขมมือ “ถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว
ล่ะครับ” เขาพูด

“ไปรออยู่รับประทานอาหารด้วยกันนะค่ะ Monsieur
Poirot” Flora พูด “คุณด้วยค่ะ Dr Sheppard”

เธอและ Blunt ออกเดินมุ่งหน้าไปยังตัวบ้าน Poirot
ปล่อยให้คนทั้งสองเดินกันไปตามลำพัง แล้วเขาก็มองลง
ไปในสระ

“มีอะไรส่องแสงแวบๆ อยู่ในสระด้วย” เขาพูดแล้ว
ก็ก้มตัวห่อหน้ามอลงไปในน้ำ และหยิบแหวนวงหนึ่งขึ้นมา
เป็นแหวนแต่งงานของผู้หญิงซึ่งทำด้วยทอง ด้านใน
มีข้อความสลักไว้ว่า:

From R. March 13th.

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 60

บทที่เก้า

การสอบสวนของPoirot

มีแขกออกกินหนังมาร่วมรับประทานอาหารกลางวัน
ด้วย เขาคือMr Hammondทนายความ(lawyer)ประจำ
ตระกูล ซึ่งเป็นคนว่างเคยเขียนนิยายและพูดน้อย ก่อนจะ
ถึงเวลาอาหาร Poirotได้ชวนเขาไปสนทนากันอยู่ทางด้าน
หนัง

“เนื่องด้วยMiss Ackroydได้ขอร้องผม ให้สอบสวน
เรื่องมรณกรรมของคุณลุงของเธอ” Poirotพูด “คุณคง
ไม่ปฏิเสธที่จะบอกอะไรบางอย่างแก่ผมอย่างแน่อน
จริงไหมครับ?”

“ผมไม่อาจจะเชื่อได้เลย ว่าร้อยเอกPatonมีอะไร

“เกี่ยวกับอาชญากรรมรายนี้” Hammondพูด “ถึงแม้ว่ากรณีแวดล้อมจะทำให้เขาคงอยู่ในฐานะลำบากก็ตาม เพราะเขากำลังเดือดร้อนเรื่องเงินอย่างหนักนั่นเอง.....”

“เขากำลังเดือดร้อนเรื่องเงินอย่างใหญ่หลวงทีเดียวครับ?”

“เขาเดือดร้อนเสมอละครับ” Hammondตอบ

“เขาใช้เงินเป็นเบยเชียวครับ เขาต้องมาขอเงินMr Ackroydใช้อยู่เรื่อยๆ”

“พินัยกรรม(will)ของMr Ackroydมีข้อความว่าอย่างไรบ้างครับ?”

“ข้อความชัดเจนเหลือเกินครับ Miss Russellได้รับหนึ่งพันปอนด์ Mr Raymondहार้อย พวกคนใช้ได้คนละเล็กน้อย โรงพยาบาลหลายแห่งได้รับเงินก้อนใหญ่ๆ.....”

“โปรดบอกแต่เพียงสาระสำคัญเถอะครับ” Poirot ขัดขืน

“Mrs Ackroydได้รับรายได้(income)จากเงินทุนหมื่นปอนด์ Miss Floraจะได้รับสองหมื่นปอนด์เป็นของเธอต่างหาก และที่เหลือ(the rest)—ซึ่งเป็นเงินก้อนใหญ่มาก—จะตกเป็นของ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 61

ร้อยเอก Paton เขาจะกลายเป็นชายหนุ่มที่มั่งคั่งมากซะ
ครบ”

Mrs Ackroyd เรียก Hammond ให้ไปหา Poirot จึง
หันมาสนทนากับข้าพเจ้า

“ผมต้องการให้คุณถามพันตรี Blunt—ให้ได้เรื่องนะ
หมอ—ว่าเขาจะรู้อะไรเกี่ยวกับ Mrs Ferrars บ้าง คอยสัง-
เกตสัณหาของเขาด้วยเวลาเขาตอบ”

ข้าพเจ้าเห็น Blunt เป็นอยู่ข้างหน้าต่างคนเดี่ยว จึง
ชวนเขาออกไปเดินสูบบุหรี่กันในสวน เขาไม่ขัดข้อง
สักครู่ ข้าพเจ้าก็ถามมาคุยเรื่อง Mrs Ferrars แต่ Blunt ไม่ทำ
ท่าว่าจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหล่อนเลย เขาได้พบกับหล่อน
สองสามครั้งเมื่อเขามาพักอยู่ที่ King's Abbot ได้สังเกต
เห็นความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาในตัวของหล่อนนับตั้งแต่
เขาได้มาเยือนที่นี่เมื่อปีกลาย แต่เขารู้เพียงเท่านั้นเอง
เขาพูดจาอย่างเปิดเผย และข้าพเจ้าก็ไม่เห็นว่าท่าทางของ
เขาจะมีพิรุณแต่อย่างใด แล้วเขาก็กล่าวต่อไปว่า:

“เงิน! ความขุ่นขากทั้งมวลในโลกนี้ พอจะกล่าวได้

ว่า มีสาเหตุมาจากเงิน—หรือไม่ก็มีสาเหตุมาจากการขาดเงิน”

“คุณคงไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน จริงไหมครับ?”
ข้าพเจ้าถาม

“ก็มันบ้างเหมือนกันครับ แต่ไม่ร้ายแรงนัก ญาติ (relation) คนหนึ่งได้ทิ้งมรดกไว้ให้ผมเป็นเงินจำนวนหนึ่งเมื่อไม่นานมาแล้ว แต่โชคไม่ดีครับ ผมต้องสูญเงินนั้นไปหมดเพราะโครงการโง่ๆ ที่จะทำให้น้ำมันเพิ่มพูนขึ้นมาอีก”

เรื่องราวของเขาทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจ และข้าพเจ้าก็ได้เล่าให้เขาฟังถึงประสบการณ์ (experience) ของข้าพเจ้าเอง

กระดิ่งบอกเวลาอาหารกลางวันดังขึ้น เราจึงกลับเข้าไปข้างใน ข้าพเจ้ากระซิบ (whispered) ให้ Poirot ฟังถึงเรื่องราวเล็กน้อยๆ ที่ข้าพเจ้าได้รู้มา

ระหว่างเวลาอาหารเราพูดกันแต่เรื่องทั่วไป เพราะสาวใช้ذنห้อง คือ Ursula Bourne คอยรับใช้เราอยู่ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ต้องฟัง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 62

การคุยอย่างขีดยาวของMrs Ackroyd ซึ่งมีใจความว่าเงิน
ควรจะตกทอดเป็นของหล่อน

“แน่นอน แม่น่าจะได้รับควมไว้วางใจในการดูแล
ลูกของตัวเอง ใช่มั้ไหมคะ?” หล่อนกล่าวต่อไป “และ
ทำไมแม่Russellคนนั้นจึงได้รับตงพันปอนด์? มีอะไร
บางอย่างที่ฉันไม่ชอบเกี่ยวกับแม่คนนั้น มีอะไรเคลือบ
แฝงอยู่นะคะ เขาพยายามอย่างที่สุดที่จะได้แต่งงานกับ
Roger จนกระทั่งฉันมาขัดขวางไว้เสียก่อนคะ”

Mr HammondและRaymondเดินเข้ามา จึงช่วยให้
ข้าพเจ้ารอดพ้นจากการทนฟังการพูดอย่างน่าโหลไฟดับ
ของหล่อนไปได้

“กรุณาฟังเรื่องเงินหน่อยนะคะ Mrs Ackroyd”
Hammondพูด “คุณมีพอกับความต้องการหรือเปล่าคะ?
ผมสามารถจะจัดการให้มีการจ่ายให้แก่คุณได้บ้าง ถ้าหาก
ว่าคุณต้องการ”

“เรื่องนั้นเห็นจะสะดวกครับ” Raymondพูดชัดจัง
หะซัน “Mr Ackroydถอนเงินจากธนาคารมาร้อยปอนด์
เมื่อวานนี้ เพื่อนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างและค่าใช้สอยอื่นๆ

เขายังไม่ได้ใช้เงินจำนวนนี้เลยครับ”

“เงินจำนวนนี้อยู่ที่ไหนล่ะ?” Hammondถาม “ใน
โต๊ะทำงานของเขา?”

“ไม่ใช่ครับ มันอยู่ในห้องนอนของเขา” Raymond
ตอบ “เขามักจะเก็บเงินไว้ในหีบเก่าๆใบหนึ่ง ซึ่งใช้เป็น
ที่เก็บคอเสื้อ(collar) หีบใบนี้ไม่เคยถูกใส่กุญแจ เพราะ
เขาไว้วางใจพวกคนใช้อย่างแท้จริง”

เราไปพบสารวัตรRaglanซึ่งยึดลูกกุญแจไว้ แล้วเรา
ก็เข้าไปยังห้องนอนของAckroyd Raymondเปิดหีบออก
และยื่นธนบัตร(bank-notes)ม้วนหนึ่งส่งให้Mr Hammond
ทนายความนับเงินเหล่านั้น

“คุณว่าร้อยปอนด์ใช่ไหม? แต่นั่นเพียงหกสิบเท่า
นั้นแหละ!”

Raymondแปลกใจมาก เขานับ

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 63_____

เงินนั้นด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง แต่ถูกของHammond เงิน
ทั้งหมดมีอยู่เพียงหกสิบปอนด์เท่านั้น

“ผมรู้ว่าเงินยังไม่ได้ถูกและต้องเลยเมื่อคืน”
 Raymondพูด “Mr Ackroydบอกผมว่าเขาจะไม่พกเงิน
 ร้อยปอนด์ลงไปรับประทานอาหารค่ำด้วยหรอก”

“ถ้าจริงเรื่องมันก็ง่ายเข้า” Poirotเอ่ยขึ้น “ถ้าเขา
 ไม่ได้จ่ายเงินสี่สิบปอนด์นั้นไป เงินก็ต้องถูกขโมยแน่”

สาวตัวRaglanหันไปถามMrs Ackroyd “คนใช้คน
 ไหนบ้างครับที่จะเข้ามาในในตอนค่ำวานนี้?”

“Elsie Daleสาวใช้ค่ะ ดิฉันคิด”

“คุณเคยมีอะไรหามาก่อนบ้างไหมครับ?”

“ไม่เคยค่ะ และดิฉันมั่นใจว่าElsieจะไม่ลักขโมย
 สิ่งหนึ่งสิ่งใดดอกค่ะ เขาเป็นผู้หญิงบ้านนอกที่สงบ
 สงบและเรียบร้อยคนค่ะ”

“มีคนใช้คนไหนจะลาออกบ้างไหมครับ?” Raglan

ถาม

“มีค่ะ Ursula Bourneหญิงคนห้องกำลังจะลาออก
 ค่ะ”

“เมื่อไหร่ครับ?”

“เขาบอกให้รู้ล่วงหน้าเมื่อวาน แต่ดิฉันไม่มั่นใจ
 เกี่ยวกับเรื่องคนใช้หรอกค่ะ เป็นหน้าที่ของMiss Russell
 เขา”

การสอบถามMiss Russellไม่ได้ผลอะไรมากนัก
 Ursula Bourne จึงต้องถูกสอบถามว่าเพราะเหตุไรหล่อน
 จึงจะลาออก

“ดิฉันทำเอกสารบนโต๊ะทำงานของMr Ackroydกระ-
 จัดกระจายค่ะ เรื่องนี้ทำให้เขาโกรธมาก ดิฉันจึงบอกว่า
 ดิฉันควรจะลาออกเสียดีกว่า เขาก็บอกให้ดิฉันไปเสีย
 ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ค่ะ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 64

“เธอเข้าไปในห้องนอนของMr Ackroydบ้างหรือ
 เปล่าเมอคนน?” Poirotถาม

“เปล่าค่ะ”

“มีเงินหายมาจากห้องของMr Ackroyd” Raglan

พูด

แก้มของหล่อนแดงขึ้น แต่หล่อนก็ยังพูดเหมือน
 ปกติ

“ดิฉันไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเรื่องเงินใดๆทั้งนั้น ถ้า
 คุณคิดว่าMr Ackroydให้ดิฉันออก(dismissed me)เพราะ
 เหตุผลข้อนั้นละก็ คุณเข้าใจผิดถนัดทีเดียวค่ะ”

“เธอพูดอยู่กับ Mr Ackroyd นานสักเท่าไร?” Poirot
ถามทันควัน “ยี่สิบนาทีหรือครึ่งชั่วโมง?”

“ไม่เกินครึ่งชั่วโมงค่ะ ดิฉันเข้าใจอย่างนั้น”

ข้าพเจ้ามองดู Poirot ซึ่งมีดวงตาเป็นประกายด้วยความ
สงสัย หลังจากเราได้พบกับ Elsie Dale โดยไม่

ได้ผลอย่างใดแล้ว ข้าพเจ้าก็ออกจากบ้านนั้นมากับ Poirot

“ดึกเป็นเรื่องแปลกอยู่นะที่ Ackroyd โกรธเคืองด้วย
เรื่องเคลอนยายเอกสาร” ข้าพเจ้าออกความเห็น “บาง
เอกสารเหล่านั้นอาจจะสำคัญก็ได้”

“Raymond บอกว่าไม่มีอะไรสำคัญเลยในโต๊ะทำ
งาน” Poirot ตอบ “นี่เป็นอกจุดหนึ่ง ในบรรดาบุคคล
ทั้งหมดในบันทึกของสาวตัว Raglan หญิงสาวคนนี้เป็น
คนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมพิสูจน์ว่าไม่ได้อยู่ในที่ที่เกิดเหตุห
รายชน”

“คุณไม่คิด.....”

“ผมกล้า(dare)คิดไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งนั้น Dr Sheppard
แต่ผมขอสารภาพว่าผมมองไม่เห็นเหตุผลเลยว่าทำไม
Ursula Bourne จึงต้องการจะฆ่า Ackroyd คุณจะช่วยทำ
อะไรให้ผมสักอย่างได้ไหม?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 65

“แน่นอนครับ” ข้าพเจ้าตอบ “ผมยินดีช่วยเหลือคุณ”

“Ursula Bourne ได้รับคำแนะนำให้มาทำงานที่บ้าน Fernly Park จากผู้หนึ่งคนหนึ่งชื่อ Marby Folliott หรือ Marby Grange Miss Russell เป็นคนบอกเรื่องนแกแลม Marby อยู่ที่ไหนนะครับ?”

“อีกด้านหนึ่งของ Cranchester ครับ”

“คุณช่วยไปทีนั้นและสอบถามเท่าที่คุณจะทำได้เกี่ยวกับ Ursula จะได้ไหมครับ?”

ข้าพเจ้าตกลง แต่เนื่องด้วยยังต้องยุ่งอยู่กับพวกคนไข้ของข้าพเจ้า จึงไม่สามารถจะไปได้จนกว่าจะถึงบ่ายวันรุ่งขึ้น

Mrs Folliott เป็นสุภาพสตรีทอมแบ้มแจ่มใสและมีอัธยาศัยดี แต่พอข้าพเจ้าเอ่ยถึง (mentioned) ชื่อของ Ursula Bourne หล่อนก็หยุดขมก้นกบ ทั้งนคงเป็นเพราะหล่อนมีเหตุผลอะไรบางอย่าง หล่อนมีท่าทางอดัดไม่สบายใจ

“คุณพอใจเขาหรือเปล่าครับเมื่อตอนที่เขาอยู่กับคุณ?” ข้าพเจ้าถาม “เขาอยู่กับคุณนานเท่าไรครับ?”

“อ้อ บ้างหรือสองปีนั่นแหละค่ะ ดิฉันก็จำไม่ได้แน่ เขาเป็นคนทำงานดึกคนหนึ่งค่ะ”

“คุณจะกรุณาเล่าเรื่องเกี่ยวกับเขาให้ผมฟังได้ไหมครับ?”

“ดิฉันไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเขาเลยค่ะ”

หลังจากที่ได้พยายามซักถามเพื่อให้ได้เรื่องราวแต่ไม่ได้รับผลสำเร็จอยู่อีกครู่หนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็ลากลับและขับรถกลับมา King's Abbot

Caroline มีท่าทางตึงเครียดเนื่องจากอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน เธอไม่สามารถจะเก็บเรื่องราวของเธอไว้ได้นานเท่าไรนัก

“Monsieur Poirot มาทนนะ” เธอพูด

“อ้อ เขามารออะไรมาพูดล่ะครับ?”

“เขาบอกว่าเขารู้จักน้องชายของผมเป็นอย่างดี เขาจึงอยากจะรู้จักพี่สาวผมเสียหน่อย”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 66

เขาหมายถึงพี่ชายไม่ใช่ เขาเล่าให้ผมฟังถึงคดีสำคัญๆ บาง

เรื่อง น่าสนใจมากทีเดียว”

“พุดถึงเรื่องฆาตกรรมหรือเปล่าครับ?”

“พุดฯ พสามารถทำให้Monsieur Poirotเข้าใจเรื่อง
ต่างๆได้ถูกต้องตงหลายเรื่อง มีบางอย่างที่เขาไม่รู้ เป็น
ค่นวาเรื่องทพแอบไคยันทในป่าละเมาะเมอวนน.....”

“ทำไมพบอกเรื่องนนเขาละ?” ขฟเจ้าถาม “พ
จะชวบอะไรRalphไม่ได้เลยดวบวชนน”

“ทำไมจะไม่ได้? บางท่Ralphอาจจะออกไปไหนๆ
ในค่นท่เกิดฆาตกรรมกับผู้หญิงคนเดีวกันนนก็ได้ และ
ถ้าเป็นอย่างนจริง เขาก็สามารถจะอ้างสถานทอยู่ของ
เขาได้”

“ถ้าเขาอ้างสถานทอยู่ได้” ขฟเจ้าตอบ “ทำไม
เขาจึงไม่ปรากฏตัวออกมาและอ้างเช่นนั้นละ?”

“เขาอาจจะทำให้ผู้หญิงคนนตองเดอดรอนกก็ได้
แต่ถ้าMonsieur Poirotสืบหาตัวแม่คนนได้ เขาก็จะพุด
ชกจูงให้หล่อนอ้างสถานทอยู่เสียเอง”

“Poirotรู้อะไรจากพอกละ?”

“เรื่องคนไขของเธอเมอเขาวันนแทนนแหละ”

“เรื่องคนไข้ของผมนะครับ?” ข้าพเจ้าทวนคำด้วยความแปลกใจ

“ถูกแล้ว พบว่าเขาได้อย่างถูกต้องทีเดียว แม่แม่ Bennet และเด็กชายจากไร่คนนั้น แล้วก็ Dolly Grice แล้วก็นะรับใช้ชาวอเมริกันจากเรือกลไฟใหญ่ลำนั้น ให้พลัดเดวนะ อ้อ สักคนแล้ว ไข้ละ แล้วก็ George Evans และคนสุดท้ายก็คือ Miss Russell”

“Mrs Ackroyd พูดเมื่อนานมาแล้วอะไรก็กลับอยู่ข้างเกี่ยวกับ Miss Russell และผมคิดว่าพวกคงคิดอย่างเดียวกัน จริงไหมครับ?”

“ถูกของเธอ และผมยังคิดว่าว่า นั่นแหละคือสิ่งที่ Monsieur Poirot กำลังพยายามจะสืบให้รู้เรื่องให้ได้”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 67

บทที่สิบ

Ralph Paton อยู่ที่ไหน?

การสอบสวนได้กระทำกันในวันจันทร์ แต่ก็ไม่ได้รู้ความจริงเพิ่มเติมขึ้นมาเลย และตำรวจก็ไม่ได้แถลงอะไรมากนัก เพราะจนกระทั่งตอนนั้น (so far) ตำรวจก็

ยังไม่สามารถจะจับกุมใครได้เลย หลังจากการสอบสวน Poirot และข้าพเจ้าก็สนทนากับสารวัตร Raglan

“ท่านั้นจะตกหนักอยู่กับร้อยเอก Paton เสียแล้วละ” สารวัตรพูด “จริงอยู่ เขาอาจจะไม่ได้ทำฆาตกรรมรายน แต่ทำไมเขาจึงไม่ปรากฏตัวออกมา? ถ้าเขาบริสุทธิ์ (innocent) ทำไมเขาจึงไม่แสดงความบริสุทธิ์ให้เห็น?”

เรื่องที่สารวัตรไม่ได้บอกแก่ข้าพเจ้าคือเรื่องทรูป-พรรณสันฐานของ Ralph ได้ถูกส่งทางโทรเลขไปยังท่าเรือ และสถานีรถไฟทุกแห่งในประเทศอังกฤษ ตำรวจทั่วประเทศกำลังจับตามองหาเขาอยู่ สถานที่ทุกแห่งที่ทราบกันว่าเขาเคยไปถูกวางยาฆ่าหมด ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะรอดพ้นไปจากการถูกจับกุมได้

“ไม่มีข่าวจาก Liverpool” Raglan พูด “โทรศัพท์นั้นเรียกมาก่อนรถด่วน Liverpool จะออกเพียงแปดนาทีก่อน.....”

“คุณคิดว่าเขาเดินทางไป Liverpool ี่ครับ?” Poirot ถาม

“มันมีทางเป็นไปได้ (probable) มากทีเดียว ถ้าหากว่าเจ้าโทรศัพท์ที่เรียกมามีได้ทำเช่นเพราะจงใจจะให้เรา

เดินผิดทาง”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 68

“ผมเชื่อว่า เมื่อเรารู้ความจริงเรื่องเสียงเรกทาง
โทรศัพท์” Poirotพูด “เราก็จะรู้ความจริงเกี่ยวกับ
ฆาตกรรมรายน”

“คุณเคยพูดอย่างนั้นมาก่อนแล้วนะ” ข้าพเจ้าตงข้อ
สังเกต

“และผมก็ยังเชื่ออย่างนั้นแหละ คุณเอ๊ย”

“แล้วก้เรื่องรายนวมอหมด” Raglanพูดต่อไป

“เราได้เปรียบเทียบรายนวมอเหล่านี้กับรายนวมอของ
ทุกคนในบ้านแล้ว และปรากฏว่าไม่ตรงกันเลย ร้อยเอก
Patonและคนแปลกหน้าลึกลับที่หมอบพบที่ประตูบ้านอีก
สองคนเท่านั้นที่เราจะต้องทดสอบกันต่อไป”

“คุณเอารายนวมอของMr Ackroydมาตรวจสอบดู
หรือเปล่า?” Poirotถาม

“จะต้องทำอย่างนั้นทำไมกัน? คุณคงไม่แนะนำว่า
Ackroydฆ่าตัวตายหรือกนะ?”

“ผมกำลังแนะนำ” Poirotตอบเสียงเรียบๆ “ว่า
ฆาตกรสวมถุงมือ(gloves) และกดนิ้วมือของคนตายลงบน
ตามมดเพื่อตบตาคุณ”

Raglanปลุกตัวไปทดสอบความคิดนี้ ส่วนPoirotตก
ลงใจให้มีการประชุมบุคคลในครอบครัวของMr Ackroyd
รวมทั้งBluntและRaymondด้วย เรานั่งกันที่โต๊ะในห้อง
รับประทานอาหาร โดยมีชาวเบลเยียมร่างเตี้ยนั่งท้าวโต๊ะ

“ผมเชิญพวกคุณมาพร้อมหน้ากันเช่นนี้ คุณสุภาพ
สตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย” Poirotพูด “กิตติคุณความ
มุ่งหมายประการหนึ่ง ก่อนอื่น Mademoiselle Flora ถ้า
คุณทราบว่ารอยเอกPatonอยู่ที่ไหนละก็ ผมขอร้องให้
คุณพูดชักจูงให้เขาแสดงตัวออกมา—ก่อนที่มันจะสาย
เกินไป”

“สายเกินไปหรืคะ?” เธอพิมพ์ “แต่ดิฉันสาบาน
(swear) กับคุณได้ว่าดิฉันไม่ทราบเลยแม้แต่น้อยว่าเขาอยู่
ที่ไหน ดิฉัน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 69

ไม่ได้พบเขาหรือได้ข่าวคราวจากเขาเลย ไม่ว่าจะเป็นวัน
ที่เกิดฆาตกรรมขึ้นหรือนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาก็ตาม”

“ถ้ายังนึกเป็นกรรม” Poirot พูด “คราวนี้ผมขอพูดกับพวกคุณทั้งหมด คุณเป็นมิตรของคนทันทหน้าไป ผมขอขาทผมได้พูดไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง ถ้าคนไหนคนใดในพวกคุณทราบว่า Ralph Paton ซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ขอให้พูดออกมา ทงนกเพื่อประโยชน์ของเขาเอง”

ต่างคนต่างเงยบั้นไปครู่ใหญ่

“ขอให้เข้าใจนะครับ คุณทั้งหลาย ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็จะสับให้รู้เรื่องจนได้ ได้นั่นๆ เลยครับ ทงๆ ที่พวกคุณไม่ยอมร่วมมือด้วยก็ตาม ทุกคนในห้องนี้กำลังบังคับอะไรบางอย่างไม่ให้ผมรู้—ถูกแล้วครับ ทุกคนเลย เถียงมาซ้ครับ ว่าที่ผมพูดมานี้ไม่เป็นความจริง”

เขามองไปรอบๆ ด้วยสายตาที่แสดงการตำหนิ และสายตาทุกคู่ต่างก็หลบสายตาของเขา รวมทั้งสายตาของข้าพเจ้าด้วย

“ผมได้รับคำตอบแล้ว” เขาพูดพร้อมกับหัวเราะหึๆ อย่างมีปริศนา แล้วเขาก็เดินออกไป

ถ้านั้น หลังจากอาหารค่ำแล้ว Poirot ได้ขอร้องข้าพเจ้าให้ไปหาเขา เขากำลังขงเครื่องดนตรีอันน่ารักประ-

ทานและได้จัดให้ข้าพเจ้าดื่มด้วย แล้วเขาก็ถามถึงพัสสาว
ของข้าพเจ้าอย่างสุภาพ

“พัสสาวผมเล่าให้คุณฟังถึงเรื่องที่กำลังโจษจันกันทั่ว
หมู่บ้านที่เคยวนะ” ข้าพเจ้าพูดพร้อมกับหัวเราะ “จริง
บ้าง ไม่จริงบ้าง”

“ผมได้รู้เรื่องราวที่ประโยชน์มากเชียวครับ” เขา
ตอบ “คุณไม่น่าจะบิดบังความจริงกับผมอย่างนั้นเลยนะ
หมอ ถึงแม้พัสสาวของคุณจะไม่ได้เข้าไปในป่าละเมาะ
ถนน คนอื่นก็อาจจะพบรอยเอกPatonได้เหมือนกัน”

“ครับ อาจจะเป็นได้” ข้าพเจ้าพูด “แต่ผมไม่
เข้าใจเลยว่าคุณมาสนใจกับพวกคนไข้ของผมทำไมกัน”

“อ้อ คนเคยฆ่าท่านนั้นแหละครับ”

“คุณหมายถึงMiss Russell?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 70

เขาเลิกการตอบตรงๆ “เธอเป็นคนที่น่าสนใจที่
สุดเชียวครับ” เขาพูด

“ผมอยากให้คุณบอกผมว่า ใจจริงของคุณนั้นคิด
ยังไงบ้างเกี่ยวกับคดีนี้” ข้าพเจ้าพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

เขาวางถ้วยเครื่องดื่มลง “คุณต้องการอย่างนั้นร
ครับ? ถ้ายังงั้นขอให้เรามาลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น

ชนในคืนวันนั้นให้ละเอียดยกสักครั้งหนึ่ง อย่าลืมนะครับ
ว่าทุกคนที่พูดอะไรออกมาอาจจะโกหกก็ได้”

“ทุกคนเชียวครับ?”

“นักสืบซึ่งตามปกติจะต้องสงสัยไปทุกอย่าง ย่อม
ไม่ยอมรับว่าคำกล่าวใดๆ เป็นความจริง ถ้าไม่ได้พิสูจน์
ให้เห็นแน่ชัดเสียก่อน เอาละ คุณออกจากบ้าน Fernly
Park เมื่อออกสืบนาทจะสามทุ่ม ผมรู้อะไรได้บ้างล่ะ?”

“เพราะผมบอกคุณนะซ”

“เปล่าเลย เพราะ Parker ก็ให้การอย่างนั้นเหมือน
กัน ตอนสามทุ่มคุณพบคนแปลกหน้าคนหนึ่ง”

“เรื่องนั้นผมก็บอกคุณอีกนะแหละ

“ใช่ แต่ชายคนนี้ได้พูดกับผู้หญิงคนหนึ่งก่อนหน้า
นั้นสองสามนาทเหมือนกัน เขาถามทางที่จะไปยังบ้าน
Fernly Park ดังนั้นจึงพิสูจน์ได้ว่าการมาปรากฏตัวของ
ชายคนนี้เป็นเรื่องจริง ผมยังได้รู้เรื่องเกี่ยวกับเขามากกว่า
นั้นอีก เขาได้ไปกินเหล้าที่โรงแรมและได้พูดว่าเขาเพิ่ง
มาจากอเมริกา นี่ยังงั้นล่ะ ขอพิสูจน์”

เขาขยันทันทีที่เขากลับมาจากเรือนพักร้อนให้
ข้าพเจ้าดู

“พวกเสพยาเสพติดมักจะพยกกันแบบนี้” เขาอธิบาย “โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอเมริกา ความจริงคนแปลกหน้าผู้หนึ่งไม่ได้เดินมาที่ประตูหน้าหรือประตูหลังหรอก แต่เขาเข้าไปในเรือนพักร้อน ใครละเป็นคนออกมาพบกับเขาแทน?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 71

“เศษผ้าที่คุณพบที่นั่นบอกอะไรแก่คุณยังงั้น?”

“อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่ยังมีเรื่องอีกมากที่จะต้องสืบสาวให้กระจ่าง เช่นเรื่องสาวใช้คนนั้นเป็นต้น พอจะเชื่อได้ไหมว่าหล่อนถูกไล่ออกเพราะไปยุ่งกับเอกสารเหล่านั้นเข้า? แล้วการไล่คนใช้ออกจะกินเวลาถึงครึ่งชั่วโมงเชียวหรือ? อย่าลืมนะครีว่าไม่มีข้อพิสูจน์คำบอกเล่าของหล่อน ทว่าหล่อนอยู่ในห้องของตัวตั้งแต่สามทุ่มครึ่งจนถึงสี่ทุ่ม”

“ผมไม่อาจจะเชื่อได้เลยว่าหล่อนมีส่วนเกี่ยวข้องกับฆาตกรรมรายนี้ ผมคิดว่าเจ้าคนแปลกหน้านั้นแหละเป็นฆาตกร บางทีเขาอาจจะมขอตกลงกันลับๆกับ”

Parker.....

“แต่ความคิดของคุณไม่ได้อธิบายทุกอย่างได้นะ”

Poirot พูด “เรื่องโทรศัพท์ เรื่องเก้าอี้ที่ถูกเคลื่อนที่ แล้วก็
ก็เหตุผลของ Ralph ที่หลบหนีหน้าไป”

“ในฐานะที่เป็นหมอ ผมคิดว่าเขาไม่สามารถจะ
ควบคุมตัวเองได้ เขารู้ว่าพ่อเลี้ยงของเขาถูกฆาตกรรมหลัง
จากที่เขาจากไปเพียงสองสามนาที เขาจึงหลบหนีไป
ด้วยความกลัวโดยไม่ทันคิดอะไร”

“และมันสำคัญมากอีกบางอย่าง” Poirot พูด
“Ralph ได้กลายเป็นเศรษฐีเพราะมรดกกรรมของพ่อเลี้ยง
ของเขา จดหมายของสฟาทูกลักเอาไป เขากำลังมีเรื่อง
เดือดร้อนซึ่งเขาต้องการจะปิดบังไว้ไม่ให้พ่อเลี้ยงรู้ สา-
เหตุถึงสามอย่างเขารวบรวมกระตุ้นให้เขาต้องลงมือทำเช่นนั้น
มันมากเกินไปเสียแล้วละ คุณเอ๋ย ผมยังเชื่อว่า Ralph
Paton เป็นคนบริสุทธิ์”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 72

บทที่สิบเอ็ด

Mrs Ackroyd และ Raymond

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สนทนากับ Poirot ในตอนคำ ก็
ดูเหมือนว่าเราทั้งสองกำลังจะเดินมุ่งหน้าไปคนละทางเสีย

แล้ว จนกระทั่งถึงตอนนั้น ข้าพเจ้าอยู่ใกล้ขีดเขตตลอด
มา จึงได้เห็นสิ่งที่เขาเห็นและพยายามที่จะอ่านความคิด
ของเขา แต่ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้ตัวว่าข้าพเจ้าทำเช่นนั้นไม่
สำเร็จเสียแล้วเพราะเขาบังคับไม่ให้ข้าพเจ้าได้ทราบเรื่อง
ที่เขาได้รู้มาจากการสืบพบของเขาเลย

ตอนเช้าวันอังคาร Mrs Ackroyd ได้ตามตัวข้าพเจ้า
ไปพบ ข้าพเจ้าคิดว่าหล่อนคงจะไม่สบาย จึงรีบไปเยี่ยม
หล่อนทันที หล่อนนอนอยู่บนเตียง แต่ในไม่ช้าข้าพเจ้า
ก็จับได้ว่าหล่อนแสร้งทำไปอย่างนั้นเอง ความจริงหล่อน
ต้องการจะคุย และข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องฟัง แต่อย่างไร
ก็ดี ข้าพเจ้าเริ่มสนใจขึ้นมาบ้าง เมื่อรู้แน่ว่าหล่อนมีความ
ลับบางอย่างจะบอก ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของPoirotที่ว่า
พวกเราทุกคนต่างก็บังคับความจริงอะไรบางอย่างไว้ด้วย
กันทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงอดทนฟังการคุยอย่างน้ำไหลไฟดับ
ของหล่อนต่อไปจนกว่าความจริงจะหลุดออกมา

“ดิฉันมีชีวิตที่ลำบากยากเข็ญมากค่ะ” หล่อนรำพัน
“ดิฉันหมั่นสันตจะตองชำระมิไชน้อย และRogerก็ไม่
เออเพอเพอแผเอาเสียเลย ดิฉัน—ดิฉันจึงตองหาทางกู้

ข้มเงินมาใช้บ้าง โชคไม่ดี(unluckily)ค่ะ ดินน์จำเป็น
จะต้องแสดงหลักฐานให้สุภาพบุรุษที่จะให้กู้เงินเห็นว่า
ดินน์หวังจะได้เงินจากพินัยกรรมของRogerมาใช้คืนให้
เขาได้”

หล่อนทำท่าอึกอัก(hesitated) ขำพเจ้าจึงขอร้องให้
หล่อนเล่าต่อไป

“ตอนเช้าวันศุกร์ ดินน์เข้าไปในห้องทำงานของ
Roger

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 73

และเมื่อแลเห็นเอกสาร(papers)ต่างๆของเขาเข้า ดินน์
ก็คิดจะค้นดูพินัยกรรมของเขาแน่นอน ดินน์มีสิทธิ
(right)ที่จะรู้ พอเดินเข้าไปถึงลิ้นชักชั้นล่าง(bottom
drawer)ของโต๊ะทำงาน แม่Ursula Bourneคนนั้นก็เข้ามา
พอดี ดินน์ไม่ชอบหน้าแม่คนนั้นเลย เขามัวอะไรๆบาง
อย่างไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ”

“แล้วเรื่องเป็นยังไงต่อไปครับ?”

“Rogerเข้ามาค่ะ ดินน์คิดว่าเขาออกไปเดินเล่น
นอกบ้านเสียอีก ดินน์บอกเขาว่าดินน์กำลังหาหนังสือ

พิมพ์อยู่ แต่แม่คนนั้นจะเล่าเรื่องอะไรให้เขาฟังบ้างใคร
จะรู้? คุณหมอช่วยอธิบายให้Monsieur Poirotฟังด้วย
นะค่ะ”

“ได้ครับ—ถามเรื่องจะต้องอธิบายเพียงแค่นี้”

“อ้อ ดิฉันเองแหละจะเป็นคนเปิดโต๊ะเครื่องเงิน
แต่นั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนหลังนะค่ะ ดิฉันคิดว่า
จะนำเครื่องเงินสักชิ้นหนึ่งไปทดลองตอนเพื่อให้เขาตราคา
ดิฉันจะทำให้Rogerแปลกใจเล่นเท่านั้นเองแหละค่ะ”

ข้าพเจ้าไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพียง
แต่ถามหล่อนว่า ทำไมหล่อนจึงปล่อยฝาโต๊ะให้เปิดอยู่
อย่างนั้น

“ดิฉันได้ยินเสียงฆาตกรรมนอก ดิฉันจึงเข้าไปที่ห้อง
ของดิฉัน เป็นขณะเดียวกับที่Parkerเปิดประตูรับ
คุณหมอนั่นแหละค่ะ”

เป็นเรื่องน่าสนใจสำหรับข้าพเจ้าที่ได้ทราบความจริง
ว่าMiss Russellได้เข้าไปในห้องรับแขกทางหน้าต่าง และ
ในตอนนั้นข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า เหตุไฉนMiss Russellจึงเห็นชอบ
ชอบราวกับว่าไปวังที่โหดมา

ตอนเดินออกจากบ้าน ข้าพเจ้าพบกับUrsula Bourne และได้พูดจากันสองสามคำ “ประธานโทษค่ะ” เธอพูด “มีข่าวเกี่ยวกับรอยเอกPatonบ้างไหมคะ?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 74

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ “มีใครทราบบ้างไหมคะว่าเขาอยู่ที่ไหน?” เธอถามอีก

“เธอรู้?” ข้าพเจ้าพูดอย่างไม่มีหางเสียง(sharply)

“ไม่ทราบหรอกค่ะ เป็นความจริง แต่ใครก็ตามที่เป็นมิตรกับเขาน่าจะบอกให้เขากลับมานะคะ”

ข้าพเจ้าเดินเลยออกมา รู้สึกแปลกใจว่าเหตุไร Ursula Bourneจึงได้พูดเช่นนั้น

ที่บ้าน ข้าพเจ้าเห็นCaroline วางท่าใหญ่โตอย่างไร ชอบกล “กำลังช่วยเหลือMonsieur Poirotอยู่” เธอพูด “เขาต้องการให้พบให้เร็วว่องเท่าหุ้มขอของRalph Paton สดาหรือสนาตาล”

ข้าพเจ้ามองดูเธอด้วยความแปลกใจ ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เคยวนเองว่าข้าพเจ้าโง่อย่างไม่น่าเชื่อ(unbelievably stupid)เลยที่เคยเกี่ยวกับร่องเท่าหุ้มขอคุณน

“ร่องเท่าหุ้มสนคุณนสนาตาล” ข้าพเจ้าบอก

“ไม่ใช่เรื่องเทาหุ้มสน เรื่องเทาหุ้มข้อต่างหาก เขา
เก็บไว้ที่โรงแรม จึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับพทจะสืบให้รู้
Annieรู้จักกับคนรับใช้คนหนึ่งนั่น”

เป็นเรื่องง่ายๆ จริงอย่างว่า ก่อนจะถึงเวลาอาหาร
กลางวันCarolineก็รู้ว่เรื่องเทาหุ้มข้อคนนั้นสีดำ เธอวาน
ข้าพเจ้าให้ช่วยไปบอกเรื่องนี้แก่Monsieur Poirot และ
พวรกนนั้นก็ให้สับคูดว้ว่า นายRaymondหนุ่มมหา
Poirotทำไม เธอแลเห็นเหตุการณ์นั้นจากหน้าต่างด้านข้าง
ข้าพเจ้าเล่าให้Poirotฟังถึงเรื่องเรื่องเทาหุ้มข้อ และ
เรื่องที่ข้าพเจ้าได้รู้มาในตอนเช้าจากMrs Ackroyd

“เห็นได้ชัดๆ ว่าMiss Russellได้ออกไปพบใครคน
หนึ่ง” เขาพูด

“แล้วก็Raymondล่ะครับ?” ข้าพเจ้าถาม “เขาม
อะไรต้องมาสารภาพด้วยเหมือนกันครับ?”

“มี แต่ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรนัก เขากำลัง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 76_____

เคอดรอนเรื่องเงิน แต่เงิน500ปอนด์ที่เขาจะได้รับจาก
Mr Ackroydจะปลดเปลื้องความเคอดรอนของเขาได้หมด

สนิทเขยว เห็นใหม่ละ คุณเอ๋ย การบอกความจริงให้ผม
รู้ย่อมเป็นสงทคตที่สุดเสมอ ตอนนั้นคุณจะไปบ้านFernly
Parkกับผมใหม่ละ หมอ? ผมอยากจะไปทดลองอะไรดู
สักหน่อย”

ข้าพเจ้ารับคำ และเมื่อเราไปถึงบ้านนั้น Poirotก็ถาม
หาMiss Flora เขาเสนอ(proposed)ให้เธอกับParkerแสดง
ฉาก(scene)หน้าประตูห้องหนังสืออีกครั้งหนึ่ง คนทั้งสอง
ไปยืนอยู่ตรงตำแหน่งของตัว Floraขยับประตู เธอจับ
ลูกบิดประตูไว้ Parkerเดินเข้าไปหา มอถอถาดขงมขวด
ใบหนึ่งและมแก้วสองใบ

“ทำไมแก้วสองใบล่ะ?” Poirotถาม

“เป็นธรรมเนียมอย่างนั้นครับ” Parkerตอบ

คนทั้งสองแสดงท่าทางและพูดจากันเหมือนอย่างท
เคยบรรยายมาแล้วทุกอย่าง และPoirotก็บอกว่าเขาพอ
ใจแล้ว

ขณะที่เราเดินทางกลับบ้าน Poirotกล่าวข่นว่ เขา
คิดว่าParkerพูดความจริง แต่ก็ยังมีอะไรบางอย่างที่เขาม
ได้พูดออกมา

ถ้าว้นนั้นCarolineมีแขกมาหาสองสามคน สำหรับ
ข้าพเจ้าแล้วเวลาข้างผ่านไไปอย่างเชื่องช้า โดยเฉพาะอย่าง

“ยิ่งเพราะเหตุที่การสนทนาส่วนมากคุณหมื่นไม่พินเรื่องฆาตกรรมเอาเสียเลย

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าต้องได้รับความประหลาดใจอยู่อย่างหนึ่ง Caroline กล่าวว่าเธอมั่นใจว่า Ralph Paton กำลังซ่อนตัวอยู่ที่ Cranchester เหตุผลของเธอก็คือว่า เมื่อ Poirot มาหาเมื่อวันก่อน เขาได้หยุดยั้งคุณแผนกแผนหนงที่แขวนอยู่ในห้องโถง

“เห็นได้อย่างแจ่มแจ้งทีเดียว” เธอพูด “ตำรวจกำลัง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 77

มองไปทั่วประเทศอังกฤษ แต่ไม่ชักคิดจะสืบหาตรงปลายจมูกของตัวเอง”

“อาจจะถูกของคุณ Caroline” แยกผู้หญิงคนหนึ่งพูด “ฉันออกมาเดินเล่นตอนบ่ายวันนั้น แต่เห็นนักสืบผู้ชราคนหนึ่งกำลังนั่งรถม้ามาจาก Cranchester แต่ Dr Sheppard ต้องรู้แน่เชียวล่ะว่าชาวเบลเยี่ยมคนนั้นเขาคิดยังไง คุณหมื่นกำลังทำงานเกี่ยวกับคดีนี้ร่วมกับเขา”

“น้องชายฉันจะไม่ยอมพูดอะไรหรอกค่ะ” Caroline ประกาศ

แต่เมื่อได้รับคำขอร้องซ้ำๆ ซากๆ จากพวกแขกเหล่านี้
 นั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็พูดว่าข้าพเจ้าจะเล่าอะไรให้ฟัง
 บ้าง ทุกคนพากันมองข้าพเจ้าอย่างตงอคงตั้งใจฟัง

“พวกคุณมีความเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับแหวนแต่งงานทองคำ” ข้าพเจ้าพูด “แหวนซึ่งจารกวันที่และเดือนเอาไว้—13 มีนาคม—และถอยคำว่า ‘จาก R.’ ที่ด้านใน? แหวนวงนี้ถูกพบในบ่อปลาทอง”

คำบอกเล่าของข้าพเจ้าก่อให้เกิดความตื้นตันขนานใหญ่ บางคนมีความเห็นว่าRalphหรือRaymond คงแต่งงานกับFloraลับๆ บางคนก็ว่าRoger Ackroydคงแต่งงานกับMrs Ferrarsหรืออาจเป็นMrs Russellก็ได้

ข้าพเจ้าปล่อยให้พวกนั้นถกเถียงเรื่องนั้นกันต่อไป โดยขอตัวเข้านอนเสีย

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 78

บทที่สิบสอง

Charles Kent

Mrs FerrarsและRoger Ackroydถูกฝังในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อพิธี(ceremony)สิ้นสุดลงแล้ว Poirotก็ตั้ง

ตัวข้าพเจ้าแอบไปทางหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาคงจะไม่
พอใจที่ข้าพเจ้าไปปล่อยข่าวเรื่องแหวนทองไว้—เพราะมา
ถึงตอนนั้นเขานั่นคงจะแพร่ไปทั่วหมู่บ้านแล้ว—แต่ข้าพเจ้า
ผิดไปถนัด

“ผมต้องการให้คุณช่วยทำอะไรให้หน่อย” เขาพูด
“ผมอยากจะซักถามชายคนหนึ่ง และจะทำให้เขาเกิด
ความหวาดกลัวจนต้องสารภาพความจริงออกมา”

“ใครกัน?” ข้าพเจ้าถามด้วยความแปลกใจ

“Parker ยังไงล่ะ ผมได้ขอร้องเขาแล้วให้ไปหาที่
บ้านตอนสิบสองนาฬิกา”

“คุณคิดว่าParker ชูเอาเงินจากMrs Ferrars ยัง
จริง?”

“ผมไม่รู้หรอก” แล้วเขาก็กล่าวต่อไปอย่างเคร่ง
เครียด “ผมหวังว่าคงเป็นเช่นนั้นแหละ”

Parker ไปที่บ้านของPoirot ชาวเบลเยียมร่างเตี้ย
เชอเชญเขาไหนดั่ง และด้วยใบหน้าที่ขมขื่นไม่อยู่ เขา
ถามชนทันทีว่า:

“เธอเคยชูเอาเงินคนอื่นมาหลายรายแล้วใช่ไหม?”

“อะไรกันครับ!” Parker พุดลูกชนทันที

“อย่าตื่นเตนนักเลย” Poirotพูดอย่างสงบ “อย่า
แสวงหาเป็นไม่ว่าใจฉันดีกว่า”

“คุณครับ ผม—ผมไม่เคย—ไม่เคย—”

“ทำไมเธอจึงกระหายที่จะแอบฟัง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 79

การสนทนาในห้องทำงานของMr Ackroydในค่ำวันนั้นหลังจากที่เธอได้ยืนยันคำว่ายู่เอาเงินแล้วนี่ล่ะ?”

“ผมไม่ได้—ผม—”

“ใครเป็นนายจ้างคนที่แล้วของเธอ?” Poirotถาม

“เจมียสเป็นพันธมิตร นามสกุลEllerbyครับ”

“ใช่แล้ว พันธุ์Ellerby คนที่ติดยาเสพติด เธอติด
สอยห้อยตามเขาไปหลายต่อหลายแห่ง ในอเมริกาได้เกิด
เรื่องยุ่งๆขึ้น ชายคนหนึ่งถูกฆ่า และพันธุ์Ellerbyมีส่วน
ต้องรับผิดชอบอยู่ด้วย พันธุ์Ellerbyจ่ายให้เธอเป็นค่า
ปิดปากเท่าไรล่ะ?”

ParkerมองดูPoirotด้วยใบหน้าที่ชดขาวและปากอ้าค้าง

“เป็นความจริงครับ” เขาสารภาพ(confessed) “แต่
ผมไม่เคยทำร้ายMr Ackroyd แม้แต่ขั้นเสียนี่กระไรก็ไม่เคย

ทำให้ร่วง พระเจ้าทรงทราบด้วยครับ ผมไม่ได้ฆ่าเขาเลย”

“ฉันพร้อมอยู่แล้วที่จะเชื่อเธอ” Poirotตอบ “เธอ
ไม่มีความกล้า(courage)พอที่จะฆ่าแกงใครได้หรอก เธอละ
เล่าให้ฉันฟังให้หมดเกี่ยวกับเรื่องนกกแลวกัน”

“เป็นความจริงครับที่ผมแอบฟังที่ประตู” Parkerผู้
น่าเวทนา(miserable)พูด “ผมได้ยื่นคำว่าจะชื้อเอาเงินครับ
และผมคิดว่าถ้าMr Ackroydกำลังถูกชื้อเอาเงินละก็—”

“เธอก็จะมีโอกาสได้รับส่วนแบ่งด้วยใช่ไหมล่ะ?”

“ถูกแล้วครับ แต่ผมไม่มีโอกาสที่จะได้ยื่นอะไร
มากนัก ครั้งแรกDr Sheppardเดินออกมาและเกือบจะจับ
ผมได้ ครั้งต่อมาMr Raymondเดินผ่านมาเพื่อจะไปห้อง
หนังสือ เมื่อผมยกถามมาMiss Floraก็ขวางผมไว้อีก”

“เธอมีสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร(bank-book)ไหม?”

Poirotถาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 80 _____

“มีครับ นี่ไงครับ” เขายื่นสมุดคนนั้นส่งให้Poirot
จำนวนเงินฝากมีไม่มาก ไม่มากพอที่จะเป็นผลมาจากการ
ชื้อเอาเงินอย่างแน่นอน Poirotเดินสมุดให้Parkerแล้วก็
บอกให้เขากลับไปได้

“เราไปหา Mr Hammond กันเถอะ หมอ” Poirot พูด
เมื่อ Parker กลับไปแล้ว “เห็นได้ชัดว่า Parker คิดว่า
Ackroyd ถูกขู่เอาเงิน เขาไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับ Mrs
Ferrars เลย”

ที่บ้านของทนายความ หลังจากต้องขลุกขลักบ้าง
เล็กน้อย เราก็ตอบว่า เงินที่ Mrs Ferrars ได้จ่ายออกไป
ในระยะเวลาหนึ่งหลังจากมรณกรรมของสามีของหล่อน
มีจำนวนรวมทั้งสิ้นสองหมื่นปอนด์

“สองหมื่น!” ข้าพเจ้าอุทาน “ช่วยเดี๋ยวเท่านั้น
เองรึ?”

“Mrs Ferrars ร่ำวอนนา” Poirot พูด “แล้วก็ย้าย
การต้องโทษฐานฆ่าคนตายนั้นมันไม่ใช่เรื่องน่าสนุกเลย
สักนิด”

เมื่อเราออกจากบ้านทนายความมาแล้ว Poirot ก็ถาม
ข้าพเจ้าว่า

“ตอนนั้นคุณเห็นยังงัยบ้างเกี่ยวกับนาย Parker ของ
เรา?” เขาพูด “ถ้าเขามีเงินสองหมื่นปอนด์ล่ะก็ เขาจะ
ยังทนเป็นคนใจอยู่อกเขี้ยวรึ? ถ้างั้นคนในบ้านที่ยังอยู่
ในข่ายน่าสงสัยก็เหลือ Raymond กับ พันตรี Blunt เท่านั้น”

“แต่Raymondได้อัดรอนเรื่องเงินไม่ถึงห้าร้อยปอนด์
นะคุณ” ข้าพเจ้าตอบ “และผมก็ไม่อาจจะเชื่อได้ว่า
พันตรีBlunt—”

“ผมได้สอบสวนดูแล้ว” Poirotพูดขึ้น “มรดกที่
พันตรีBluntได้รับมีจำนวนถึงสองหมื่นปอนด์ ไม่ขาดไม่
เกินทีเดียวนะ”

“เป็นไปได้แน่” ข้าพเจ้าพูด “คนอย่างBlunt
นั่นนะ”

“ใครจะรู้? ผมขอสารภาพว่าผมมองไม่เห็นเหมือน
กันว่าเขาจะเป็นนักขู่เอาเงินไปได้ แต่ก็มทางเป็นไปได้
อีกทางหนึ่ง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 81

Ackroydอาจเป็นคนทำลาย(destroy)จดหมายฉบับนั้นเสีย
เองโดยโยนลงเตาผิงไปก็ได้”

“ผมไม่คิดว่าจะเป็นเช่นนั้นไปได้” ข้าพเจ้าพูดซ้ำๆ
“นอกจากว่าเขาจะเปลี่ยนใจเท่านั้น”

ที่บ้านของข้าพเจ้า เราพบCaroline

“คุณเพบRalphหรือยังคะ?” เธอถามPoirot “คุณคงไปCranchesterมา ดิฉันคิด”

“ใช่ครับ ผมไปCranchesterมา แต่ไปเพื่อถอนพันหรือครับ”

Carolineมีท่าท้าวผัดหัว แล้วเธอก็เริ่มใหม่

“ดิฉันไม่เชื่อหรือว่าคนใดคนหนึ่งในบ้านเป็นคนฆ่า” เธอพูด “ดูเหมือนทุกคนจะอ้างสถานที่อยู่ได้ทั้งนั้น นอกจากFloraกับRalphเท่านั้น แต่ดิฉันมั่นใจว่าคนทั้งสองนั้นไม่ใช่ฆาตกรแน่”

“Ralphเป็นคนอ่อนแอ” ขำพเจ้าสนับสนุน “แต่เขาก็ไม่ใช่คนชั่วช้า(wicked)อะไรนัก”

“แต่ว่าอะไรละคือผลแห่งความอ่อนแอ” Poirotถาม

“จริงสิ” Carolineตอบ “ดูJamesนี้เป็นตัวอย่างก็ได้ อ่อนปวกเปียกเป็นขงลงไฟฟ้าเฉย เพราะหเขาตกดิน แก่กว่าเขาแปดปี จึงสามารถดูแลเขาได้ตลอดมา”

“อย่าพูดส่งเดชหน่อยเลย Caroline” ขำพเจ้าขบเสียด รุสก็ไม่ว่าใจเป็นอย่างไร

“ขอให้เรานึกถึงผู้ชายสักคนหนึ่ง” Poirotพูดเสียด ผิดจากเดิมเหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก “ผู้ชาย

ธรรมดา(ordinary)ที่ไม่มีความคิดที่จะฆ่าใครอยู่ในใจของ
เขาเลย แต่มีความอ่อนแออะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในตัว
ของเขา—ลึกลงไป เมื่อเกิดเรื่องร้ายขึ้นเขาก็บังเอิญ(by
accident)ล่วงรู้ความลับเข้า ความลับที่เป็นเรื่องคอขาด
บาดตาย(life or death)ของใครคนหนึ่ง ที่แรกเขาก็อยาก
จะพูดออกมา แต่แล้ว

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 82

ความอ่อนแอในตัวของเขาทำให้เขาต้องเจ็บช้ำอยู่ เขามอง
เห็นโอกาสที่จะได้เงินแล้วก็ได้เงินอยู่เรื่อยๆ แต่คุณไม่
สามารถจะบีบคั้น(press)ผู้หญิงได้มากเกินไปนัก ในที่สุด
หล่อนก็จะเล่าความจริงออกมา และตอนนั้นเอง นายคน
นั้นจะต้องเผชิญหน้ากับ(is faced with)อันตรายเป็นเพราะมีคน
ล่วงรู้ความลับของเขาเข้า เขาไม่สามารถจะเผชิญกับความ
หายนะ(ruin)ได้ ดังนั้นเขาจึงต้องใช้มิดปลายแหลมเล่ม
นั้น ต่อจากนั้นนายคนนั้นก็กลับเป็นคนธรรมดาสามัญอก
ครงหนึ่ง แต่ถาเกิดเข้าตาจนเมื่อใดเขาก็จะอาละวาดข
มามากครั้งหนึ่งเมื่อนั้น

“คุณกำลังพูดถึงRalph Paton” Carolineพูด “คุณ

อาจจะถูกหรือไม่ถูกก็ได้ แต่ไม่ใช่การอะไรของคุณเลย
ที่จะบริภาษ(condemn)คนลับหลังเช่นนี้”

ทันใดนั้นกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น ข้าพเจ้าเป็นคนไป
รับ แล้ววกกลับมาบอกข่าว

“ตำรวจได้จับกุม(arrest)ชายคนหนึ่งไว้แล้วที่Liverpool”
ข้าพเจ้าพูด “ชายคนนั้นชื่อCharles Kent ตำรวจต้องการ
ให้ผมไปLiverpoolโดยด่วน เพื่อจะได้ดูว่าจะใช้คนแปลก
หน้าที่เขาเข้ามาในบ้านFernly Parkในคืนวันนั้นหรือเปล่า”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สารวัตรRaglan นักสืบPoirotและ
ข้าพเจ้าก็ไปปรากฏตัวอยู่ในรถไฟขบวนที่กำลังเดินทางไป
Liverpool สารวัตรตื่นเต้นเพราะหวังว่าจะได้เรื่องราวอะไร
ที่สำคัญๆ บาง

ที่สถานีตำรวจ เราถูกแนะนำให้รู้จักกับCharles
Kent ชายหนุ่มร่างสูงผอม และผิวคล้ำ

“เออ หมอ ชายคนนี้ใช่ไหม?” สารวัตรถาม

“ความสูงเท่ากัน” ข้าพเจ้าพูด “อาจจะเป็นคน
เดียวกันก็ได้”

“หมายความว่าอย่างไรกันนะ?” Kentถาม “คุณมี
เรื่องอะไรมากล่าวหาผม? ไหน บอกผมหน่อยซิ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 83

“ใช่แล้ว ไซ้หมอกนั้นแน่ทีเดียว” ข้าพเจ้าพูด
“ผมจำเสียงเขาได้”

“จำเสียงผมได้หรือครับ? คุณเคยได้ยินเสียงผมที่ไหน
มาก่อนล่ะ?”

“เมื่อค่ำวันศุกร์ที่แล้ว ที่นอกประตูบ้าน Fernly
Park” ข้าพเจ้าตอบ “คุณถามทางไปบ้านนั้นกับผมยังไ
ล่ะ?”

“เอะ ผมถามคุณ ยังหรือ?”

“คุณยอมรับ(admit)ว่าเป็นความจริง ไซ้ไหมล่ะ?”
สารวัตรถาม

“ผมไม่ยอมรับอะไรทั้งนั้นแหละ นี่คุณกำลังกล่าว
หา(accuse)ผมด้วยเรื่องอะไรกันนะ?”

“สองสามวันมานี้คุณไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์บางเล
ย?” Poirotถาม

“ผมอ่านพบว่าชายชราคนหนึ่งถูกฆาตกรรม—อ้อ
เรื่องนเองหรือครับ? คุณคิดว่าผมเป็นคนฆ่าละซี?”

“คุณไปทนนั่นในคืนวันนั้น” Poirot พูดด้วยอาการ
ปกติ

“คุณรู้ได้อย่างไร?”

“รู้ได้โดยสังเกต” Poirot ย่นก้านขนนกเปล่าๆ
ที่เขาพบในเรือนพักรอนให้ดู

“หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าชายชราคนนั้นถูกฆ่าระหว่าง
เวลาสามทุ่มสี่สิบห้านาทีกับสี่ทุ่ม ไซ้ไหมครับ?”

“ถูกแล้ว” Raglan ตอบ

“ถ้ายังงั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่พวกคุณจะมา
หน่วงเหนี่ยวผมไว้ทีน ผมออกจากบ้าน Fernly Park มา
ก่อนสามทุ่มครึ่ง ตอนสามทุ่มสี่สิบห้าผมกำลังกินเหล้า
อยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งที่ถนน Cranchester ห่างจากบ้าน
Fernly Park หนึ่งไมล์ ผมมีปากเสียงกับคนทีนเล็กน้อย
พวกนั้นจะจำผมได้ก็ทีเดียว”

“คุณไปที่บ้าน Fernly Park ทำไม?” Raglan ถาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 84

“เพื่อพบใครคนหนึ่ง แต่จะเป็นใครนั้น ไม่ใช่ธุระ
อะไรของคุณหรอกนะครับ ผมจากทีนนั้นมาก่อนจะเกิด

ขนาดกรรมชน เรื่องสำคัญที่คุณควรจะได้ทราบไว้ก็เห็นจะ
มเพียงพอแทนแหละครับ”

เราออกจากสถานตำรวจและมารับประทานอาหาร
กลางวันกันที่โรงแรมแห่งหนึ่ง บัดนี้ข้าพเจ้าทราบได้ว่าคดี
เรื่อนทองหมดเป็นบทแจ่มแจ้ง และไม่มีปัญหาใด ๆ แล้ว
สำหรับ Poirot เขาได้มาถึงจุดสุดท้ายที่เขาต้องการแล้ว

แต่ในตอนนั้น ข้าพเจ้าไม่มีความขงใจในเหตุ
การณ์ที่ได้เกิดขึ้นนั้นเลย ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่เป็นปัญหายิ่ง
ยากสำหรับข้าพเจ้าก็คงเป็นปัญหายิ่งยากสำหรับเขาด้วย
เช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่นเรื่องการไปปรากฏตัวของ
Charles Kent ที่บ้าน Fernly Park เป็นต้น ข้าพเจ้าถามเขา
ว่าเขาคิดอย่างไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้

“คุณเอ๊ย ผมไม่คิดหรอก แต่ผมก็รู้”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 85

บทที่สี่สาม

Flora และ Miss Russell

หลังจากไปเยี่ยมพวกคนไข้ของข้าพเจ้าในเช้าวันรุ่ง
ขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ไปพบกับสารวัตร Raglan

“สวัสดีครับ หมอ การกล่าวอ้างสถานที่อยู่ของ Charles Kent เราได้สอบดูแล้วครับ ปรากฏว่าเป็นความจริงทุกอย่าง โรงแรนท์เขาเข้าไปอยู่ห่างจากบ้าน Fernly Park กว่าหนึ่งไมล์ หญิงสาวที่โรงแรนท์นั้นให้การว่า เขามองคุณเสือกางเกงที่เขาสวมและร้องเท้าหุ้มข้อที่หลวมจนเกือบจะหลุด ผมมั่นใจว่าหมอนั้นแหละเป็นคนขโมยเงินสลับปอนด์นั้นไป”

“เขายังไม่ยอมบอกอยู่อีกครับว่าเขาไปที่บ้าน Fernly Park ทำไม?”

“ถูกแล้ว ผมไม่สามารถจะทำให้เขาพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้นได้แม้แต่คำเดียว”

“Hercule Poirot พูดว่าเขารู้สาเหตุที่ทำให้ Kent ไปที่นั่น”

“ทำไมเขาไม่บอกเราล่ะถ้านั่น? พูดแล้วเหยียบไวนะ (between you and me) ผมว่า Poirot ต้องมีสมอเป็นยังงี้ไปเสียแล้วละ เรื่องมันมาจากครอบครัวของเขาเอง ผมเชื่อ เขามหาคนขายคนหนึ่ง เป็นคนสงบเสงี่ยมเรียบร้อยดี แต่ว่าเสียดจริต น่าสงสารจริง”

“ใครบอกคุณเรื่องนี้?”

Raglan ยิ้ม “พี่สาวของคุณไงล่ะ Dr Sheppard”

จริงทีเดียว Caroline เป็นคนที่น่าทึ่ง (astounding)

เสมอ เธอจะไม่ยอมอยู่หนึ่งจนกว่าเธอจะได้รู้รายละเอียด (details) ทุกอย่างเกี่ยวกับความลับในครอบครัวของทุกคน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 86

ทันใดนั้น Poirot ก็เดินเข้ามา เราจึงบอกข่าวล่าสุดแก่เขา

“เรายังควบคุมตัว Kent ไว้ไม่ได้หรอกตอนนี้นะ” Raglan พูดเศร้าๆ “เขาไม่สามารถจะฆ่าใครในสถานที่แห่งหนึ่ง ในขณะที่เขากำลังกินเหล้าอยู่ในบาร์ห่างจากที่เกิดเหตุตั้งไม่ถึงได้หรอกครับ”

“ผมขอแนะนำ (advise) คุณว่าอย่าเพิ่งปล่อยเขาไปนะครับ” Poirot พูดด้วยท่าทางปกติ

“ทำไมล่ะ? เราไม่อาจจะควบคุมตัวเขาไว้ได้หรอกถ้าเราไม่คิดว่าเขามีความผิด”

“ผมไม่ได้พูดว่าเขาผิด” Poirot ตอบ “แต่ผมว่าควบคุม

คุมตัวเขาไว้อีกสักหน่อยจะเป็นการดีกว่า”

“แต่เรารู้ว่าAckroydยังมีชีวิตอยู่เมื่อตอนสามทุ่มสี่สิบห้านาที” สารวัตรพูด

“เรายังไม่ได้พิสูจน์นะครับ” Poirotตอบ

“Flora Ackroydให้การว่า—”

“ผมไม่เชื่อเรื่องที่ผู้หญิงสาว ๆ บอกเสมอไปหรอกครับ ถึงแม้เธออาจจะมึนเมาและสับสนก็ตาม”

“แต่คุณ Parker เห็นเธอออกมาจากประตูห้องหนึ่ง-สองนะ”

“ไม่ใช่หรอก” Poirotตอบทันที “นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เขาไม่ได้เห็นแน่ ผมเคยทดลองมาบ้างแล้วใจล่ะ—จำได้ไหม หมอ?—Parker แลเห็นเธออยู่นอกประตูตอนที่เธอเอามือจับลูกบิดประตูอยู่ เขาไม่ได้แลเห็นเธอออกมาจากในห้องแน่นอน”

“ถ้าเธอจะมาจากที่ไหนได้อีกล่ะ?”

“อาจจะมาจากบนบันไดที่ไปยังห้องนอนของ Mr Ackroydก็ได้”

สารวัตรและข้าพเจ้ามองหน้า Poirot ด้วยความแปลกใจอย่างยิ่ง

“คุณมีความเห็นว่าเธอเป็นคนขโมยเงินสี่สิบปอนด์
ขังนร?” ขาพเจ้าถาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 87

“ผมไม่ได้บอกความเห็นอะไรทั้งนั้นแหละ แต่ผม
จะขอเตือนพวกคุณให้คิดถึงเรื่องนไวด้วย ชีวิตของแม่
ลูกคุณไม่สู้จะสะดวกสบายนัก มีใบเก็บเงิน(bill)และ
ความเดือดร้อนเรื่องเงินเล็กๆน้อยๆอยู่เรื่อยๆ ถ้าหาก
เธอขโมยเงินนั้นและลงบันไดมา แล้วได้ขึ้นเสียงParker
เดินถือถาดกับแก้วมา เธอจะทำยังไงดี? เธอไม่กล้าให้
Parker เห็นเธออยู่บนบันไดแน่ เธอจึงวิ่งลงมาและลงมา
อยู่ข้างล่างแล้วเมื่อตอนParker ไล่เข้ามา เป็นของง่ายที่
จะแกล้งทำเป็นว่าเธอออกมาจากห้องหนังสือ”

“แต่ต่อมา” สารวัตรพูดสอดขึ้น “เธอคงจะต้อง
รู้สึกตัวว่าการพูดความจริงเป็นสิ่งสำคัญเพียงไร แน่อน
กตทั้งหมดขึ้นอยู่กับสงน

“ต่อมา” Poirotอธิบาย “เรื่องนกลับเป็นเรื่องยุ่ง
ยากอยู่สักหน่อยสำหรับMademoiselle Flora ที่แรกเธอ
ได้รับคำบอกเล่าว่าเกิดมีการลักขโมยกันขึ้น เธอจึงคิดว่า

เป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินสับปอนด์นั้น ตอนหลังเมื่อเธอรู
ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับฆาตกรรม ก็เลยเป็นลมหมดสติไป
ผู้หญิงสาว ๆ ที่แข็งแรงนั้นไม่เป็นลมกันง่าย ๆ หรอกนะ
เอะละครับ เธอจะทำยังไงดี? เธอจะต้องขอร้องตาม
เรื่องทบทวนไว้ หรือไม่ก็ต้องสารภาพว่าเธอเป็นขโมย”

ตอนแรก สารวัตรRaglanไม่ยอมเชื่อว่าความคิด
ของPoirotถูกต้อง แต่แล้วเขาก็ออกความเห็นว่าการจะ
ไปพบตัวFloraเอง ข้าพเจ้าขับรถพาคนทั้งสองไปยังบ้าน
Fernly Park เราขอพบFlora พันตรีBluntก็อยู่กับเธอ
ด้วย เธอขอร้องเขาให้อยู่ด้วยขณะที่สารวัตรทำการสอบ
ถามเธอ

“ตามใจคุณเถอะ Miss Ackroyd” Raglanพูด
“Monsieur Poirotผู้มีความเห็นว่าคุณไม่ได้พบกับคุณลุง
ของคุณเลยเมื่อคืนวันศุกร์หลังจากเวลาอาหารเย็นแล้ว
เขาเชื่อว่า แทนที่คุณจะเข้าไปใกล้เวลา

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 88

ท่านเข้านอนตามที่คุณได้บอกพวกเรา ความจริงนั้น(in
fact) คุณลงบันไดมาจากห้องนอนของคุณลงสู่คุณเมื่อตอน

“ทักคุณพบกับParker”

เธอมองสารวัตรด้วยสายตาเบิกกว้างและริมฝีปาก
เผยออกเล็กน้อย แล้วหันมาทางPoirot ใบหน้าของเขา
เครียดแต่มีรอยแห่งความเห็นอกเห็นใจแฝงอยู่

“คุณผู้หญิงครับ” เขาพูด “เมื่อสองสามวันที่แล้ว
(the other day) ผมขอร้องให้คุณเปิดเผยกับผม ให้เล่า
ความจริงทั้งหมดให้ผมฟัง เพราะถ้าคุณไม่ทำอย่างนั้น ผม
ก็จะค้นหาความจริงเอาเองจนได้ บอกมาเถอะครับ คุณ
เอาเงินนั้นไป ใช่มั้ย?”

เงยบั้นไปครู่หนึ่ง แล้วเธอก็พูด

“ถูกแล้วค่ะ ถูกของคุณ Monsieur Poirot ดิฉันเป็นคน
เอาไป ดิฉันเป็นขโมยธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง ดิฉัน
ตั้งใจจะทำในที่สุดความจริงก็ได้ปรากฏออกมา ดิฉันรู้สึก
เหมือนกับฝันร้ายอยู่ตลอดเวลาสองสามวันที่ผ่านมา”

เธอซบหน้าลงกับผ้ามอหงสอง แล้วก็หลุดลุกขึ้นและ
วิ่งออกไปจากห้อง Blumรีบตามเธอออกไป แต่Poirotยึด
ตัวเขาไว้ที่หน้าประตู

“คุณพันตรี” เขาพูด “ถ้าคุณมีความรู้สึกยังงี้ๆ
ต่อเธออยู่บ้างละก็ อย่าได้บังคับเธอไว้นะครับ คุณ

คิดว่าเธอรักRalph Paton แต่ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก ผม Poirot ขอบอกคุณอย่างนั้นแหละ”

“แต่—แต่—”

“เรื่องเงินนี่รึ? บางทีคุณอาจจะไม่รัก(care for) เธออีกต่อไป—”

“อะไรกัน! คุณคิดว่าผมจะถือเอาเรื่องนั้นมาเป็นสาเหตุเกลียดชังเธอ เธอทำไปเพราะความจำเป็นต่างหาก ละ โอ้ น่าสงสาร ว่าแต่ว่าคุณคิดจริงๆรึครับ คุณ—?”

“ถ้าคุณไม่เชอผม ก็ไปตามเธอเองก็แล้วกัน”

Poirotหันกลับเข้ามาในห้อง ส่วนพันตรี

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 89

BluntตามFloraไป Poirotขม แต่สาววัตรRaglanตรงกันข้าม

“เรื่องนี้ทำให้เสียรูปคดีหมดเลย” เขาพูดอย่างหัวเสีย “การอ้างสถานที่อยู่ของคนพวกนี้เป็นอันว่าใช้ไม่ได้แล้วตอนนี้ เราต้องสืบให้รู้ว่าทุกคนกำลังทำอะไรบ้างตั้งแต่สามทุ่มครึ่ง ถูกของคุณเทเดียว Poirot ที่ยังไม่ยอมให้ปล่อยตัวKentไป ขอผมคิดประเดี๋ยวก่อน ที่โรงแรม

ตอนสามทุ่มสี่สิบห้า—ใช่แล้ว เขาอาจจะเดินทางได้ไกล
หนึ่งไมล์ในเวลาสิบห้านาที ถ้ารีบๆหน่อย”

“แต่เขาไม่สามารถจะโทรศัพท์ได้หรอกนะ” Poirot
พูดเรียบๆ “สถานีรถไฟอยู่ห่างไปอีกทางหนึ่งตงครัง
ไมล์

“อัยเสียงเรียกทางโทรศัพท์บ้านนั้น” สารวัตร
พูดอย่างฉุนเฉียว “เราต้องวกกลับมาหามันเสียเรื่อย
เชียว”

“น่าแปลกนะ” Poirotสนับสนุน

“บางท่อยเอกPatonอาจจะบนเข้ามา แลเห็นพอ
เลียงของเขาตายเสียแล้ว เลยหนีไป แล้วก็โทรศัพท์มา”
Raglanออกความเห็น “ใช่แล้ว คุณมีทางเป็นไปได้ไม่
น้อยเลย”

เราปล่อยสารวัตรลงในหมู่บ้าน ส่วนPoirotกลับมา
ที่บ้านข้าพเจ้าด้วยกัน ข้าพเจ้าเชิญเขาเข้ามาข้างใน แล้ว
เราก็เข้าไปในโรงงานของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าใช้เป็นท
หาความเพลิดเพลินในเวลาว่างด้วยการซ่อมนาฬิกา และ
เครื่องรับวิทยุ(radio sets) ข้าพเจ้านำสิ่งประดิษฐ์ของ
ข้าพเจ้ามาอวดPoirotสองสามอย่าง มันเป็นสิ่งประดิษฐ์

ท้าวเจ้าภูมิไฉมา

“จริงๆนะ คุณควรจะเป็นนักประดิษฐ์ ไม่ใช่เป็นแพทย์อย่างนี้” เขาพูด “แต่ว่า ผมต้องการให้คุณช่วยเหลือผมในฐานะที่คุณเป็นแพทย์”

“เอ๊ะ ก็คุณไม่ได้เจ็บป่วยอะไรไม่ใช่รึ?”

“ผมรึครับ? เปล่า เปล่าหรอก แต่ผมอยากจะพบกับ Miss Russell โดยไม่ให้คนในหมู่บ้านแลเห็นหล่อนมาที่บ้านผมแม้แต่คนเดียว

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 90

ผมจึงขอร้องให้หล่อนมาที่บ้านของคุณ ผมรู้ว่าหล่อนเคยเป็นคนไข้ของคุณมาก่อน คุณคงไม่ถือนะครับ”

“อ้อ เปล่าเลย จะให้ผมอยู่ด้วยตอนที่คุณพูดจากับหล่อนได้ไหมครับ?”

“แน่ละครับ—ที่บ้านของคุณนี่นา! อีกประเดี๋ยวหล่อนก็คงจะมาถึงทน เออ คุณซ้ เขาตั้งกระดานแผ่นเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋าสื่อแล้วก็นั่งอ่านข้อความในนั้นดังๆ:

“ได้รับรายงานมาว่าร้อยเอก *Ralph Paton* ผู้ซึ่ง
 ทางการตำรวจได้สืบจับมาเป็นเวลาหลายวันแล้วนั้น
 ได้ถูกจับกุมแล้วที่ *Liverpool* ในขณะที่กำลังจะออก
 เดินทางไปอเมริกา”

“ขอความ^{นี้}จะปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์^{นี้}พรุ่ง^{นี้}เช้า
 สารวัตร *Raglan* บินยอมให้ผมเอาไปลงหนังสือพิมพ์ได้”

“แล้วคุณจะได้รับอะไรจากการกระทำอย่างนั้น?”
 ข้าพเจ้าถามด้วยความแปลกใจอย่างยิ่ง

“จะได้ผลเป็นที่น่าพอใจมากกว่าที่เคย^{นี้} อ้าว^{นี้} นั้น
 เสี่ยงกรงประตุน^{นี้} คงจะเป็น *Miss Russell* แน่”

เราเข้าไปในห้องพยาบาล สักครู *Annie* ก็นำ *Miss Russell* เข้ามา

“*Miss Russell*” *Poirot* เริ่มพูดทันที “ผม^{นี้}ชาว
 สำหรับคุณ *Charles Kent* ถูกจับแล้วที่ *Liverpool*”

สีหน้าของหล่อนไม่ได้แสดงความรู้สึกผิดปรกติหรือ
 ความสนใจแต่อย่างใด

“แล้วมัน^{นี้}เกี่ยวอะไรกับดิฉันด้วยล่ะคะ?” หล่อนพูด
 และข้าพเจ้าก็เข้าใจได้ทันทีว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึงรู้สึกวาม
 อะไรบางอย่างในเสียงพูดของ *Kent* ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิด

ว่าเคยได้ขึ้นมาก่อน ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันอยู่หลาย
อย่าง เสียงของKentและเสียงของMiss Russellก็อะไร
บางอย่างที่ลักษณะแบบเดียวกัน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 91

ข้าพเจ้ามองหน้าPoirot ก็รู้สึกว่าเขาเองก็เข้าใจความคิด
ของข้าพเจ้า

“Charles Kentคนนั้นเป็นใครกันคะ?” หล่อนถาม

“เขาเป็นคนหนึ่งที่เข้าไปในบ้านFernly Parkด้วย
ในคืนที่เกิดฆาตกรรมขึ้น เขาสามารถอ้างสถานที่อยู่ได้
แต่—”

ในที่สุดMiss Russellก็แสดงความสนใจออกมาบ้าง
“แต่อะไรคะ?”

“เวลานี้เรารู้กันแล้วว่าเกิดฆาตกรรมขึ้นก่อนเวลา
สามทุ่มสี่สิบห้า การอ้างสถานที่อยู่ของCharles Kentจึง
ไม่ได้ประโยชน์อะไร”

Miss Russellโน้มตัวมาข้างหน้า ใบหน้าขดเฟือด

“คุณหมายความว่าอย่างไรคะ?”

“นายCharles Kentคนนี้อาจจะเป็นคนที่เราต้องการ
ตัวก็ได้ เขามาที่บ้านFernly Park แต่ไม่ยอมบอกว่า

ทำไม—”

“ดิฉันบอกคุณก็ได้ค่ะว่าเขามาทำอะไรที่นั่น เขาไม่ได้ทำอันตรายนะ Mr Ackroyd แม้แต่น้อย จริงค่ะๆ Monsieur Poirot คุณต้องเชื่อดิฉันนะคะ”

“ครับ ผมเชื่อดู” Poirot พูดอย่างสุภาพ “แต่คุณต้องพูด ถ้าคุณอยากจะช่วย Kent ให้ปลอดภัย”

“เขามาหาดิฉัน—ดิฉันไม่ต้องการให้เขามาหาที่บ้าน จึงจัดการให้เขามาพบในเรือนพักร้อน ตอนนั้นเวลาสามทุ่มสิบนาทีค่ะ เขากลับไปราวๆ สามทุ่มยี่สิบห้านาที”

“เขาเป็นบุตรชายของคุณ ใช่ไหมครับ?”

“ใช่ค่ะ” หล่อนตอบเสียงกระซิบ “ดิฉันไม่ต้องการให้ใครๆ ที่บ้าน Fernly Park รู้ระแคะระคายว่าดิฉันมีบุตร คุณก็ทราบนะคะว่าดิฉันยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาก็ประพฤติตัวชั่วช้า กินเหล้า ดื่มยาเสพติด ดิฉันจึงต้องหาเงินให้เขาได้เดินทางไปอเมริกาจนสำเร็จ แต่เขาก็กลับมาอังกฤชอีก ดิฉันได้ให้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 92

เงินทั้งหมดที่ดิฉันมีอยู่ในคณันแกเขา แล้วเขาก็จากไป

“ดิฉันทราบว่าตอนที่เขาออกไปนั้นยังไม่ถึงสามทุ่มครึ่งเลย
กะ”

“แต่ตอนที่ผมพบกับคุณตอนหัวค่ำวันนั้น” ขาฟเจา
พูด “คุณได้ไปข้างนอกกลับมาแล้วครับ”

“ถูกแล้วกะ ดิฉันคิดว่าดิฉันอาจจะปลุกตัวไปที่เรือน
พักร้อนตามเวลานัดไม่ได้ ดิฉันจึงได้วิ่งออกไปข้างนอก
และทรงจดหมายไว้บอกให้เขาคอยดิฉันให้ได้”

“แล้วที่ที่คุณไปถามหมอเรื่องยาเสพติดล่ะครับ?”

“ดิฉันคิดว่าอาจจะมีการรักษาเขาให้หายได้บ้าง โอ
Monsieur Poirot คุณต้องเชื่อดิฉันนะกะ”

“ครับ Miss Russell เห็นได้ชัดแล้วว่าคนที่พูดกับ
Mr Ackroyd ตอนสามทุ่มครึ่งไม่มีทางจะเป็นบุตรชายของ
คุณไปได้ ทำให้จิตใจว้าวุ่นกะครับ ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 93

บทที่สิบสี่

เรื่องราวของ Ursula

ข้อความที่ Poirot อ่านให้ขาฟเจาฟังปรากฏอยู่ในหน้า
หนังสือพิมพ์ในเช้าวันรุ่งขึ้น ข่าวนี้ทำให้ Caroline ตกใจ
มาก

“พนักงานแล้วเชื่อว่าเขาจะต้องพยายามทำอย่างนั้น”
 เธอรำพัน “โอ้ น่าสงสาร ในที่สุดเขาก็ถูกจับจนได้
 James เธอต้องทำทุกอย่างที่เธอทำได้เพื่อช่วยเขาเนะ”

“ผมจะทำยังไงได้ล่ะ?”

“เธอเป็นหมอ ใช่ไหม? จิตใจของRalphอ่อนแอ
 ถึงเธอเองก็กลัวพูดอย่างนั้น จริงไหม?”

คำพูดของCarolineทำให้ข้าพเจ้านึกถึงอะไรขึ้นมาได้
 อย่างหนึ่ง

“ผมไม่รู้เลยว่าหลานชายของPoirotเป็นบ้า” ข้าพเจ้า
 พูด

“อ้อ ถูกแล้ว Monsieur Poirotเล่าเรื่องให้ฟัง
 หมดเลย น่าเศร้ามาก หลานชายของเขาจะต้องถูกส่งตัว
 ไปรักษาที่โรงพยาบาลเอกชนเล็กๆแห่งหนึ่ง”

“ผมเชื่อว่าประวัติครอบครัวของเขาโดยตลอดที่
 เดียว พิศตรวาทคนเรานชอบให้คนอันล้นด้วยความลับของตัว
 ออกมา?”

“พี่ไม่ล้นความลับของใครอย่างที่เขาว่านั้นหรือกระ
 คนอื่นชอบมาเล่าเรื่องเดือดร้อนของเขา ให้พี่ฟังเองต่าง

หาก ตัวอย่างเช่น อาจจะยอมถามMonsieur Poirotเลย
ว่าคนทมาบ้านเขาดอนเขารู้วันนั้นะคือใครกัน”

“เขารู้วันนักรับ?”

“เขารู้มากทีเดียว ก่อนคนมาส่งนมเสียอีก เป็น
ผู้ชาย เขานั่งมาในรถยนต์ทบดมิดชิด หน้าตาของเขาก็
ปกปิดแต่ไม่เห็น

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 94

พลัดดวงเป็นคนทมาจากลอนดอน คนทรู้เรื่องเกี่ยวกับ
ยาพิษเป็นอย่างดี”

“ยาพิษรึรับ? โธฟ นพกำลังพูดเรื่องอะไรกัน
นะ?”

“ก็แม่Russellคนนั้นเขามาทนเขาวนนเพอมาเอา
พิษจากเธอ Roger Ackroydอาจจะถูกวางยาพิษในอาหาร
เวลารับประทานอาหารเย็นก็ได้”

ข้าพเจ้าหัวเราะลั่น “เหลวไหล!” ข้าพเจ้าร้อง

“เขาอาจจะถูกวางยาพิษก่อน แล้วก็ถูกแทง(stab)
ทหลัง เพอลวงตำรวจให้หลงทางก็เป็นได้”

“Caroline ผมเป็นคนชั้นสุตรศพด้วยตัวเองเชียวนะ
ผมเป็นหมอหรือเปล่าละ?”

“เธออาจจะ^๑เป็นหมอ แต่เธอไม่มีจินตนาการ(imagination)เลยนะ James”

“ผมบอก^๑ได้ว่าเขาตายเพราะถูกแทงด้วยมีด” ขา-
พเจ้าพูดต่อไปด้วยความไม่พอใจ อย่างไรก็ตาม Caroline
ยังมี^๑ท่า^๑ท^๑ว^๑ความ^๑คิด^๑ของ^๑ตน^๑ถูก^๑ต^๑อง^๑อยู่ แต่เธอ^๑ก็^๑มี^๑ความ^๑คิด
พอ^๑จะ^๑รู้^๑ว่า^๑การ^๑โต^๑เถ^๑ย^๑กับ^๑ขา^๑พ^๑เจ้า^๑ต^๑อ^๑ไป^๑เก^๑ย^๑ว^๑กับ^๑เร^๑อง^๑นี้^๑ไม่
มี^๑ประ^๑โย^๑ชน^๑อะไร

เป็น^๑เร^๑อง^๑นำ^๑ข^๑า^๑อยู่^๑เหมือน^๑กัน^๑ที่^๑ได้^๑เ^๑เห็น^๑Caroline พยา-
ยาม^๑จะ^๑ถาม^๑เอา^๑ความ^๑จริง^๑จาก^๑Poirot ซง^๑มา^๑ที่^๑บ้าน^๑ขา^๑พ^๑เจ้า^๑ใน
ตอน^๑บ^๑่าย^๑ให้^๑ได้^๑ว่า^๑อา^๑ค^๑ัน^๑ต^๑ุก^๑ล^๑ก^๑ลับ^๑ผ^๑ูน^๑น^๑ค^๑อ^๑ไ^๑ร แต่^๑เขา^๑ก็
ไม่^๑ยอม^๑บ^๑อ^๑ก^๑อะไร^๑ให้^๑เธอ^๑ทราบ^๑เลย เขา^๑ขอ^๑ร^๑อง^๑ขา^๑พ^๑เจ้า^๑ให้
เดิน^๑ไป^๑บ้าน^๑Fernly Park กับ^๑เขา และ^๑กล^๑าง^๑ท^๑าง^๑เขา^๑ก็^๑บ^๑อ^๑
ขา^๑พ^๑เจ้า^๑ว่า^๑เขา^๑อย^๑าก^๑จะ^๑ใ^๑หม^๑การ^๑ประ^๑ชุม^๑ชน^๑ท^๑บ้าน^๑ของ^๑เขา^๑ค่า
วัน^๑นั้น

“ผม^๑ต^๑อง^๑การ^๑คน^๑ท^๑อ^๑อยู่^๑ใน^๑บ้าน^๑นั้น^๑ท^๑ง^๑หม^๑ด—ผม^๑หม^๑าย
ถึง^๑Mrs Ackroyd, Mademoiselle Flora, พ^๑น^๑ต^๑ริ^๑Blunt, Mr
Raymond และ^๑คว^๑ร^๑จะ^๑มี^๑Parker กับ^๑Miss Russell ด้วย ผม
อย^๑าก^๑จะ^๑ใ^๑ห^๑ุณ^๑ไป^๑ขอ^๑ร^๑อง^๑คน^๑เหล^๑่า^๑น^๑ใ^๑ห^๑ผม^๑ด้วย”

“แต่^๑ทำ^๑ไม^๑คุณ^๑ไม่—”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 95

“พวกมันจะซักถามกันใหญ่แน่ซ้ ทำไม เพ้ออะไร ผมมีความคิดอย่างไร ผมไม่ชอบอธิบายความคิดเห็นเล็กๆ น้อยๆ ของผมจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม ขอให้คุณจัดการ เรื่องนี้ให้ด้วยนะครับ หมอ ตัวคุณเองก็ขอให้มาประชุม ด้วย”

ข้าพเจ้ารับคำแล้วเดินเข้าไปในบ้าน ส่วน Poirot ไปเดินเล่นในสวน มีคนอยู่บ้านเพียงคนเดียวคือ Mrs Ackroyd ซึ่งกำลังดมนาชาอยู่ หล่อนคุยจนฟังแทบไม่ทัน ตามเคย หล่อนบอกข้าพเจ้าว่า Flora ไม่ได้ขโมยเงิน เพียงแต่ขอยืมไปใช้ไม่กี่ปอนด์แต่ไม่อยากจะกังวลใจสูงของเธอ แล้วหล่อนก็บอกข้าพเจ้าว่า Flora กับ พันตรี Blunt ได้หมั้น กันเรียบร้อยแล้ว

“ดิฉันยินดีมากกะ” หล่อนพูด “เป็นทางออกที่สวย เหลือเกินสำหรับลูกสาวของดิฉันที่ไม่ต้องหมั้นกับ Ralph ดิฉันคิดว่าคุณคงอ่านหนังสือพิมพ์ประจำวันแล้วนะกะ Raymond ได้โทรศัพท์ไปตามตำรวจที่ Liverpool แล้ว แต่ไม่ได้เรื่องอะไรเลย”

“Mrs Ackroyd” ในที่สุดข้าพเจ้าก็พูดออกมาได้สำ เร็จ “Monsieur Poirot ต้องการจะพบพวกคุณทั้งหมดท

บ้านของเขาเวลาสามทุ่มคืนนี้ คุณจะไปได้ไหมครับ?”

“เขาต้องการอะไรคะ?”

เมื่อข้าพเจ้าบอกหล่อนว่าข้าพเจ้าเองก็รู้ไม่มากไปกว่า
หล่อน หล่อนก็รับคำและสัญญาว่าจะบอกคนอื่นๆ ไปด้วย
แล้วข้าพเจ้าก็กล่าวลาหล่อนและออกมาพบกับ Poirot ที่
ประตู

พอมาถึงบ้านของข้าพเจ้า เราก็ก็นึกเห็น Caroline กำลัง
คอยเราอยู่ที่ประตูบ้าน ทำทางเดินไปด้วยความตื่นเต้น

“Ursula Bourne” พี่สาวข้าพเจ้าพูด “เธอบอก
ว่าเธอต้องพบ Monsieur Poirot โดยด่วน น่าสงสัยจริงจะ
ดูท่าเธอกลุ้มอกกลุ้มใจเหลือเกิน ฉะนั้นให้หาเธอรับประ-
ทานถ้วยหนึ่งแล้วจะ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 96

เมื่อเราเข้าไปข้างในก็เห็น Ursula อยู่ในห้องรับประ-
ทานอาหาร นัยน์ตาของเธอแดงก่ำเพราะการร้องไห้ เธอ
ซ่อนสายตาดูเราด้วยใบหน้าที่เศร้า

“Ursula Bourne” ข้าพเจ้าพูด

“ไม่ใช่หรอก” Poirot ขัดขืนพลางเดินเข้าไปหาเธอ
“คุณคือ Ursula Paton ใช่ไหมครับ? - Mrs Ralph Paton”

“กะ เป็นความจริง” เธอตอบเสียงดัง Caroline ถลัน
เฉียดเข้าพเจ้าเข้าไปเอาแขนข้างหนึ่งโอบกอดหญิงสาวไว้

“ดิฉันมาเพราะหนังสือพิมพ์” Ursula เริ่มเรื่องของ
เธอ เธอตั้งตนร้องไห้ Poirot จึงต้องพุดปลอบโยน
(comfort) เธอ

“ถ้า Ralph ถูกจับแล้ว” เธอกล่าวต่อไปด้วยอาการ
สงบกว่าเดิม “ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ดิฉันจะปิดบัง
ความจริงไว้ต่อไป”

“หนังสือพิมพ์ไม่ได้ลงข่าวที่ถูกต้องเสมอไปหรอก
ครับ” Poirot พุด มีท่าทางละอายใจตัวเอง “แต่ความจริง
ต่างหากที่เราต้องการเดี๋ยวนี้”

“ดิฉันไม่เชื่อว่า Ralph ทำเช่นนั้น” เธอกล่าวต่อไป
“คุณเป็นคนฉลาดและคงจะค้นพบความจริงได้ ดิฉันต้อง
การให้คุณช่วยเหลือดิฉันค่ะ”

“ถ้าจะให้ผมช่วยเขา คุณก็ต้องเล่าให้ผมฟังทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ถึงแม้ (even if) จะทำให้เขาต้องตกหนักยิ่งขึ้น
อีกสำหรับคดีนี้ก็ตาม”

และ Ursula ก็เล่าเรื่องของเธอ บิดาของเธอถึงแก่
กรรมไปแล้ว ทั้งลูกเจ็ดคนไว้กับเงินเพียงเล็กน้อย พ่สาว

ของเธอแต่งงานกับMr Folliott หญิงคนเองที่ข้าพเจ้าได้
ไปหาเมื่อวันอาทิตย์ และข้าพเจ้าเพิ่งเห็นชัดเคยวนเองว่า
เหตุใดหล่อนจึงแสดงกิริยาอาการต่อข้าพเจ้าอย่างนั้น
Ursulaตั้งใจจะหาเลี้ยงชีพด้วยตัวเอง เธอจึงได้มาเป็นสาว
ใช้ ต่อมาเธอก็ได้พบกับRalph แล้วรักใคร่กัน จน
กระทั่ง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 97

ได้แอบแต่งงานกันลับๆ Ralphกลัวจะไม่ได้รับเงินจาก
พ่อเลี้ยงของเขา ถ้าหากAckroydรู้ว่าเขาแต่งงานกับUrsula
อย่างไรก็ตาม Ralphไม่สามารถจะปลดเปลื้องหนี้
สินได้ เพราะพ่อเลี้ยงของเขาไม่ยอมให้เงินเขาอีกต่อไป
ถ้าเขาไม่ยอมแต่งงานกับFlora Ralphจำใจต้องยอมตกลง
เพราะหวังจะได้ล้างหนี้ให้หมดสิ้นไปเสียที ต่อจากนั้น
เขาก็จะสามารถเริ่มทำงานที่โหล่นสักแห่ง แล้วก็ถอยหนี
กับFloraเสีย

Ursulaตกใจแทบสิ้นสติเมื่อรู้ข่าวหมั้นนี้ เธอได้ตาม
ตัวRalphมาหา แล้วคนทั้งสองก็ไปพบกันในป่าละเมาะ
และถนนเองที่Carolineแอบไปได้ยินคำสนทนาบางตอน
ของคนทั้งสองเข้า Ralphขอร้องUrsulaให้ปกปิดเรื่องการ

แต่งงานไว้เป็นความลับต่อไปอีกสักหน่อย แต่เธอตัดสินใจว่าจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ Mr Ackroyd ทราบ และเธอได้ทำอย่างนั้นจริงๆ การเผชิญหน้าระหว่าง Ackroyd กับ Ursula จึงเต็มไปด้วยความเผ็ดร้อน Ackroyd โกรธมาก โกรธทั้งเธอและโกรธทั้ง Ralph

กว่านั้นเดี๋ยวกันนั้น Ralph ไปพบกับ Ursula ที่เรือนพักผ่อน คนทั้งสองมีปากเสียงกัน แล้วจากกันไปต่างๆ ทยอยโกรธกันอยู่ หลังจากนั้นก็ไม่ถึงสสบนานเท่าที่คนเขาไปพบศพของ Ackroyd เข้า

“ตงแต่นั้น” เธอลงท้าย “ฉันก็ไม่ได้พบเห็นหรือได้รับข่าวคราวจาก Ralph อีกเลย”

เห็นได้ชัดเจนนั่นทีเดียวว่าเหตุใด Ursula จึงไม่พูดถึงเรื่องเหล่านี้มาก่อน ถ้า Ackroyd ยังมีชีวิตอยู่ เขาจะต้องเปลี่ยนพินัยกรรมใหม่อย่างแน่นอน เขาไม่ใช่คนชนิดที่จะยอมให้อภัยได้ง่ายๆ เมื่อถูกหลอกหลวง ดังนั้นความตายของเขาจึงนับได้ว่าเป็นโชคอย่างยิ่งสำหรับ Ralph และ Ursula เป็นอันว่า Ralph ต้องตกหนักยิ่งขึ้นไปอีกในคดีนี้

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 98

“ผมมีคำถามสำคัญอยู่ข้อหนึ่ง” Poirot พูด “เวลา

เท่าไรในตอนที่คุณแยกกับร้อยเอกRalphในเรือนพักร้อน
นี่?”

“ตอนที่ฉันออกไปพบกับเขาเพิ่งจะสามทุ่มครึ่ง
พันตรีBluntกำลังเดินกลับไปกลับมาอยู่ข้างบ้าน ฉันจึง
เล็ดลอดไปตามพุ่มไม้เพื่อไม่ให้เขาเห็น Ralphกำลังคอย
ฉันอยู่ที่นั่น เราอยู่ด้วยกันสัปดาห์ ไม่มากกว่านั้นหรอก
ค่ะ ตอนที่ฉันกลับเข้าไปในบ้านก็เป็นเวลาสามทุ่มสี่สิบ
ห้า นาที”

ข้าพเจ้าเข้าใจตอนนั้นเองว่าเหตุใดUrsulaจึงถามข้า-
พเจ้าถึงเรื่องเวลาที่เกิดฆาตกรรมขึ้น

“คุณทำอะไรบ้างเมื่อคุณกลับเข้าไปในบ้านแล้ว?”

Poirotถามต่อ

“ฉันขึ้นไปห้องของฉัน แล้วอยู่ในห้องจนกระ-
ทั่งราวๆสี่ทุ่มค่ะ”

“มีใครเห็นคุณบ้างไหม?”

“ไม่มีค่ะ แต่—โอ! คุณหมายความว่าตำรวจอาจคิด
ว่าฉัน—ฉัน—”

“เขาอาจคิดว่าคุณคงจะเข้าไปในห้องหนังสือก็ได้”

Poirotช่วยต่อให้เธอ

“ไม่มีใครรอกนอกจากคนโง่เท่านั้นที่จะคิดอย่าง
นี้” Caroline พูดอย่างหนักแน่น “พูดถึงสามของคุณ
ดิฉันไม่นับถือเลย มีอย่างวิ หันหน้าไปอย่างนั้น ปล่อย
ให้คุณต้องผจญกับทุกสิ่งทุกอย่างคนเดียว”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น” Ursula พูดเสียงดัง
“Ralph จะไม่ยอมหลบหนีเพื่อตัวเองหรอกค่ะ เขาอาจจะ
คิดว่าดิฉันเป็นคนน่าและพยายามที่จะช่วยดิฉัน ไร้ Ralph
ดิฉันไม่ควรจะพูดจากับเขารุนแรงร้ายกาจอย่างนั้นเลย”

“เขาไม่เก็บเอามาเป็นอารมณ์หรอกค่ะ” Caroline พูด
“อย่าเป็นทุกข์เรื่องที่คุณพูดกับผู้ชายเลยค่ะ”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 99

“ดิฉันอยากให้เขาแสดงตัวออกมาอธิบายทุกสิ่งทุก
อย่างเสียจริงๆ เชียวค่ะ” Ursula กล่าวต่อไป “ดิฉันเคย
คิดว่าบางที Dr Sheppard อาจจะทราบก็ได้ว่าเขากำลังซ่อน
ตัวอยู่ที่ไหน เพราะคุณหมอกับเขาเป็นเพื่อนสนิทกัน
มาก”

เธอหันมาทางข้าพเจ้า “นั่นแหละค่ะ เป็นเหตุผลว่า
ทำไมดิฉันจึงพูดกับคุณหมอ เมื่อสองสามวันมาแล้วมาน
เพราะดิฉันคิดว่าคุณหมอมอาจจะส่งข่าวไปให้เขาทราบบ้าง”

“ผมนะ?” ขำเจ้าอุทาน

“ทำไมคุณจึงคิดว่าJamesรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนล่ะ?”

Carolineถาม

“ผมไม่ทราบจริงๆ (I haven't the least idea) ว่าRalph Patonอยู่ที่ไหนในขณะนี้” ขำเจ้าพูด

“เป็นความจริงทีเดียว” Poirotพูด “เอาละครับ คุณผู้หญิง อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนให้มากเกินไปเลยครับ ทำใจให้ดีๆไว้ และขอให้หัวใจHercule Poirotคนนี้ได้”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 100

บทที่สิบห้า

การประชุมย่อยของPoirot

การประชุมที่บ้านของPoirotเริ่มขึ้นเมื่อเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา Ursulaได้รับเชิญให้เข้าประชุมด้วย และเธอเป็นคนแรกที่มาถึง

ต่อมาอีกสักครู่พวกบ้านFernly Parkก็มาถึง ติดตามด้วยPakerและMiss Russell Poirotให้เราทั้งหมดนั่งรอบโต๊ะตัวหนึ่ง ตัวเขาเองยืนอยู่ที่หัวโต๊ะ

“ก่อนอื่น” เขาพูด “ผมต้องขอบอกกล่าวอะไรสักอย่างหนึ่ง บุคคลผู้—” เขาเบนสายตาไปที่Ursula—

“มิใช่ Ursula Bourne แต่เป็น Ursula Paton เธอกับร้อยเอก Paton แต่งงานกันเมื่อเดือนมีนาคมที่แล้ว”

หลายคนร้องออกมาด้วยความแปลกใจ

“ฉันคิดว่าใคร่รูเรื่องนั้น” Flora พุด “แต่เธอช่างเก็บความลับได้ดีเหลือเกิน”

“ฉันคิดว่าเธอคงรู้ว่า Ralph อยู่ที่ไหน” Flora พุดต่อไป

“แต่ฉันไม่ทราบหรอกค่ะ” เธอตอบ “เป็นความจริง ฉันไม่ทราบ”

“Poirot คนเดียวที่รู้เรื่องนั้น” Poirot กล่าวขึ้นบ้าง “เขารู้อะไรๆ ทั้งนั้นเลยครับ”

“คุณหมายความว่า คุณเดาได้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ยังงั้นหรือครับ?” ข้าพเจ้าถามอย่างไม่เชื่อเขา

“ไม่ใช่การเดาหรอก คุณเอ๋ย ผมรู้ เอาจริงๆ ขอให้ผมได้เริ่มเสียที Mrs Ackroyd, Miss Flora, พันตรี Blunt, Mr Raymond, Mrs Ralph Paton, Dr

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 101

Sheppard, John Parker, Miss Russell พวกคุณเป็นบุคคลที่ถูกสงสัยทั้งหมดทุกคนเลยครับ”

ดูเหมือนบรรดาอากาศในห้องนั้น จะเต็มไปด้วยความ
อึดอัดกระวนกระวายใจอย่างไรชอบกล ใครคนหนึ่งออก
ความเห็นว่าเป็น Poirtot พูดยังนั้นเพื่อเป็นกับดัก(trap)เท่านั้น

“เมื่อผมถูกขอร้องให้จัดการกับคดีนี้ Poirtot พุด
“ผมได้ไปที่บ้าน Fernly Park กับ Dr Sheppard พูดยัง ผมได้
ตรวจรอบเท่าที่ใกล้ๆ หน้างต่าง ผมได้ตรวจดูเรือนพักร้อน
และพบเศษผ้าขาดชิ้นหนึ่ง ผมเข้าใจว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของ
ของผ้ากันเปื้อน(apron) ที่สาวใช้ใช้กัน เมื่อผมตรวจดูราย
ชื่อของคนในบ้าน ผมก็สังเกตเห็นว่าสาวใช้คนหนึ่งคือ
Ursula Bourne อ้างสถานที่อยู่ไม่ตรงกับความจริง เธอ
บอกว่าเธออยู่ในห้องของเธอตั้งแต่สามทุ่มครึ่งจนถึงสี่ทุ่ม
แต่เธออาจจะไปอยู่ที่เรือนพักร้อนก็ได้ ถ้าเป็นดังนั้นจริง
เธอก็ต้องไปพบกับใครคนหนึ่ง เรารู้กันว่าชายแปลก
หน้าคนหนึ่งมาที่บ้าน Fernly Park และผมได้พบกันคน
นอกเปล่านั้นคนที่คนเสพยาเสพติดใช้กันกันหนึ่ง แต่เวลาไม่
เหมาะสมจะกัน ชายแปลกหน้าไปที่เรือนพักร้อนหลัง
สามทุ่มเล็กน้อย ส่วน Ursula ไปที่นั่นไม่ก่อนสามทุ่มครึ่ง
ดังนั้น ผมจึงคิดว่าคงจะมีการนัดพบกันสองรายในเรือน
พักร้อน

“ผมสืบได้ความว่าMiss Russellได้เคยพูดถึงเรื่องยา
เสพติดกับDr Sheppard และถามถึงวิธีที่จะรักษาคนเสพยา
เสพติด ดังนั้นผมจึงแน่ใจว่าชายแปลกหน้าผู้นั้นมาหา
Miss Russell ถ้าเช่นนั้น ใครเล่าที่มาพบกับUrsula? ผม
ได้รับคำตอบของคำถามข้อนี้จากแหวนที่ผมเก็บได้ในสระ
ปลาทองและจากการค้นพบว่าคนเห็นRalphเดินมาตาม
ทางที่จะไปยังเรือนพักร้อนตอนสามทุ่ม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 102

สืบหานาที ผมยังได้ยืนยันมาด้วยว่าRalphได้มาคุยกับหญิง
สาวคนหนึ่งในบ้านเมื่อตอนบ่ายวันเดียวกันนั้น เหตุ
การณ์ทั้งหลายเหล่านี้จึงจะเข้ารูปกันดี เห็นได้อย่าง
แจ่มแจ้งว่าคนที่อยู่ในห้องหนึ่งสัปดาห์ก่อนสามทุ่มครึ่งไม่ใช่
Ralph Paton แล้วก็ไม่ใช่Charles Kentคนแปลกหน้าด้วย
เพราะตอนนั้นเขากลับไปแล้ว ถ้าเช่นนั้นเขาคือใครเล่า?

“แล้วผมก็ถามตัวเองอย่างอาหยาญว่า มีใครอยู่กับ
Mr Ackroydในตอนนั้นแน่ละหรือ?”

“แต่ไม่ใช่ผมคนเดียววนะครับที่ได้ยืนยันเสียงMr Ack-
roydพูด” Raymondเอ่ยขึ้น “พันตรีBluntก็ได้ยืนยันด้วย
เหมือนกัน”

“พันตรีBluntดูเหมือนจะคิดว่าMr Ackroydกำลังคุยกับคุณอยู่” Poirotตั้งข้อสังเกต “ผมสงสัยว่าทำไมเขาจึงคิดเช่นนั้น ต้องมีเหตุผลแน่ คำพูดที่คุณได้ยินมิดังนี้:

“.....การมาหาฉันเพื่อขอเงินในระยะหลังๆนี้ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเกินไป จนฉันมีความเสียใจที่ไม่สามารถจะยินยอมตามคำขอร้องนั้นได้” รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ฟังแปร่งๆหูชอบกล”

“Mr Ackroydบอกให้ผมเขียนลงไป ในจดหมายต่างๆโดยใช้สำนวนอย่างนั้นเสมอละครับ” Raymondตั้งข้อสังเกต

“ถูกต้องทีเดียว” Poirotตอบ “ราวกับว่าเขากำลังบอกให้เขียนลงไป ในจดหมายอย่างนั้นแหละ ตามธรรมดาคนเราจะพูดอย่างนั้นหรือ?”

“บางทีเขาอาจกำลังอ่านจดหมายดังๆก็ได้” Raymondออกความเห็น “แต่ต้องมีใครคนหนึ่งชนะกับที่เป็นคนฟัง”

“ทำไมล่ะ? ไม่มีข้อพิสูจน์เลยนะว่าคนอื่น

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 103

อยู่ในห้องด้วย และอย่าที่เขาจะอ่านจดหมายดังๆให้ตัวเองฟังก็ดูไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่คุณเลมผู้ชายที่มาที่บ้านเมื่อนั้นพูดก่อนไปเสียแล้วละ บางทีชายหนุ่มคนนั้นคงไม่สำคัญอะไรนักหรอก แต่บริษัทที่ส่งเขามานั้นช ทำให้ผมสนใจมากทีเดียว”

“อ้อ คนที่มาจากบริษัทเครื่องบันทึกเสียงCranchesterนี่ชกรับ!” Raymondพูดเสียงดัง

“ถูกแล้ว” Poirotรับคำ “ผมได้ไปสอบถามบริษัทนั้นมา เขาบอกผมว่าMr Ackroydได้ซื้อเครื่องบันทึกเสียงมาเครื่องหนึ่ง ผมไม่ทราบว่ามันทำไมเขาจึงไม่บอกคุณ แต่เดี๋ยวนี้คุณก็เห็นแล้วว่า ทำไมคำพูดของMr Ackroydจึงฟังดูไม่เหมือนคำพูดตามธรรมดา และทำไมพันธุBluntจึงคิดว่าMr Ackroydกำลังพูดอยู่กับคุณ เขาไม่ได้สนใจกับคำพูดเหล่านั้น เพราะว่าเขาเพิ่งได้เห็นUrsula ซึ่งผูกพันกับเขามาแล้วตลอดไปตามพุ่มไม้มาหยกๆ”

“แต่มันจะสำคัญอะไรกันนะ?” ขาพเจ้าถาม “ถ้าAckroydกำลังพูดเพื่อบันทึกเสียงลงไป ในเครื่องตอนสามทุ่มครึ่ง ก็แสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้นได้เหมือนกัน”

“ถูกแล้วครับ” Raymond พูด “Charles Kent กลับไปก่อนตอนนั้น Ralph Paton กลับไปตอนสามทุ่มสี่สิบห้าทำไมนะ เขาจึงไม่กลับมาปรากฏตัวเสียเอง?”

“พวกคุณคิดอย่างนั้น?” Poirot ถาม “คิดว่าเขาควรจะมาปรากฏตัวครับ? พวกคุณไม่เชื่อผมเมื่อผมบอกว่าผมรู้ทุกอย่าง ถูกแล้ว ทุกอย่าง—ความจริงเกี่ยวกับเรื่องเสียงเรกทางโทรศัพท์ รอยเท้าใกล้ ๆ กับหน้าต่าง ท่อนของรอยเอกPaton...”

“เขาอยู่ที่ไหนล่ะ ถ้ายังงั้น?” พันตรีBluntถามเสียงห้วนๆ

“นั่นไงล่ะ!” Poirotชี้ไปที่ประตู ทุกคน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 104

หันหน้าไปดู Ralph Paton ยืนอยู่ที่ประตู

มันเป็นช่วงเวลาที่ทรมานใจสำหรับข้าพเจ้า หลายคนที่ออกมาด้วยความแปลกใจ ขณะที่Ralph Paton เดินตรงเข้ามาหากรรยาของเขาและยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ เธอ Poirotก็ยิ้มเหมือนกัน แล้วก็ชมมาทางข้าพเจ้า

“ผมบอกคุณแล้วไหมล่ะ ว่าไม่มีประโยชน์อะไร
 เลยที่จะปกปิดเรื่องราวต่างๆไม่ให้Poirotรู้” เขาพูด “ผม
 น่ะแหละ ผมต้องรูจนได้เสมอ คุณคงจำได้ว่า เมื่อเรา
 ประชุมกันคราวที่แล้ว ผมได้ปรึกษาคนหาคนเร่อบดบัง
 ความจริงผม สักคนได้เปิดเผยความลับออกมาแล้ว แต่
 Dr Sheppardไม่ยอมทำเช่นนั้น เขาพบรอยเอกPaton
 เมื่อเขากลับจากสถานททเกิดฆาตกรรม และเขารู้สึก
 ใจ อาจจะรู้ดีกว่าใคร ๆ ว่าRalph Patonจะต้องตกหนัก
 เพียงใดในสถานการณ์เช่นนั้น เขาเป็นเพื่อนของรอยเอก
 Paton ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นดอกหรือ?”

“ใช่” ข้าพเจ้าตอบ “ผมขอเล่าความจริงให้ฟังเสีย
 เคยวนเคยคิดว่า ผมพบRalphตอนบ่าย เขาเล่าให้ผมฟัง
 ถึงเรื่องการแต่งงานลับๆของเขาและความเดือดร้อนต่างๆ
 ที่เขากำลังได้รับ ดังนั้น หลังจากเกิดฆาตกรรมขึ้นแล้ว
 ผมจึงไปคิดว่าเขาอยู่ที่โรงแรมหรือเปล่า ผมพบเขาที่ถนน
 และได้พูดชักจูงให้เขาหลบหนีไปเสีย”

“แล้วหมอก็ค่อนตัวรอยเอกPatonให้พ้นมอดำรง
 ได้สำเร็จ ฉลาดมาก ดำรงย่อมจะไม่คิดถึงเรื่องการเข้า
 ไปค้นหาคนร้ายในโรงพยาบาลหรอก ผมหาโรงพยาบาล

ได้พบด้วยวิธีไหนครับ? ผมบนเรื่องหลานชายเป็นบ้า
 ขน แล้วพี่สาวผู้อรของหมอกับบอกให้ผมรู้จักสถานที่
 แห่งหนึ่งในCranchester ซึ่งเป็นที่สถานททนองชายของ
 เธอเคย(used to)ส่งคนที่สมองไม่ปกติไปรักษา ผมได้
 ไปที่นั่นและพบตัวคุณร้อยเอก ทางโรงพยาบาลอนุญาต
 ให้เขากลับมากับผม แล้วเขาก็มาทบ้านผมตอนเช้าตรู
 วนน

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 105

ข้าพเจ้าอดจำไม่ได้ เมื่อนักถึงชายจากลอนดอนผู้
 รوبرูเรื่องบาปของCaroline

“Dr Sheppardเป็นคนทหวังดีต่อผมอย่างแท้จริงเสมอ
 มา” Ralphพูด “ได้ช่วยเหลือ(stand by)ผมมาตลอด
 เวลาแห่งความยุ่งยากทงมวล เขาได้ทำสิ่งที่เขาคิดว่าดี
 ทสุด แต่ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าผมควรจะได้มาปรากฏตัว
 เสียนานแล้ว พวกคุณก็ทราบแล้วว่าในโรงพยาบาลนั้น
 เราไม่มีหนังสือพิมพ์จะอ่านกัน ผมไม่รู้เลยว่าเหตุการณ์
 อะไรกำลังเกิดขึ้นบ้าง”

“เอาละครับ เล่าเรื่องของคุณให้พวกเราฟังดีกว่า”

Raymond พูดขึ้นบ้างอย่างอดทนต่อไปไม่ไหว

“เรื่องจะพูดต่อไปอีกไม่มากหรอกครับ” Ralph

ตอบ “ผมออกจากเรือนพักร้อนตอนสามทุ่มสี่สิบห้า
แล้วก็เดินถัดไปตามถนนว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี ผมอ้าง
สถานที่อยู่ไม่ได้ แต่ผมสาบาน(swear)กับพวกคุณได้ว่า
ผมไม่ได้เข้าไปใกล้ตัวบ้านและไม่ได้เห็น Mr Ackroyd เลย
ในคืนวันนั้น ไม่ว่าจะเบนหรือตายแล้วก็ตาม”

“ทำจะแย่หน่อย” Raymond พูดเสี่ยวๆ “อ้าง
สถานที่อยู่ไม่ได้”

“มันทำให้เรื่องง่ายขึ้นต่างหาก” Poirot บอก “เพื่อ
ที่จะช่วยร้อยเอก Paton ให้พ้นมลทิน อาชญากรตัวจริงต้อง
รับสารภาพ”

เขากวาดสายตามองดูพวกเราทุกคน “พวกคุณก็
เห็นแล้วว่าผมไม่ได้ขอรับรองสารวัตร Raglan ให้มาประชุม
ด้วย นั่นก็เพราะว่าผมไม่อยากจะเล่าเรื่องทั้งหมดที่ผมรู้
ให้เขาฟัง—อย่างน้อยที่สุด ผมก็ไม่ต้องการจะเล่าให้เขา
ฟังในคืนวันนั้น”

แล้วเขาก็โน้มตัวมาข้างหน้าและพูดต่อไปด้วยเสียง
กร้าวกว่าเดิม

“ผมรู้ว่าคนฆ่า Mr Ackroyd ก่ออยู่ในห้องนี้ด้วยในเวลา
นี้ ผมขอบอกกับฆาตกรผู้หนึ่งว่า พรุ่งนี้สาววัด Raglan จะ
ได้รู้ความจริงทั้งหมด เข้าใจไหมครับ?”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 106

ทุกคนนั่งเงียบด้วยความอดอึดใจ แล้วคนใช้ของ
Poirot ก็ทำลายความเงียบนั้นด้วยการนำโทรเลขฉบับหนึ่ง
เข้ามา Poirot เปิดโทรเลขออกอ่าน

“เวลานี้ผมรู้แน่แล้วว่าคนไหนในพวกคุณเป็น
ฆาตกร” เขาพูดเสียงดัง

“ชาวอะไรกันครับ?” Raymond ถาม

“วิทยุโทรเลขจากเรือลำหนึ่งที่กำลังเดินทางไป
อเมริกา”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 107

บทที่สิบหก

ความจริง

Poirot ก็มิสรีระให้ฆาตกรทุกคนออกไปจากห้องด้วย
ความสงบเงียบ เขาทำไม้ทำมือให้ข้าพเจ้าอยู่ต่อไปอีก

ข้าพเจ้าจึงหยุดอยู่ แล้วก็เดินตรงไปที่เตาผิง

ข้าพเจ้ารู้สึกงงเต็มที่ ตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่า Poirot
แสร้งทำเป็นรู้เรื่องราวต่างๆ แต่ความขงขงในน้ำเสียง
ของเขาทำให้ดูเหมือนว่าเขาพูดถูกทุกอย่าง เสียงของเขา
แสดงการขู่(threat)อยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้า
ก็ยังเชื่ออยู่ว่าเขายังความหาตัวฆาตกรไม่พบแน่

“เออ หมอ” เขาพูด “คุณคิดยังงี้บ้างเกี่ยวกับเรื่อง
นี้?”

“ผมไม่เข้าใจ” ข้าพเจ้าตอบ “ทำไมไม่เล่าความ
จริงให้สาววัตร Raglan ฟังเสียเดี๋ยวนี้? ทำไมคุณจึงเตือน
คนผิดให้รู้ตัวเสียก่อนล่ะ?”

“คิดหน้อยซี” เขากล่าวต่อไป “เบื้องหลังการ
กระทำของผมต้องมีเหตุผลเสมอ”

“บางทีคุณ อาจจะไม่รู้จริงว่าฆาตกรเป็นใครกันแน่
แต่คุณหวังว่าเขาจะถูกบีบบังคับ(force)ให้รับสารภาพ
ออกมาก็ได้”

“ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่เหตุผล”

“คุณคงตั้งใจบีบบังคับคนผิดให้เปิดเผยตัวออกมา
เอง เขาอาจจะปิดปากคุณอย่างเดียวกับที่เขาเคยปิดปาก
Mr Ackroyd มาแล้วก็ได้สินะ”

“เป็นกับดักโดยเอาตัวผมเองเป็นเหยื่อ (bait) ขังนี้
ไว้รับ ? เปล่าเลย หมอ ผมไม่กล้าหาญชาญชัยถึงเพียง
นั้นหรอก”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 108

“แต่ฆาตกรอาจจะหลบหนีไปได้เพราะ (now) คุณ
ไปบอกให้เขารู้ตัวเสียแล้ว”

“เขาหนีไม่พ้นหรอก” Poirotตอบ “ฟังนะ มี
เหตุการณ์แปลกประหลาดอยู่สองสามอย่างเกี่ยวกับคน
ที่ผมสังเกตเห็น อย่างแรกคือเสียงเรียกทางโทรศัพท์ ไม่
มีใครในบ้านโทรศัพท์ไปเลย ฆาตกรรมผู้ช่วยควย? เรื่อง
นี้เป็นปัญหาที่ยุ่งยากสักหน่อย การโทรศัพท์นั้นทำให้
เกิดผลอย่างไรบ้าง? มันทำให้มีคนรู้ว่าเกิดฆาตกรรมขึ้น
เร็วกว่าการไม่มีโทรศัพท์ไปบอกมากทีเดียว—คือรู้กันใน
คนวนนน แทนที่จะเป็นเช้าวันรุ่งขึ้น ผมมองเห็นทะเล
ปรุโปร่งเลยว่าฆาตกรรมมีเหตุผลบางอย่างที่ต้องการจะอยู่ใน
ทันทีกับเขาด้วยตอนที่ประตูกำลังเข้าไป

“ตอนนั้นเรามาพูดถึงถึงเหตุการณ์อย่างที่สอง เรื่อง
เกาอยู่กลาให้ห่างออกมาจากผนังห้อง ตามที่Parkerบอก

ผมให้รูทตงของมัน เกออกรจะตงอยู่ระหว่างประตูกับ
หน้าต่างขงอยู่ตรงข้ามกัน(in a straight line between the
door and the window) ”

“หน้าต่าง!” ขำพเจ้าโปล่งออกมา

“ตอนแรก ผมก็คว้ามอะไบบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับ
หน้าต่างจะต้องถูกบังไม่ให้คนที่เข้าประตูมาแลเห็น แต่
เกออทมพนักสูงตัวนั้นไม่ได้บังหน้าต่างได้มากนัก ความ
จริงมันบังโตะเล็กๆ ตัวหนึ่งทตงอยู่หน้าหน้าต่างได้มิดชิด
ดี อะไรละที่ฆาตกรต้องการจะซ่อนเพราะเขาไม่สามารถ
จะนำติดตัวไปด้วยเมื่อตอนที่เขามาถึงนั้น? ด้วยเหตุนี้
เขาจึงต้องการจะมาอยู่ในที่เกิดเหตุ เพื่อจะได้นำของ
สังหารไปเสียให้พ้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ นี่แหละ
คือเหตุผลที่แท้จริงของการโทรศัพท์”

“เล่าต่อไป”

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 109

“มีคนอยู่ในที่เกิดเหตุสัคนก่อนที่ตำรวจจะมาถึง—คุณ
Parker พันตรีBlunt และMr Raymond ไม่มีทางที่Parker
จะเป็นตัวการไปได้ เพราะเขาจะไปจากที่เกิดเหตุในตอน
นั้นไม่ได้ และเขาเองทบอกผมเรื่องเกอ Parkerจึงไม่

ใช่คนฆ่าแน่ ทั้ง ๆ ที่ผมคิดว่าเขาอาจจะเกี่ยวข้องกับ
ในเรื่องการฆ่าเอาเงิน Mrs Ferrars ของสังนั้นคืออะไรและ
ใครเป็นคนที่จะขายมันออกไป

“คุณได้ฟังแล้วใช่ไหมล่ะ เรื่องที่ผมบอกเกี่ยวกับ
คำพดลผิดธรรมดาที่บังเอิญมีคนแอบได้ยินเข้า และเรื่อง
ที่ว่าทำไมผมจึงคิดว่าเครื่องบันทึกเสียงก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
อย่างสำคัญอยู่ด้วย บอกผมซิ ถ้า Mr Ackroyd ขอเครื่อง
บันทึกเสียงไว้ ทำไมจึงไม่เห็นมีสักเครื่องล่ะ?”

“ผมไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลยจริงๆ”

“ถ้าเครื่องบันทึกเสียงหายไ้ (is missing) จริง ทำไม
เจ้าสังกลับที่ถูกหยิบไปจากโต๊ะจะไม่ไขเครื่องบันทึก
เสียงที่หายไ้ล่ะ? แต่มันไม่ใช่เครื่องอันเล็ก ๆ จะเอา
มันขุดใส่กระเป๋าสื่อกางเกงไปไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องมี
อะไรสักอย่างมาใส่มัน”

“แต่ทำไมจะต้องเอาเครื่องบันทึกเสียงไปด้วยล่ะ?”

“คุณก็เหมือน Mr Raymond นะแหละ เขาคิดว่าเสียง
พดตอนสามท่อนเป็นเสียงของ Mr Ackroyd พดเพ้อ
เสียงลงไปในเรื่องบันทึก แต่เครื่องบันทึกเสียงย่อม
บันทึกเสียงเอาไว้และเอามาเปิดฟังทีหลังได้ ด้วยวิธี

เสียงพูดดังขึ้นอีก ขอให้คุณเข้าใจว่าตอนสามทุ่มครึ่ง
นั้น Mr Ackroyd ได้ตายไปแล้ว เครื่องบันทึกเสียงต่าง
หากที่พูด—ไม่ใช่คนพูดหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นคนมักเป็นคนเบคเครื่องบันทึกเสียง
แสดงว่าเขาต้องอยู่ในห้องด้วยในขณะนั้น”

“ไม่จำเป็นหรอก บางที

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 110

เครื่องจักรเล็กๆ—มีลักษณะเหมือนนาฬิกาปลุก อาจจะ
ถูกคิดไว้กับเครื่องบันทึกเสียง เพื่อเปิดเครื่องได้ในภายหลัง
ตอนนั้นคุณก็คงจะมองเห็นแล้วว่าฆาตกรผู้ต้องหาต้องเป็น
คนชนิดไหน—เขาต้องเป็นคนที่มาถึงที่เกิดเหตุได้ในทันที
แต่เขาคงจะทำดังนี้ไม่ได้ ถ้าจะมีคนรู้เรื่องฆาตกรรม
เอาไว้วันเช้านั้น เขาต้องเป็นคนที่มีแผนการจะมาเอา
เครื่องบันทึกเสียงไปจากที่เกิดเหตุ เขาต้องเป็นคนทรูวซ์
ทำให้เครื่องบันทึกเสียงทำงานได้หลังจากที่เขาออกไปจาก
ที่เกิดเหตุแล้ว

“นั่นมาพูดถึงเรื่องรอยเท้าบ้าง รอยเท้าเหล่านั้นต้อง
เกิดขึ้นเพราะรอยเท้าหุ้มส้นของรอยเอกPatonแน่ เพราะ

Kentสวมรองเท้าหุ้มข้อหลวมโพกเพรคตามที่ถูกหญิงที่
 โรงแรมบอก ถ้าPatonไม่ได้ทำให้เกิดรอยเท้าเหล่านั้นเอง
 ก็ต้องมีคนอื่นมาทำไว้ เพื่อให้ใครๆ หันไปสงสัยPaton
 ดำรวจได้รองเท้าหุ้มส้นของเขามาจากโรงแรมคู่นั้น และ
 เชื่อว่าเขาคงสวมรองเท้าคู่นั้นไป แต่เดี๋ยวนี้ก็เป็นที่
 กันแล้วว่า วันนั้นRalphสวมรองเท้าหุ้มข้อ—ทพมถามชอก
 แฉกเกี่ยวกับเรื่องสของรองเท้าก็เพื่อจะกลบเกลื่อนเหตุ
 ผลที่แท้จริงในการสอบสวนของผม ดังนั้น ฆาตกรต้อง
 สวมรองเท้าหุ้มส้นของRalph Patonแน่ เขาไปเอารองเท้า
 นามาจากโรงแรมได้อย่างไร?

“ขอให้ผมได้กล่าวทบทวนสักหน่อย คนที่ไปที่
 โรงแรมในวันนั้น คนที่สนิทสนมกับAckroydพอที่จะรู้ว่า
 เขาได้ขอเครื่องบันทึกเสียงมาเครื่องหนึ่งแล้ว คนที่พอ
 จะเป็นนักประดิษฐ์อยู่บ้างและสามารถจะสร้างเครื่องจักร
 เล็กๆได้ คนที่มีโอกาส(opportunity)จะหยิบมิดจากโต๊ะ
 เครื่องเงินก่อนหน้าMiss Floraจะเข้ามา คนที่มักจะเป่า
 ถอที่เขาสามารถจะเอาเครื่องบันทึกเสียงใส่ลงไปได้ติดตัว
 มาด้วย และประการสุดท้าย คนที่จะอยู่ในห้องหนึ่งสอ
 ได้ตามลำพังเป็นเวลาสองสามนาทีหลังจากเกิดฆาตกรรม
 ขึ้นแล้วขณะนั้นParker

๓๔๓ ๓๔๔
แททจริง-คนผูกคอต

เจียบกันไปครู่หนึ่ง แล้วข้าพเจ้าก็หิวเราะออกมา

“ คุณทองปานแน ข้าพเจ้าพูด

“เปล่า ไม่ได้เลย ผมสนใจในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เสมอ ตัวอย่างเช่น คุณออกจากตัวบ้านเมื่อออก สิบนาทีก่อนสามทุ่ม แต่คุณเดินผ่านประตูวัดตอนสามทุ่ม หกโมง ทุกคนแม่แต่คุณเองก็ยอมรับว่ามันเป็นระยะทางที่ ใช้เวลาเดินเพียงห้านาทีเท่านั้น แล้วอีกห้า นาที เหลือ ละ? อีกอย่างหนึ่งเราพิสูจน์ไม่ได้ว่าหน้าต่างห้องหนังสือ ปิด นอกจากได้ฟังจากคำบอกเล่าของคุณ หลังจากที่คุณ เข้า Mr Ackroyd และออกจากบ้านทางประตูหน้าแล้ว คุณ ก็ใช้เวลาที่จะเอารองเท้าของ Ralph มาสวม (ผมเชื่อว่ามัน อยู่ในกระเป๋าท่อของคุณ) ทำให้เกิดรอยเท้าที่ใกล้ๆ หน้าต่าง บันทึกลับเขาไปแล้วกลังกลอนประตูห้องหนังสือ ต่อจากนั้นคุณก็วิ่งตรงไปยังประตูวัด ผมรู้ว่าการกระทำ ทั้งหมดนี้นั้นกินเวลาเพียงสิบนาที เพราะผมได้ลองทำดูเมื่อ สอง สาม วันที่แล้ว ตอนที่คุณ กำลังคุยอยู่กับ Mrs Ackroyd

ต่อจากนั้นคุณก็กลับบ้าน หลังจากที่ได้ตั้งเวลาให้เครื่อง
บันทึกเสียงเริ่มทำงานตอนสามทุ่มครึ่ง ซึ่งทำให้คุณอ้าง
สถานที่อยู่ได้อย่างสนิท—แต่ทั้งนี้ต้องมีคนได้ยินเสียงจาก
เครื่องบันทึกเสียงนั้นด้วย ผมคิดว่าคุณเสี่ยง (risk)
เหลือเกินที่ทำอย่างนั้น

“คุณ Poirot ครับ” ข้าพเจ้าพูดด้วยเสียงที่ผิดปกติ
ซึ่งฟังดูไม่เหมือนกับเสียงของข้าพเจ้าเองเลยสักนิด “ทำ
ไม่นะ คุณจึงคิดว่าผมต้องการฆ่า Ackroyd?”

“ความปลอดภัยในครับ คุณนั้นแหละที่เป็นคนขู่เอา
เงินจาก Mrs Ferrars ทว่า Mr Ferrars ตายเพราะอะไรนั้น
ใครเล่าจะรู้เรื่องนดีไปกว่าหมอซึ่งเป็นผู้รักษาพยาบาลเขา?
คุณเคยพูดกับผมถึงเรื่อง

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 112

มรดก (legacy) แต่ผมไม่สามารถจะค้นหาร่องรอยหรือข้อ
พิสูจน์ใดๆ เกี่ยวกับมรดกเหล่านั้นเลย คุณต้องบนเรื่องชน
อธิบายเรื่องเงินสองหมื่นปอนด์ที่ได้มาจาก Mrs Ferrars
ถ้า Ackroyd รู้ความจริงเกี่ยวกับตัวคุณ เขาก็จะทำลายคุณ
ให้พินาศไปแล้ว ที่คุณสั่งให้คนโทรศัพท์มาถึงกันนั้นว่า

เป็นการกระทำที่ฉลาดไม่น้อย ผมไม่สามารถจะค้นหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ดั่งนาน แต่ผมเกิดสงสัยอะไรบางอย่างเมื่อผมรู้ว่าคุณผู้ชายจากเรืออเมริกันลำหนึ่งรวมอยู่ในหมู่คนไข้ของคุณด้วยในวันนั้น ผมได้ส่งวิทยุโทรเลขไปถามเขา นี่ไงละคำตอบของเขา”

เขาเขียนโทรเลขฉบับนั้นมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับมาอ่าน:

“ถูกทีเดียว Dr Sheppardวานให้ผมนำจดหมายไปส่งที่บ้านคนไข้คนหนึ่ง ผมจะต้องโทรศัพท์ถึงเขาจากสถานีรถไฟว่าได้รับคำตอบอย่างไร คำตอบที่ได้รับก็คือ ‘ไม่มีคำตอบ’”

“พี่สาวของคุณได้ขโมยคุณพูดโทรศัพท์ แต่คุณบนเรื่องราวParkerเป็นคนโทรศัพท์มา คุณจำเป็นต้องไปทห้องหนังสือของคนที่ถูกฆ่าให้ได้”

“เรื่องราวของคุณสนุกไม่น้อยทีเดียว” ข้าพเจ้าพูด
“แต่ว่าคุณตั้งใจจะจัดการเรื่องนี้อย่างไรบ้างล่ะ?”

“ผมบอกคุณแล้ว สารวัตรRaglanจะได้รับความจริงทั้งหมดในตอนเช้า แต่เพื่อเห็นแก่(for the sake of)พี่สาวผู้อารของคุณ ผมจะเสนอทางออกอย่างอื่นให้คุณ ขอ

ให้คุณกินยานอนหลับเข้าไป และโดยบังเอิญคุณต้องกินให้เกินขนาด คุณเข้าใจที่ผมพูดไหม? แต่รอยเอกPaton จะต้องได้รับการพิสูจน์ว่าบริสุทธิ์ (innocent) โปรดเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นให้ผมด้วย”

“มีคำแนะนำอย่างอื่น ๆ อีกไหม?”

“คุณเคยพูดว่าฆาตกรอาจจะพยายาม

The Murder of Roger Ackroyd หน้า 114

ปิดปากผมเสียก็ได้—ผมไม่แนะนำคุณให้พยายามทำอย่างนั้นหรอก ไม่มีทางสำเร็จแน่”

“ผมก็ไม่ไ้พอที่จะพยายามหรอกนะ”

ข้าพเจ้าลุกขึ้นขึ้น ก้มศีรษะให้เขา แล้วก็เดินออกไปจากห้อง

ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องไว้ก่อนจนเกือบจะจบบริบูรณ์อยู่แล้ว ตั้งใจไว้ว่าจะให้เป็นเรื่องราวแห่งความลึกลับของPoirot แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับกลายเป็นความลึกลับของข้าพเจ้าเสียเอง เมื่อข้าพเจ้าเขียน

เพิ่มเติมอีกสักสองสามบรรทัดแล้ว ข้าพเจ้าก็จะห่อมัน
และจำหน่ายห่อถึง Poirot เขาสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่บอก
ให้ Caroline รู้ และข้าพเจ้าก็ไว้วางใจเขาได้

ตลอดเวลาแห่งการสับสนวุ่นวาย ข้าพเจ้ามีความ
รู้สึกอยู่เสมอว่าจะต้องมีเหตุการณ์อันน่าสยดสยองเกิด
ขึ้น และกัมรื่องน่าปวดหัวมากมายหลายเรื่องเกิดขึ้น
จริง ๆ.....

ข้าพพร้อมแล้ว ขอเลือกเอาขานอนหลับเถิด เพราะ
เรื่องนี้ได้เริ่มต้นขึ้นด้วยขานอนหลับโดยแท้

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังอดคิดไม่ได้ว่า Poirot ไม่น่าจะลาออกจากงานแล้วก็มาปลุกพักปลุกแผลงอยู่แถว
เลขที่เดียว

ข้อสอบ

และ

แบบฝึกหัดทบทวน

EXERCISES FOR REVISION

1. Say which is the correct statement according to the story. Write only a or b or c as your answer in each case.

1.
 - a) The footprints by the window were made by Dr Sheppard.
 - b) The footprints by the window were made by Charles Kent.
 - c) The footprints by the window were made by Ralph Paton.
2.
 - a) Mr Ackroyd dismissed Ursula because of her disarranging some papers on his desk.
 - b) Mr Ackroyd dismissed Ursula because of her stealing his money.
 - c) Mr Ackroyd dismissed Ursula because of her secret marriage.
3.
 - a) Charles Kent was a drug-taker, but not a drinker.
 - b) Charles Kent was a drinker, but not a drug-taker.
 - c) Charles Kent was not only a drinker; he was a drug-taker, too.
4.
 - a) John Parker received five hundred pounds by Mr Ackroyd's will.

- b) John Parker received less than five hundred pounds by Mr Ackroyd's will.
 - c) Mr Ackroyd did not leave John Parker any money.
5. a) 'Alibi' means 'proof that one was not at the scene of a crime when it happened'.
- b) 'Alibi' is a Latin word meaning 'able to prove'.
 - c) 'Alibi' means 'proof that one is not a criminal'.

2. *Which expression gives the best meaning of the part underlined in each passage? Write only a or b or c as your answer in each case.*

1. "Yes, everything—the truth about the telephone call, the footprints by the window, the hiding-place of Captain Paton....."

- a) the place where no one knows Captain Paton
- b) the place where Captain Paton hid
- c) the place that Captain Paton hid

2. "It is not likely that he would read a letter aloud to himself."

- a) It is possible
- b) It is impossible
- c) It is improbable

3. "Thought I saw a woman disappearing into the bushes. Must have been mistaken."

a) wrong
b) right
c) taken in the wrong way

4. "Drugs do a great deal of harm," Miss Russell went on.

"If they are taken in too great amounts," I replied.

a) drug-takers
b) drugs
c) patients

5. Her story of pains in the wrist seemed to be only an excuse, but an excuse for what?

a) an explanation given to defend her conduct
b) a funny story that she had written
c) an accusation against her own son

3. *Give the name of the person referred to by each underlined word :-*

1. "He may be weak. He may have done foolish things in the past, but he is not wicked. He wouldn't murder anyone."

2. "Afterwards it was a little difficult for her. She was told at first that there had been a robbery, and she thought that it was the forty pounds. Later, when she heard it was a case of murder, she fainted."

3. "He can't be murdering someone in one place while he's drinking in a bar a mile away."
4. "You are speaking of Ralph Paton. You may be right, you may not, but you have no business to condemn a man unheard."
5. "I know she would want me to find the criminal who drove her to her death and see that justice was done to him."
6. The more you try to make him do something, the more determined he is not to do it.
7. "Lucky for him I am eight years older and have been able to look after him."
8. "I thought I would take one of the silver things to London to be valued, just to give Roger a surprise."
9. "I suppose you know all his family history. Do you think people like having their secrets screwed out of them?"
10. "Ralph was there waiting. We were together ten minutes, no more. It was a quarter to ten when I got back to the house."

Major Blunt

Ursula Bourne

John Parker

Flora Ackroyd

Caroline

Hercule Poirot

Mrs Ferrars

Roger Ackroyd

Charles Kent

James Sheppard

Mrs Ackroyd

Ralph Paton

4. *Say to whom Poirot said each of the following. Write only the name as your answer in each case.*

1. "Mr Ackroyd knew me in London—when I worked there. I have asked him to say nothing down here about my profession."
2. "There's one thing I'd like to ask you. When you and Dr Sheppard were looking at the things in the silver-table, was the dagger there?"
3. "Haven't you read the papers in the last few days?"
4. "I don't say he is guilty, but it would be better to keep him a little."
5. "Yes, I believe you. But you must speak, if you wish to save Kent."
6. "Now, Madame, do not trouble yourself too much. Be of good courage, and put your faith in Hercule Poirot."
7. "Have you made many experiments in black-mail?"
8. "You think she loves Ralph Paton, but it is not so. I, Poirot, tell you this."
9. "A radio message from a steamer on its way to America."
10. "Oh that. Yes, I went to Cranchester, but it was to have a tooth pulled out."

<i>Ralph Paton</i>	<i>Roger Ackroyd</i>
<i>Ursula Bourne</i>	<i>Raymond</i>
<i>Caroline</i>	<i>John Parker</i>
<i>Dr Sheppard</i>	<i>Inspector Raglan</i>
<i>Miss Russell</i>	<i>Flora Ackroyd</i>
<i>Major Blunt</i>	<i>Charles Kent</i>

5. *Rearrange the following statements to show that you know the story. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

- a) Poirot called a meeting of the suspects at his house.
- b) Mrs Ferrars confessed to Roger Ackroyd that she had poisoned her husband.
- c) Dr Sheppard finished writing a full account of all that had taken place.
- d) Dr Sheppard removed the dictaphone.
- e) Poirot put a false piece of news in the papers.
- f) Miss Russell came to see Dr Sheppard at his surgery.
- g) Poirot found a small piece of stiff white cloth and a quill in the summer-house.

6. *Five of the following statements are true according to the story. Say which they are.*

- a) Roger Ackroyd told Dr Sheppard who the black-mailer of Mrs Ferrars was.
- b) Poirot had a nephew who went mad.

- c) The last person that saw Mr Ackroyd alive was James Sheppard.
- d) Miss Russell's son was a drug-taker.
- e) Dr Sheppard persuaded Ralph Paton to fly because he really wanted to save him from the police.
- f) Hercule Poirot always paid attention to small details.
- g) Poirot told Caroline that the real murder of Roger Ackroyd was her own brother, Dr James Sheppard.
- h) Captain Paton used to say that Dr Sheppard had been very true to him.
- i) Roger Ackroyd never told his secretary that he had bought a dictaphone.
- j) Poirot found out who the murderer of Roger Ackroyd was by means of the fingerprints on the dagger.

7. *Five of the following statements were said by Dr Sheppard. Say which they are. Write only a, b, c, etc. on the answer sheet.*

- a) "I had just got to the bottom drawer of the desk when that girl Ursula Bourne came in."
- b) "I believe that when we find the explanation of the telephone call, we shall find the truth about the murder."
- c) "She gave you all the local talk. True and untrue."

- d) "His wife. She told me so herself – only yesterday."
- e) "Ralph's nature was weak, but not wicked."
- f) "Yes, I must manage this alone."
- g) "We must break the door in. I'll take the responsibility."
- h) "She's very anxious to see you. She's been here half an hour."
- i) "Who could have a better knowledge of what killed Mr Ferrars than the doctor who was attending him?"
- j) "Isn't it better to leave things as they are? The police don't suspect Ralph."
- k) "But I was foolish, and worse than foolish-greedy. I risked what I had to get more, and lost it all."
- l) "A young man should marry to please himself, not his father, or the one from whom he hopes to get money."

8. Complete each of the following according to the story with a word or group of words from the list given. Write only the word or group of words as your answer in each case.

poison	the handle	the truth
drugs	the table	white apron
drink	a penny	every detail
veronal	a hair	the dagger

1. "I know the murderer of Mr Ackroyd is in this room now," said Poirot. "I speak to the murderer. Tomorrow.....goes to Inspector Raglan. You understand?"
2. Really, Caroline is astonishing. She never rests till she knows.....of everybody's family secrets.
3. "Major Blunt did not pay attention to the words for he had just seen Madame Ursula's.....in the bushes."
4. Roger Ackroyd's wife had died of....., and Mrs Ferrars's husband had also been a heavy drinker.
5. "Parker saw Miss Flora outside the door with her hand on..... . He never saw her come out of the room."
6. Miss Russell said: "I did not want anyone at Fernly to suspect that I had a son. You see, I wasn't married. As he grew up, the boy proved to be bad, he drank, then took to"
7. "I can tell you what he was doing here," said Miss Russell. "He never touched.....of Mr Ackroyd's head: Monsieur Poirot, you must believe me!"
8. The medicine is ready. Let it be....., for it was with veronal that the story began.

9. *Complete each statement with (a), (b), or (c) to show that you know the story. Write only a or b or c as your answer in each case.*

1. Dr sheppard was likely to die.....
 - (a) from taking too much veronal
 - (b) of heart failure
 - (c) in an accident
2. Roger Ackroyd asked Mrs Ferrars to marry him, and she agreed on condition that he waited till.....had passed since her husband's death.
 - (a) three months
 - (b) six months
 - (c) a year
3.believed that Ralph Paton was the murderer of Roger Ackroyd.
 - (a) Dr Sheppard
 - (b) Inspector Raglan
 - (c) Caroline Sheppard
4. Poirot told.....that he had a mad nephew.
 - (a) Dr Sheppard
 - (b) Caroline Sheppard
 - (c) Inspector Raglan
5.put a false piece of news in the papers.
 - (a) Dr Sheppard
 - (b) Hercule Poirot
 - (c) Inspector Raglan

10. *Some of the statements under Y explain the quotations under X. Say which one goes with which one. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

X

1. "Mrs Ackroyd, Monsieur Poirot wants to meet all of you at his house at nine to-night. Can you come?"
2. "And there is something else very important. Ralph became a rich man by his uncle's death, the blue envelope is taken, he is in trouble that he wishes to keep secret from his uncle. There motives ! It is too much, my friend."
3. "Let me see. At the inn at 9.45 – yes, he could have gone a mile in fifteen minutes by hurrying."
4. "He always was. Money went through his hands like water. He was always applying to Mr Ackroyd."
5. "What! Do you think I'd hold that against her? She was driven to it, poor girl."

Y

- a) *Raglan suggested that Miss Russell's son might have murdered Roger Ackroyd.*
- b) *Hector Blunt loved Flora so much that he forgave her for stealing her uncle's money.*
- c) *Poirot believed that Captain Paton was innocent of the murder.*

- d) *The Belgian detective called a meeting of the suspects.*
- e) *Ralph Paton wished to keep his marriage secret.*
- f) *Miss Russell wondered if there was any way to cure the drug habit.*
- g) *Ursula's husband was a great spendthrift.*

11. Give the name of the person referred to by the underlined word or group of words.

1. "As for that husband of yours, I don't think much of him, running away like that and leaving you to face everything."
2. She raised her hand to her throat, gave a little cry and fell to the floor. She had fainted.
3. "It is clear that the man talking to Mr Ackroyd at nine-thirty could not be your son."
4. "If I do take this case, I shall go through with it to the end."
5. "The truth goes to Inspector Raglan in the morning, but for the sake of your good sister I am offering you another way out."
6. "Life was not easy for that mother and daughter. There were bills, and continual trouble over small sums of money."
7. "What am I to do now? How am I to find the blackmailer? She has paid; is he to go free?"

8. "I want you to come to the house next door. You know who your neighbour is, don't you?"
9. "He always kept money in an old collar-box. It was never locked up, as he trusted the servants completely."
10. "Why were you so anxious to overhear the conversation in Mr Ackroyd's study the other evening, after you heard the word blackmail?"

Ursula Bourne

Mr Raymond

Caroline Sheppard

Flora Ackroyd

Hercule Poirot

John Parker

Dr James Sheppard

Mrs Ferrars

Ralph Paton

Mrs Ackroyd

Roger Ackroyd

Charles Kent

12. Choose the correct answer to each of the following questions. Write only a, b, c, or d as your answer in each case.

1. Why was Dr Sheppard troubled when he saw Mrs Ferrars and Ralph Paton together?
 - a) Because he was afraid that they would blackmail him.
 - b) Because he was afraid that Mrs Ferrars would tell Ralph Paton that he had blackmailed her.
 - c) Because he was afraid that Ralph Paton would tell her that he was a blackmailer.

- d) Because he was afraid that Mrs Ferrars would agree to marry Ralph Paton.
2. Why did Ralph Paton wish to keep his marriage secret?
- a) Because he wanted to marry Flora.
 - b) Because his wife was poor and ugly.
 - c) Because he was afraid of getting no money from his stepfather if Ackroyd knew he had married Ursula.
 - d) Because he was over head and ears in debt.
3. Why did Miss Russell come to see Dr Sheppard on Friday the 17th of September?
- a) Because she wished to have her wrist cured.
 - b) Because she wished to know if there was any cure for the drug habit.
 - c) Because she wished to prove that her son, Charles Kent, was innocent of the murder.
 - d) Because she wished to steal some drugs from his surgery.
4. Why in fact did Dr Sheppard try to persuade Flora not to see Poirot?
- a) Because he did not think much of Poirot.
 - b) Because he thought that Poirot was a retired tradesman, not a detective.

- c) Because he did not want Ralph Paton to be arrested.
 - d) Because he did not want to be found guilty of murder.
5. How long did the events of the story take?
- a) They took just over a week.
 - b) They took just over a fortnight.
 - c) They took just over a month.
 - d) They took just over a year.
13. *Complete each of the following statements with one of the expressions given to show that you know the story. Write only a, b, c, or d as your answer in each case.*
1. Mr Ackroyd was last seen alive by.....
- a) Flora Ackroyd b) Dr Sheppard
 - c) John Parker d) Mr Raymond
2. The gold wedding-ring had the words 'From R.' inside; 'R' stood for.....
- a) Raymond b) Ralph
 - c) Russell d) Roger
3. Roger Ackroyd was.....
- a) a manufacturer b) a detective
 - c) an inventor d) a murderer

4. Poirot found out who the murderer was because of.....
a) a quill b) a dictaphone
c) a silver-table d) fingerprints
5. The blackmailer of Mrs Ferrars was.....
a) John Parker b) Charles Kent
c) Ralph Paton d) Dr Sheppard
6. Miss Russell went to see Dr Sheppard and showed a lot of interest in.....
a) veronal b) money
c) drugs d) vegetable marrows
7. Mr Hammond was a.....
a) merchant b) banker
c) lawyer d) secretary
8. Roger Ackroyd was murdered by.....
a) a blackmailer b) a butler
c) a housekeeper d) a patient
9. Of all the people on Inspector Raglan's list,.....
.....was the only one with no alibi.
a) Miss Russell b) Ursula
c) Miss Flora d) Major Blunt
10. Ralph Paton was suspected of the murder of his stepfather because he had been left a lot of money in.....
a) a nursing home b) a secret
c) an envelope d) a will

14. *Who said each of the following? Write only the name as your answer in each case.*

<i>Ralph Paton</i>	<i>John Parker</i>
<i>Ursula Bourne</i>	<i>Inspector Raglan</i>
<i>Roger Ackroyd</i>	<i>Caroline</i>
<i>Flora Ackroyd</i>	<i>Miss Russell</i>
<i>Mrs Ackroyd</i>	<i>Hercule Poirot</i>
<i>Charles Kent</i>	<i>Dr Sheppard</i>

1. "To meet someone, and who it was is none of your business. I was away before the murder was done; and that's all that concerns you."
2. "Why not? We can't hold him if we don't think he is guilty."
3. "I know nothing about any money. If you think Mr Ackroyd dismissed me for that reason, you are quite wrong."
4. "I went into Roger's study, and seeing his papers, I thought I would look for his will. Surely I had a right to know."
5. "Three motives! It is too much, my friend. I believe that Ralph Paton is innocent."
6. "I must read this alone. It was meant for my eyes only."
7. "My dear Poirot, why ever do you think I should want to murder Ackroyd?"
8. "Oh, pretending to be thankful for old clothes given to you, and—and that sort of thing."

9. "Not that I think it'll do any good. I don't believe in all these drugs. Drugs do a great deal of harm."
10. "I told Mr Ackroyd that Ralph was staying at the inn. He was very grateful to me, and I think he went straight off to the inn, but if so he didn't find Ralph there."
15. *Choose the word (or words) under a, or b, or c, or d that carries the same meaning as the underlined word (or words). Write only a, b, c, or d on the answer sheet.*
1. "Is it the money? Perhaps you no longer care for her —"
- a) love b) trust
c) believe d) respect
2. "That wretched telephone call. We always come back to it."
- a) strange b) miserable
c) mysterious d) expected
3. "Ralph's nature was weak, but not wicked."
- a) good b) strong
c) very weak d) bad
4. "Secretly engaged to be married. Old Ackroyd won't hear of it, so they have to meet this way."
- a) refused b) promised
c) wanted d) eager

5. "That's why I spoke to you the other day; I thought you might pass the message to him."
a) yesterday b) a few days ago
c) one day d) the next day
6. "He's been annoyed with me for the last few years. A little more would do it, and we need the money, my dear."
a) living b) pleased
c) working d) rather angry
7. "Oh, do not fear. I shall not press you. I shall learn it in good time."
a) soon enough b) very well
c) easily d) by myself
8. "The room was not hot for the night was cool and the fire was low. Therefore Mr Ackroyd admitted someone through the window."
a) went in
b) allowed someone to come in
c) saw someone
d) took someone
9. "The murderer pressed the fingers of the dead man on the handle of the dagger to deceive you."
a) cause you to believe what is not true
b) help you with your work
c) make you work slower
d) make you avoid doing anything foolish
10. "As he grew up, the boy proved to be bad, he drank, then took to drugs."
a) got a job in a drug-store

- b) was put into prison
- c) fell into the habit of taking drugs
- d) stole drugs

16. *From the list given, choose the name that best fits each of the following descriptions. Write only the name as your answer in each case.*

<i>Flora Ackroyd</i>	<i>Miss Russell</i>
<i>Roger Ackroyd</i>	<i>Charles Kent</i>
<i>Hercule Poirot</i>	<i>Mrs Ackroyd</i>
<i>Ralph Paton</i>	<i>Caroline Sheppard</i>
<i>Hector Blunt</i>	<i>Dr James Sheppard</i>

1. He was not the sort of lover to forgive all for love's sake.
2. She was very fair, with blue eyes, and she was the picture of health. It was refreshing for a doctor to see her.
3. He walked with his head thrown back and an easy smile on his lips.
4. When she went out, it was not to gather information, but to spread it. She was very good at this also.
5. She was tall and quite good-looking, but not attractive. She had a serious, almost angry, look in her eyes and lips that shut tightly.
6. She was all teeth and bones, a most unpleasant woman. She had small pale blue eyes which always remained cold-looking, however kind she pretended to be.

7. Mr Ackroyd knew who he was but kept it secret, because he had retired and wanted to live quietly.
8. As he grew up, he proved to be bad, he drank, then took to drugs.

17. *Say who said each of the statements under X and to whom. Choose your answer from those under Y in each case.*

X

1. "I am glad about it. But you kept your secret very well."
2. "If you have any feelings for her, do not keep them secret from her."
3. "Monsieur Poirot wants to meet all of you at his house at nine tonight. Can you come?"
4. "You don't know what it's like to be a poor relation, always dependent on someone richer than you."
5. "How much did Major Ellerby pay you to keep your mouth shut?"
6. "You may be right, you may not, but you have no business to condemn a man unheard."
7. "He could have been poisoned first then stabbed later to put the police on the wrong track."
8. "We must break the door in. I'll take the responsibility."

9. "But Captain Paton must be proved innocent. Please write a full account of all that has taken place."
10. "That wouldn't hurt him. Never worry about what you say to a man."

Y

<i>Caroline to Dr Sheppard</i>	<i>Dr Sheppard to Parker</i>
<i>Poirot to Parker</i>	<i>Poirot to Dr Sheppard</i>
<i>Dr Sheppard to Mrs Ackroyd</i>	<i>Caroline to Ursula</i>
<i>Caroline to Poirot</i>	<i>Flora to Ursula</i>
<i>Flora to Major Blunt</i>	<i>Poirot to Major Blunt</i>
<i>Raymond to Raglan</i>	<i>Charles Kent to Poirot</i>

18. Say which of the following statements are true and which are false. Write only 'TRUE' or 'FALSE' as your answer in each case.

1. A fear of future trouble came to Dr Sheppard when he saw Mrs Ferrars and Ralph Paton together.
2. Ralph Paton wished to keep his marriage secret because he wanted to marry Flora Ackroyd.
3. Mrs Ferrars confessed to Mr Ackroyd that she had poisoned her husband.
4. Dr Sheppard felt anxious when Mr Ackroyd told him that Mrs Ferrars had been blackmailed.
5. In fact, Dr Sheppard tried to persuade Flora not to see Poirot and ask him to take up the case.

6. Dr Sheppard went to the inn the night of the murder because he thought that someone ought to tell Ralph Paton about his stepfather's death.
7. Poirot believed that when they found the explanation of the telephone call, they would find the truth about the murder.
8. Poirot said that the secret of the telephone call from the railway station was of no importance.
9. According to Poirot, strong young girls do not easily faint.
10. Charles Kent's voice and Miss Russell's had something of the same quality because both of them were drug-takers.

19. *Five of the following statements were said by Caroline Sheppard. Say which they are.*

- a) "Struck from behind. How terrible!"
- b) "Will you go there and find out what you can about Ursula?"
- c) "You wait and see. I expect Mrs Ferrars left a letter confessing everything."
- d) "It's bad news, Flora. It will be a shock to you. Your Uncle Roger is dead."
- e) "The milkman told me. He had it from Mrs Ferrars's cook."
- f) "Poor girl, she seems very upset. I've given her a cup of tea."

- g) "Everyone in this room is hiding something from me — yes, everyone. Come, am I not right?"
- h) "Even if your sister had not been in the wood that day, someone else would have seen Captain Paton."
- i) "It wasn't an accident. She did it on purpose, I know."
- j) "I am suggesting that the murderer wore gloves and pressed the fingers of the dead man on the handle of the dagger to deceive you."
- k) "As I was coming back home, I passed through the wood by Fernly Park and I heard voices."
- l) "But the murderer may escape now you have put him on his guard."

20. *Rearrange the following statements to show that you know the story. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

- a) Miss Russell arranged to meet Charles Kent in the summer-house.
- b) Ralph Paton came to Poirot's house in a closed car.
- c) Poirot asked Mr Ackroyd to say nothing to the people in the village of King's Abbot about his profession.
- d) Miss Russell spoke of drugs to Dr Sheppard, and of how to cure a drug-taker.

- e) Charles Kent was arrested at Liverpool.
- f) Dr Sheppard made the acquaintance of Hercule Poirot.
- g) Flora told Dr Sheppard and Caroline that Hercule Poirot was a famous Belgian detective.

21. *Who said each of the following to Dr Sheppard? Write only the name as your answer in each case.*

1. "I never screw them out, as you call it. People like telling me their troubles."
2. "Nobody knows what I've been through in the last twenty-four hours. My house seems to be in ruins around me."
3. "Money ! All the troubles of the world can be put down to money — or the lack of it."
4. "Recognize my voice ? Where have you heard it before ?"
5. "It's a wicked joke by someone, sir."
6. "I am offering you another way out. You might take some sleeping medicine, and by accident take too much."
7. "I know why you say that. You're afraid. But I'm not. I know Ralph better than you do."
8. "I'm so glad. What an escape for her, not to be engaged to Ralph !"
9. "It's good of you to offer, doctor, but you can't do anything. I must manage this alone."

10. "I meant people who take them as a habit. Just tell me this, doctor. Suppose you are really a slave to the drug habit. Is there any cure?"

<i>Flora Ackroyd</i>	<i>Major Blunt</i>
<i>Roger Ackroyd</i>	<i>Caroline Sheppard</i>
<i>Mrs Ackroyd</i>	<i>Charles Kent</i>
<i>John Parker</i>	<i>Hercule Poirot</i>
<i>Miss Russell</i>	<i>Ralph Paton</i>

22. Which expression gives the best meaning of the part underlined in each passage? Write only a or b or c as your answer in each case.

- I attended to her and she soon came to herself.
 - came out alone
 - became conscious after fainting
 - knew herself very well
- Poirot then paid a visit to the drawing-room, examined the silver-table, and passed out through the French window into the garden.
 - room where guests are received
 - room where one draws pictures
 - room where meals are taken
- He replied quietly.
 - in a very low voice
 - suddenly
 - in a quiet manner

4. "Yes, sir. This easy chair was drawn out a little more."

- a) chair made for comfort
- b) chair that can be found everywhere
- c) chair that can be moved easily

5. I gave him an account of all that had happened that evening just as I have set it down here.

- a) prepared it
- b) written it
- c) begun it

23. *Who said each of the following? Write only the name as your answer in each case.*

Roger Ackroyd Inspector Raglan

Ursula Bourne Flora Ackroyd

Ralph Paton Charles Kent

Caroline Major Blunt

Dr Sheppard Hercule Poirot

Miss Russell Mr Raymond

1. "Yes, you are right, Monsieur Poirot. I took the money. I am a common thief."
2. "I don't always believe what a young lady tells me, even when she is charming and beautiful."
3. "Well, this case is about over. Sorry you won't have much chance to help, Mr Poirot, but it's all so simple. A nice young fellow gone wrong."

4. "Dr Sheppard has been very true to me. He has stood by me through all the trouble."
5. "I thought perhaps as Dr Sheppard and he were such great friends, the doctor might know where he was hiding."
6. "As for that husband of yours, I don't think much of him, running away like that and leaving you to face everything."
7. "This joke has made me feel uneasy. I should like to satisfy myself that he is all right."
8. "I saw that an old man had been murdered—oh, so that's it? Do you think I did it?"
9. "I can tell you what he was doing here. He never touched a hair of Mr Ackroyd's head. Monsieur Poirot, you must believe me!"
10. "What! Do you think I'd hold that against her? She was driven to it, poor girl."

24. *Complete each of the following according to the story by choosing a word or group of words from the list given. Write only the word or group of words as your answer in each case.*

<i>blackmail</i>	<i>the dagger</i>	<i>health</i>
<i>the will</i>	<i>the prints</i>	<i>the legacy</i>
<i>the murder</i>	<i>the lack</i>	<i>the blue envelope</i>
<i>the dictaphone</i>	<i>the rest</i>	<i>the telephone call</i>

1. "If a dictaphone is missing, why should the mysterious object taken from the table not be?"

2. "Mrs Ackroyd the income on ten thousand, Miss Flora to have twenty thousand of her own, and..... — a very large amount — goes to Captain Paton. He will be a very rich young man."
 3. "Money! All the troubles of the world can be put down to money — or.....of it."
 4. "Parker, have you made many experiments in?" Poirot asked suddenly.
 5. Flora was very fair, with blue eyes, and she was the picture of..... It was a refreshing for a doctor to see her.
 6. "Mademoiselle," said the little man, 'when you and Dr Sheppard were looking at the things in the silver-table, was.....there?'
 7. "What was the result of.....? It caused the murder to be discovered much sooner than it would have been otherwise."
 8. "If Paton did not make himself, someone else did in order to throw suspicion on him."
25. *Five of the following statements were said by Poirot. Say which they are.*
- a) "That telephone call to you, doctor, did not come from here. It was put through at 10.15 last night from a public telephone box at King's Abbot railway station."

- b) "Have you told me everything known to you about this young man Paton? Oh, do not fear. I shall not press you. I shall learn it in good time."
- c) "I feel ready to believe you. You haven't the courage for that. Well, tell me all about it."
- d) "You could have hung up half a dozen coats in this time."
- e) "You can't know. I didn't know myself till I got there, and I haven't told anyone yet."
- f) "It's good of you to offer, doctor, but you can't do anything. I must manage this alone."
- g) "Now, if Mr Ackroyd bought a dictaphone, why has one not been found?"
- h) "I don't understand. Why not tell Inspector Raglan the truth now? Why give the guilty person this warning?"
- i) "I know the murderer of Mr Ackroyd is in this room now."
- j) "That wretched telephone call. We always come back to it."
- k) "Have you found Ralph yet? You were in Cranchester, I believe."
- l) "No, not mad. I pay attention to small details."

26. Give the name of the person referred to by each underlined word :-

1. "She dared not let Parker see her on the stairs, so she ran down and was at the bottom when Parker appeared."
2. I hesitated with my hand on the door handle, looking back and wondering if there was anything I had left undone.
3. "I managed to pay for him to go to America, but he came back again to England."
4. "He wouldn't run away for himself. He might think I had done the murder and was trying to save me."
5. "Why on earth should she wish to kill herself? A widow, quite young, rich, and in good health, with nothing to do but enjoy life."
6. "If he had read the letter to the end, he would have had Parker in at once and accused him. Remember, he was rather a violent man."
7. I wish he had never retired from work and come here to grow vegetable marrows.
8. "I gave him all the money I had that night, and he went away. I know it was not yet half past nine when we went."

9. "The first time, Dr Sheppard came out and nearly caught me, then Mr Raymond passed, going to the study. When I went with the tray Miss Flora stopped me."
10. As usual, she talked at full speed, telling me that Flora had not stolen the money, only borrowed a few pounds, but didn't like to trouble her uncle.

27. *Some of the statements under Y explain the quotations under X. Say which one goes with which one. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

X

1. "I knew that's what he would try to do. Poor boy, and so they've caught him. James, you must do all you can to save him."
2. "Dr Sheppard has been very true to me. He has stood by me through all the trouble. He did what he thought best."
3. "Parker ! Nonsense ! That inspector must be a perfect fool."
4. "I gave him all the money I had that night, and he went away. I know it was not yet half past nine when he went."
5. "You had to invent some way of explaining the twenty thousand pounds you got from Mrs Ferrars. If Ackroyd had learned the truth about you, he would have ruined you."

Y

- a) *Caroline believed that Mr Ackroyd's butler had not murdered his master.*
- b) *Miss Russell was trying to prove that her son was innocent of the murder.*
- c) *Ralph Paton misunderstood Dr Sheppard's intentions.*
- d) *Dr Sheppard persuaded Ralph Paton to run away.*
- e) *Caroline was asking her brother to shield Ralph Paton.*
- f) *Dr Sheppard was not only a blackmailer, but also a murderer.*
- g) *The story began and ended with veronal.*

28. *Who made the following statements? Write only the names on your answer sheet.*

- 1. "None at all. No one could kill himself like that, and, as you see, an accident is out of the question."
- 2. "If Ralph has been arrested, it's no use my pretending any longer."
- 3. "There's no need to tell her about the murder yet. Say there has been a burglary."
- 4. "It's bad news, Flora. It will be a shock to you. Your Uncle Roger is dead."
- 5. "It was you who blackmailed Mrs Ferrars."

6. "I haven't an alibi, but I swear to you that I never went near the house and never saw Mr Ackroyd that night, alive or dead."
7. "Oh no, it's not Ralph. He's in London. Well, you're in a hurry, I expect. Good-bye. See you at 7.30."
8. "Secretly engaged to be married. Old Ackroyd won't hear of it, so they have to meet this way."
9. "I don't admit anything. What is it you are accusing me of?"
10. "Well, why shouldn't he go out? Perhaps he's gone back to London."

John Parker

Mrs Ackroyd

Hercule Poirot

Dr James Sheppard

Roger Ackroyd

Charles Kent

Caroline Sheppard

Flora Ackroyd

Ursula Bourne

Hector Blunt

Inspector Raglan

Ralph Paton

29. *Say which EIGHT of the following statements are true according to the story. Write only a, b, c. etc. on your answer sheet.*

- a) The murderer wanted to be the first to reach the place where the murder had been done.
- b) The murderer made the police suspect Ralph Paton as long as possible.
- c) The murderer was a man of strong character, not a weak person.

- d) Caroline Sheppard suspected that Mrs Ferrars had poisoned her husband.
- e) Miss Russell, the housekeeper, wanted her son to marry Flora Ackroyd.
- f) A patient of Dr Sheppard's telephoned to him the night of the murder.
- g) The murderer knew that Raymond was secretly married to Ursula Bourne.
- h) The murderer knew that Mrs Ferrars had told Ralph Paton that she had been blackmailed.
- i) The murderer had to murder Roger Ackroyd or he would be found out as a blackmailer.
- j) The murderer knew that Flora was a common thief.
- k) Hector Blunt loved Flora so much that he forgave her for stealing her uncle's money.
- l) The murderer liked to amuse himself in his workshop, and had invented one or two things of his own.
- m) Ralph Paton's mother was a heavy drinker of spirits.
- n) Hector Blunt needed money because he had been secretly married.
- o) Parker, the butler, obtained twenty thousand pounds by means of blackmail.

30. Complete each of the following statements with one of the expressions given to show that you know the story. Write only a, b, c, or d as your answer in each case.

1. Mr Ackroyd was Ralph Paton's.....
 a) uncle b) stepfather
 c) enemy d) heir
2. Hercule Poirot was.....
 a) an Englishman b) an American
 c) a Frenchman d) a Belgian
3. Charles Kent came to Fernly Park on the night of the murder because he wanted to get somefrom Miss Russell.
 a) drugs b) veronal
 c) money d) information
4. Although very different in many ways, Kent's voice and.....had something of the same quality.
 a) Parker's b) Dr Sheppard's
 c) Miss Russell's d) Paton's
5. King's Abbot is a village in.....
 a) America b) England
 c) Belgium d) France
6. Poirot said that he didn't always believe what a.....told him.
 a) criminal b) murderer
 c) blackmailer d) young lady

7. Dr Sheppard knew that.....
 - a) Mr Ferrars died of a disease of the stomach.
 - b) Mrs Ferrars poisoned her husband
 - c) Mr Ferrars killed himself
 - d) he himself was the cause of Mr Ferrars's death
 8. When Poirot saw the list of people in the house, he noticed that had no real alibi.
 - a) Major Blunt b) Ursula Bourne
 - c) Miss Russell d) Flora Ackroyd
 9. The footprints by the window were made by....

.....

 - a) Paton's shoes b) Dr Sheppard's shoes
 - c) Kent's shoes d) Raymond's shoes
 10. The African dagger with which the murderer killed Mr Ackroyd had once belonged to.....
 - a) Major Blunt b) Dr Sheppard
 - c) Miss Russell d) Mrs Ferrars
31. *Say which expression gives the best meaning of the part underlined in each passage. Write only a or b or c as your answer in each case.*
1. "Yes, Major Ellerby, a man who took drugs."
 - a) was a patient
 - b) was a slave to the drug habit
 - c) stole the drugs

2. But I could only look in astonishment. They
meant nothing to me.
- a) They were of no importance to me.
 - b) I did not understand their meaning.
 - c) They did not explain anything to me.
3. "But the murderer may escape now you have
put him on his guard."
- a) at this moment
 - b) if
 - c) because
4. "I haven't the least idea where Ralph Paton
is at the present moment."
- a) I haven't thought yet
 - b) I don't know at all
 - c) I may at least tell you
5. "I beg you to accept this and give it to your
excellent sister.
- a) charming
 - b) elder
 - c) very good
32. *Say which is the correct statement according to the
story. Write only a or b or c as your answer in
each case.*
- 1. a) John Parker used to be a blackmailer.
 - b) John Parker had never blackmailed anyone.
 - c) John Parker intended to blackmail Mr
Ackroyd.

2. a) The events of the story took just over a week.
b) The events of the story took just over a month.
c) The events of the story took just over a year.
3. a) When Caroline went out, it was to gather information, not to spread it.
b) When Caroline went out, it was not to gather information, but to spread it.
c) When Caroline went out, it was both to gather information and to spread it.
4. a) Caroline believed that Mrs Ferrars died of a disease of the stomach.
b) Caroline believed that Mrs Ferrars died from taking too much veronal by accident.
c) Caroline believed that Mrs Ferrars died from taking too much veronal on purpose.
5. a) Mr Ferrars died of drink.
b) Mr Ferrars died of poisoning.
c) Mr Ferrars died from taking too much veronal.

33. *Rearrange the following statements to show that you know the story. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

- a) Mrs Ferrars died.
- b) Mr Ferrars died.
- c) Roger Ackroyd was killed.
- d) Parker telephoned that Ackroyd had been killed.
- e) A radio message was received by Poirot from a ship.

- f) Ackroyd's voice was heard from the dictaphone.
- g) The dictaphone was removed by the murderer.

34. *Which name in the list below corresponds with the underlined word or words in each of the following statements. Write only the name as your answer in each case.*

1. He was not a man who would forgive being deceived.
2. Weakly, he agreed, hoping to get his debts paid. Then he could start work somewhere, and break off the engagement with Flora.
3. "With twenty thousand pounds, would he have remained a servant?"
4. She showed me a beautiful ring on her finger. "I'm going to marry Ralph, you know."
5. "I have found out more about him. He had a drink at the inn and said he had come recently from America."
6. She was very clever at finding things out. What is more, she can do any amount of finding out by sitting quietly at home.
7. "Three months ago I asked her to marry me. She refused, but I asked her again and she agreed on condition that I waited till a year had passed since her husband's death."

8. "Fingerprints on the dagger don't fit, nor do yours or the other gentlemen's. I want to get Captain Paton's as soon as I can catch him."
9. "Yes, I did not want anyone at Fernly to suspect that I had a son. You see, I wasn't married."
10. "You remember at our last meeting I accused five people of hiding something from me. Four gave up their secret, but Dr Sheppard did not."

Dr Sheppard

Ursula Bourne

Inspector Raglan

Flora Ackroyd

Charles Kent

Ashley Ferrars

Ralph Paton

Caroline

Hercule Poirot

Roger Ackroyd

Miss Russell

John Parker

35. *Five of the following statements were said by Hercule Poirot. Say which they are. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

- a) "You see, in the nursing-home we never saw a newspaper. I knew nothing of what was going on."
- b) "I speak to the murder. Tomorrow the truth goes to Inspector Raglan. You understand?"
- c) "Well, this evening then. Come to dinner. Will 7.30 suit you?"
- d) "Not much, but I believe that he has one of those new electric cleaners. I shall borrow it and"

- e) "How did Mrs Ferrars come to make this confession to you?"
- f) "Now, do not trouble yourself too much. Be of good courage, and put your faith in Hercule Poirot."
- g) "Parker! Nonsense! That inspector must be a perfect fool."
- h) "Then I accept. I hope you will not be sorry later. Now tell me all about it."
- i) "Are you sure that you did not go to the inn to see if Captain Paton had been out during the evening?"
- j) "If I declare myself quite satisfied that it was an accident, there will be no need for an inquest."
- k) "Parker saw her outside the door with her hand on the handle. He never saw her come out of the room."
- l) "She asked me to do and say nothing for twenty-four hours, after which I should hear from her."

36. Complete each of the following statements using one of the words in the list given:—

<i>neighbours</i>	<i>fingerprints</i>	<i>radio</i>
<i>poisoning</i>	<i>dictaphone</i>	<i>dagger</i>
<i>profession</i>	<i>detective</i>	<i>will</i>
<i>legacy</i>	<i>invention</i>	<i>drug</i>

1. The signs of the disease of which Mr Ferrars died were very like those of.....
 2. The chief amusement in the village of King's Abbot, like most other villages, is conversation about one's.....
 3. Miss Russell asked Dr Sheppard: "Just tell me this, doctor. Suppose you are really a slave to the.....habit. Is there any cure?"
 4. Poirot told Dr Sheppard: "Mr Ackroyd knew me in London—when I worked there. I have asked him to say nothing down here about my"
 5. Ralph Paton said to his secret wife: "And we need the money, my dear. I shall be a very rich man when he dies, and I don't want him to change his....."
 6. The.....was a beautiful weapon with a narrow blade and ornamented handle.
 7. Inspector Raglan said: "Then there are theon the murder weapon. We've compared with those of everyone in the house, and they don't fit."
37. *Say which expression gives the best meaning of the part underlined in each passage. Write only a or b or c as your answer in each case.*
1. I took a look but was no wiser.
a) I was not wise at all.

- b) I knew no more than before.
 - c) I understood everything.
2. It was not surprising; it was a habit of Ralph's, but I wondered why he should come to King's Abbot for such amusement.
- a) asked
 - b) explained clearly
 - c) felt curiosity
3. This man had recently come to live at the Larches.
- a) just
 - b) not long ago
 - c) purposely
4. "A year ago I received a legacy – enough to allow me to realize a dream."
- a) change a dream into an actual fact
 - b) see clearly what a dream is
 - c) go on dreaming
5. "What do you make of that?" Poirot asked smiling.
- a) How do you make that?
 - b) What is that made of?
 - c) What importance do you see in that?

38. *Say which is the correct statement. Write only a or b or c as your answer in each case.*

1. a) Dr Sheppard believed that Ralph Paton was the murderer of Roger Ackroyd.

- b) Caroline did not believe that Ralph Paton was the murderer of Roger Ackroyd.
 - c) Dr Sheppard's sister knew who the real murderer was.
- 2.
- a) John Parker telephoned Dr Sheppard that Roger Ackroyd had been murdered.
 - b) John Parker telephoned the police that Roger Ackroyd had been murdered.
 - c) A patient telephoned Dr Sheppard that Roger Ackroyd had been murdered.
- 3.
- a) 'The Murder of Roger Ackroyd' was written by Agatha Christie.
 - b) 'The Murder of Roger Ackroyd' was written by Charles Dickens.
 - c) 'The Murder of Roger Ackroyd' was written by Mark Twain.
- 4.
- a) Poirot promised Dr Sheppard to let Caroline know who had murdered Roger Ackroyd.
 - b) Poirot promised Dr Sheppard that he would not let anyone know who had murdered Roger Ackroyd.
 - c) Poirot promised Dr Sheppard that he would not tell Caroline who the real murderer of Roger Ackroyd was.
- 5.
- a) Mr Ackroyd left Major Blunt twenty thousand pounds.

- b) Mr Ackroyd left Raymond five hundred pounds.
- c) Mr Ackroyd left Miss Russell two thousand pounds.

39. *Which name in the list below corresponds with the underlined word or words in each of the following statements? Write only the name as your answer in each case.*

1. "It is clear that the man talking to Mr Ackroyd at nine-thirty could not possibly have been your son. Be of good courage. All will be well."
2. "He is very pleased about it. I understood that he has long desired such a marriage. In fact, he had to press the young man. That is never wise."
3. "He has been very true to me. He has stood by me through all the trouble. He did what he thought best."
4. "What could she do? She dared not let Parker see her on the stairs, so she ran down and was at the bottom when Parker appeared."
5. "You travelled about with him. In America there was some trouble. A man was killed, and Major Ellerby was partly responsible."

6. "He said that, knowing my brother so well, he wished to know his charming sister too. That's me."
7. "I called on her to remind her that the year had now passed. She was very strange in her manner, then suddenly she broke down and told me everything. She had hated him so much....
.....but poison! My God! It was murder in cold blood."
8. "Mr Ackroyd often dictated letters to me, using such words."
9. She was shocked at the news of this engagement. She sent for Ralph, and they met in the wood, where Caroline overheard of their conversation.
10. He was a famous hunter of wild animals, about five years younger than Ackroyd, but the two had been friends for a great many years.

*Hercule Poirot**Hector Blunt**Ursula Bourne**Raymond**Flora Ackroyd**Ralph Paton**Mrs Ferrars**Charles Kent**John Parker**James Sheppard**Caroline**Mrs Ackroyd*

40. *Rearrange the following statements to show that you know the story. Write only a, b, c, etc. on your answer sheet.*

- a) Flora asked Poirot to take up the case of the murder of Roger Ackroyd.
- b) Poirot asked Dr Sheppard to write a full account of all that had happened so that Ralph Paton could be proved innocent.
- c) Ursula told Flora's uncle all about her secret marriage.
- d) Inspector Raglan, Poirot and Dr Sheppard were in the train on the way to Liverpool.
- e) Ashley Ferrars was poisoned by his wife.
- f) Charles Kent came to see Miss Russell at Fernly Park on the night of the murder, and she gave him all the money she had.
- g) Roger Ackroyd asked Mrs Ferrars to marry him.

41. *Eight of the following statements are true according to the story. Say which they are.*

- 1. Poirot had never seen Roger Ackroyd before he was murdered.
- 2. Roger Ackroyd knew that Charles Kent was Miss Russell's son.
- 3. Mrs Ferrars poisoned her husband.
- 4. John Parker used to be a blackmailer.

5. Flora Ackroyd asked Poirot to find out who had murdered her uncle.
6. Charles Kent came to see Ursula Bourne at Fernly Park on the night of the murder.
7. Caroline was eight years older than her brother, Dr James Sheppard.
8. If Poirot had not taken up the case, Dr Sheppard would not have known who the murderer of Roger Ackroyd was.
9. The police examined the dagger for fingerprints and found that those of Parker did not match those found on the weapon.
10. The fingerprints of the real murderer were found on the dagger.
11. Ackroyd knew that Flora was a thief and so did not leave her any money.
12. Poirot reasoned that the murderer must be a man clever at working with small machines.
13. Hector loved Flora and wanted to marry her even though he knew she had stolen money.
14. Dr Sheppard knew that Mrs Ferrars never poisoned her husband but he made her believe that she did it.
15. The murderer of Ackroyd and the blackmailer of Mrs Ferrars were the same man.

42. Say which expression (a, b, or c) has the same meaning as the part underlined. Write only a or b or c as your answer in each case.

1. "If you think Mr Ackroyd dismissed me for that reason, you are quite wrong."
 - a) he sent me away from employment
 - b) he broke off the engagement with me
 - c) he fell in love with me
2. "But what difference does it make?" I asked.
 - a) But it is not important at all.
 - b) But it is very different.
 - c) But it is made in a different way.
3. "As for that husband of yours, I don't think much of him, running away like that and leaving you to face everything."
 - a) I'm not thinking of him
 - b) I haven't a high opinion of him
 - c) I don't blame him at all
4. "No one could kill himself like that, and, as you see, an accident is out of the question."
 - a) we must find out whether it is an accident or not
 - b) it may be an accident
 - c) it's impossible for it to be an accident

5. "Between you and me I think Poirot is a bit weak in the head. It's in his family, I believe."
- a) Speaking in confidence
 - b) Sometimes
 - c) When I see you

43. *Who made the following statements? Write only the names on your answer sheet.*

1. "He might try to silence you as he formerly silenced Mr Ackroyd."
2. "Oh that. Yes, I went to Cranchester, but it was to have a tooth pulled out."
3. "Between you and me I think Poirot is a bit weak in the head. It's in his family, I believe."
4. "Mr Ackroyd drew a hundred pounds from the bank yesterday to pay wages and so on. He hasn't used any of it yet."
5. "I disarranged some papers on Mr Ackroyd's desk. He was very angry about it, and I said I had better leave."
6. "Yes, and it seems there was a man who knew the truth. He has been blackmailing her for large sums of money."
7. "It's quite clear. The police are looking all over England, but they wouldn't think of looking so near."

8. "I caught the word blackmail, sir, and I thought if Mr Ackroyd was being blackmailed—"

9. "Not that I think it'll do any good. I don't believe in all these drugs. Drugs do a great deal of harm."

10. "I am glad it has come out at last. These last few days have been like a bad dream."

<i>Roger Ackroyd</i>	<i>Ursula Bourne</i>
<i>Hector Blunt</i>	<i>Dr Sheppard</i>
<i>John Parker</i>	<i>Inspector Raglan</i>
<i>Miss Russell</i>	<i>Hercule Poirot</i>
<i>Raymond</i>	<i>Flora Ackroyd</i>
<i>Caroline</i>	<i>Ralph Paton</i>

44. Which (a, b, c or d) gives the best meaning of the part underlined in each passage? Write only a, b, c or d as your answer in each case.

1. "Money! All the troubles of the world can be put down to money—or the lack of it."

- All the troubles of the world can be put off by means of money.
- Money is the cause of all the troubles of the world.
- Money has nothing to do with all the troubles of the world.
- Money cannot be the cause of all the troubles of the world.

2. "Dr Sheppard has been very true to me. He has stood by me through all the trouble."
- He has stood near me
 - He has supported me
 - He has never sat near me
 - He has understood me
3. "Yes, it's true," Ursula said. Caroline pushed past me and put her arm round the girl.
- She roughly forced her way past me.....
 - She pushed me behind her
 - She pushed me a little
 - She went away from me
4. Ackroyd stood as if turned to stone.
- and then walked towards the stone.
 - by the side of a mile-stone.
 - perfectly still.
 - with a stone in his hand.
5. "Her writing," he whispered at last. "She must have posted it last night, just before—"
- he said in a low, soft voice
 - he shouted
 - he confessed
 - he said in surprise

45. Complete each of the following according to the story by choosing a word or group of words from the list given. Write only the word or group of words as your answer in each case.

<i>an inventor</i>	<i>legacy</i>	<i>robbery</i>
<i>an escape</i>	<i>will</i>	<i>a doctor</i>
<i>poisons</i>	<i>drugs</i>	<i>murder</i>
<i>an alibi</i>	<i>case</i>	<i>spirits</i>

1. "Indeed, you should be an inventor, not a doctor," said Poirot. "However, it is as..... that I want you to help me."
2. "This has upset the whole.....," Raglan said angrily. "All those alibis are useless now. We must find out what everyone was doing from nine-thirty."
3. Caroline refuses to listen when I say that Mr Ferrars died of a disease of the stomach, made worse by the habit of over-drinking strong.....
4. "Very early, before the milk," said Caroline. "It was a man. He came in a closed car, but his face was covered. I think it was a man from London, a man who knows all about....."
5. "I'm so glad," Mrs Ackroyd said. "What..... for her, not to be engaged to Ralph!"
6. "At first, she thought that it was the forty pounds. Later, when she heard it was a case of....., she fainted."

7. "I have been making some inquiries," interrupted Poirot. "The.....left to Major Blunt came to exactly twenty thousand pounds."
8. "There is little more to say," answered Ralph. "I left the summer-house at 9.45, and walked about the road wondering what to do next. I haven't....., but I swear to you that I never went near the house and never saw Mr Ackroyd that night, alive or dead."

46. Which (a, b, c or d) gives the best meaning of the part underlined in each passage? Write only a, b, c or d as your answer in each case.

1. "Is it the money? Perhaps you no longer care for her—"
 - a) You don't love her any longer.
 - b) You are afraid of her no longer.
 - c) You do not suspect her any longer.
 - d) You haven't waited for her so long.
2. "A man was killed, and Major Ellerby was partly responsible. How much did Major Ellerby pay you to keep your mouth shut?"
 - a)to have your mouth cured?
 - b)so that you would say nothing about that?
 - c)so that you would not open your mouth again?
 - d)to keep it secret from you?

3. "The Inspector doesn't believe me. He thinks I'm trying to shield Ralph."

- a) I'm trying to break off the engagement with Ralph.
- b) I'm trying to steal everything from Ralph.
- c) I'm trying to find out Ralph's hiding-place.
- d) I'm trying to save Ralph from punishment.

4. "Well, this case is about over," said Inspector Raglan.

- a) This case is very simple.
- b) This case has already finished.
- c) This case is nearly finished.
- d) This case has just begun.

5. "Now Madame, do not trouble yourself too much. Be of good courage, and put your faith in Hercule Poirot."

- a) Be brave.
- b) Be patient.
- c) Beware of your enemy.
- d) Be silent.

47. *Choose the word (or words) under a, or b, or c, or d that carries the same meaning as the underlined word (or words). Write only a, b, c or d as your answer in each case.*

1. "As he had shown himself to you uneasy about the window, the person he admitted must have been known to him."

- a) difficult b) uncomfortable
c) not easy d) not clear
2. It was unlikely that anyone would have noticed a person telephoning or getting into the express.
a) easy b) not the same
c) not like d) not probable
3. "Your sister heard you take the call, but you invented the message from Parker."
a) made up b) received
c) believed d) understood
4. "But why telephone?" demanding Melrose.
"There seems no reason."
a) told b) asked
c) ordered d) cried
5. "As Miss Flora saw her uncle alive after that, either he returned again later or someone else came in through the window which had been left open."
a) nobody b) her uncle
c) Miss Flora d) some other person
6. Had Mrs Ferrars taken her own life? Surely, if she had done so, she would have left some word behind.
a) killed herself
b) died
c) been blackmailed
d) poisoned Mr Ferrars

7. I was sent for at eight o'clock on the morning of Friday the 17th.
 a) at home b) sent to the patient
 c) asked to come d) looked for
8. "I leave to you the punishment of the man who has made my life miserable for the past year."
 a) comfortable b) pleasant
 c) shorter d) wretched and unhappy
9. I hesitated with my hand on the door handle, looking back and wondering if there was anything I had left undone.
 a) being surprised b) ready to do
 c) asking myself d) seeing that
10. His voice reminded me of the voice of someone I knew.
 a) made me think of
 b) was very like
 c) resembled
 d) was the same to me as

48. *Write down the name of each of the following:-*

1. Ursula Bourne's husband
2. Mr Ackroyd's secretary
3. The blackmailer of Mrs Ferrars
4. The person by whom Mr Ackroyd was last seen alive
5. Ralph Paton's stepfather
6. The woman whom Mr Ackroyd asked to marry him three months before his being murdered

7. Mr Ackroyd's sister-in-law
8. The man who gave Mr Ackroyd the African dagger
9. The person who stole Mr Ackroyd's money
10. The man who was poisoned by Mrs Ferrars

49. *Which expression gives the best meaning of the part underlined in each passage? Write only a, b, or c as your answer in each case.*

1. "But the murderer may escape now you have put him on his guard."
 - a) you have warned him to be prepared against attack
 - b) you have ordered him to escape
 - c) you haven't put him into prison yet
2. "I took the money. I am a common thief. I am glad it has come out at last."
 - a) the fact has become known
 - b) the money is still with me
 - c) I have put the money into the proper place
3. Flora, dressed in black, was very pale and sat twisting her hands together.
 - a) who had just been blackmailed
 - b) who was in black dress
 - c) whose address was still unknown

4. "I want you to come to the house next door."
- a) the next house
 - b) the door of the next house
 - c) the next door of the house
5. "If you know anything of where Captain Paton is, I beg you to persuade him to come forward -before it is too late."
- a) show himself
 - b) make progress
 - c) confess his guilt
6. "It's bad news. It will be a shock to you. Your Uncle Roger is dead."
- a) bad news
 - b) a surprise
 - c) a sudden, violent disturbance of the feelings
7. "I suggest nothing, but I will remind you of this."
- a) I will make you forget this.
 - b) I will put you in mind of this.
 - c) I want you to change your mind.
8. Later, when she heard it was a case of murder, she fainted.
- a) passed into a state like sleep or death, not knowing what was happening round her
 - b) became weak
 - c) was tired out

9. "You said that the murderer might try to silence me."
- keep something secret from me
 - keep me in a quiet place
 - cause me to be silent
10. At first Raglan refused to believe there was anything in Poirot's idea, then he suggested seeing Flora herself. I drove the two of them to Fernly Park.
- I told them to go to Fernly Park quickly.
 - I carried them in my car to Fernly Park.
 - I followed them to Fernly Park.
50. *Say which expression (a, b or c) has the same meaning as the underlined words. Write only a, b or c as your answer in each case.*
1. "Something happens, perhaps he comes on a secret quite by accident, a secret meaning life or death to someone."
- which means nothing to someone
 - which someone wants to find out
 - on which it depends whether someone will live or die
2. "I don't think that is likely, unless he changed his mind."
- because he has changed his mind
 - if he didn't change his mind
 - therefore he changed his mind

3. "Secretly engaged to be married. Old Ackroyd won't hear of it, so they have to meet this way."
- a) he will refuse to allow it
 - b) he may know it
 - c) he must not know it
4. "Think," Poirot went on. "There is always a reason behind my actions."
- a) A reason always comes after my deeds.
 - b) Sometimes I cannot give my reasons for my actions.
 - c) I never do anything without reason.
5. "I shall be a very rich man when he does die, and I don't want him to change his will. You leave it to me and don't worry."
- a) Leave the matter in my hands.
 - b) Give me the will.
 - c) You should go away from me.
-

ANSWERS

TO

EXERCISES FOR REVISION

1. 1. a 2. c 3. c 4. b 5. a
2. 1. b 2. c 3. a 4. b 5. a
3. 1. Ralph Paton 2. Flora Ackroyd 3. Charles Kent
4. Hercule Poirot 5. Mrs Ferrars 6. Roger Ackroyd
7. James Sheppard 8. Mrs Ackroyd
9. Caroline 10. Ursula Bourne
4. 1. Dr Sheppard 2. Flora Ackroyd 3. Charles Kent
4. Inspector Raglan 5. Miss Russell
6. Ursula Bourne 7. John Parker 8. Major Blunt
9. Raymond 10. Caroline
5. b f d g e a c
6. c d f h i
7. c e g j k
8. 1. the truth 2. every detail 3. white apron
4. drink 5. the handle 6. drugs 7. a hair
8. veronal
9. 1. a 2. c 3. b 4. b 5. b
10. 1. d 2. c 3. a 4. g 5. b
11. 1. Ralph Paton 2. Flora Ackroyd 3. Charles Kent
4. Hercule Poirot 5. Caroline Sheppard
6. Mrs Ackroyd 7. Mrs Ferrars 8. Dr James Sheppard
9. Roger Ackroyd 10. John Parker

12. 1. b 2. c 3. b 4. d 5. a
13. 1. b 2. b 3. a 4. b 5. d
6. c 7. c 8. a 9. b 10. d
14. 1. Charles Kent 2. Inspector Raglan 3. Ursula Bourne
4. Mrs Ackroyd 5. Hercule Poirot
6. Roger Ackroyd 7. Dr Sheppard 8. Flora Ackroyd
9. Miss Russell 10. Caroline
15. 1. a 2. b 3. d 4. b 5. b
6. d 7. a 8. b 9. a 10. c
16. 1. Roger Ackroyd 2. Flora Ackroyd 3. Ralph Paton
4. Caroline Sheppard 5. Miss Russell
6. Mrs Ackroyd 7. Hercule Poirot 8. Charles Kent
17. 1. Flora to Ursula 2. Poirot to Major Blunt
3. Dr Sheppard to Mrs Ackroyd 4. Flora to Major Blunt
5. Poirot to Parker 6. Caroline to Poirot
7. Caroline to Dr Sheppard 8. Dr Sheppard to Parker
9. Poirot to Dr Sheppard
10. Caroline to Ursula
18. 1. TRUE 2. FALSE 3. TRUE 4. TRUE
5. TRUE 6. FALSE 7. TRUE 8. FALSE
9. TRUE 10. FALSE
19. c e f i k
20. c d f a g e b
21. 1. Caroline Sheppard 1. Roger Ackroyd 3. Major Blunt
4. Charles Kent 5. John Parker
6. Hercule Poirot 7. Flora Ackroyd 8. Mrs Ackroyd
9. Ralph Paton 10. Miss Russell
22. 1. b 2. a 3. c 4. a 5. b

23. 1. Flora Ackroyd 2. Hercule Poirot 3. Inspector Raglan
4. Ralph Paton 5. Ursula Bourne
6. Caroline 7. Dr Sheppard 8. Charles Kent
9. Miss Russell 10. Major Blunt
24. 1. the dictaphone 2. the rest 3. the lack
4. blackmail 5. health 6. the dagger 7. the telephone call
8. the prints
25. b c g i l
26. 1. Flora Ackroyd 2. Dr Sheppard 3. Charles Kent
4. Ralph Paton 5. Mrs Ferrars 6. Roger Ackroyd
7. Hercule Poirot 8. Miss Russell
9. John Parker 10. Mrs Ackroyd
27. 1. e 2. c 3. a 4. b 5. f
28. 1. Dr James Sheppard 2. Ursula Bourne 3. Inspector Raglan
4. Hector Blunt 5. Hercule Poirot
6. Ralph Paton 7. Roger Ackroyd 8. Caroline Sheppard
9. Charles Kent 10. Flora Ackroyd
29. a b d f i k l m
30. 1. b 2. d 3. c 4. c 5. b
6. d 7. b 8. b 9. a 10. a
31. 1. b 2. a 3. c 4. b 5. c
32. 1. a 2. a 3. b 4. c 5. b
33. b a c f d g e
34. 1. Roger Ackroyd 2. Ralph Paton 3. John Parker
4. Flora Ackroyd 5. Charles Kent
6. Caroline 7. Ashley Ferrars 8. Inspector Raglan
9. Miss Russell 10. Hercule Poirot
35. b f h i k

36. 1. poisoning 2. neighbours 3. drug 4. profession
5. will 6. dagger 7. fingerprints
37. 1. b 2. c 3. b 4. a 5. c
38. 1. b 2. b 3. a 4. c 5. b
39. 1. Charles Kent 2. Ralph Paton 3. James Sheppard
4. Flora Ackroyd 5. John Parker
6. Caroline 7. Mrs Ferrars 8. Raymond
9. Ursula Bourne 10. Hector Blunt
40. e g c f a d b
41. 3 4 5 7 9 1 2 6 8 10
42. 1. a 2. a 3. b 4. c 5. a
43. 1. Dr Sheppard 2. Hercule Poirot 3. Inspector Raglan
4. Raymond 5. Ursula Bourne 6. Roger Ackroyd
7. Caroline 8. John Parker 9. Miss Russell
10. Flora Ackroyd
44. 1. b 2. b 3. a 4. c 5. a
45. 1. a doctor 2. case 3. spirits 4. poisons 5. an escape
6. murder 7. legacy 8. alibi
46. 1. a 2. b 3. d 4. c 5. a
47. 1. b 2. d 3. a 4. b 5. d
6. a 7. c 8. d 9. c 10. a
48. 1. Captain Ralph Paton 2. Raymond 3. Dr James Sheppard
4. Dr James Sheppard 5. Roger Ackroyd
6. Mrs Ferrars 7. Mrs Ackroyd 8. Major Hector Blunt
9. Flora Ackroyd 10. Ashley Ferrars
49. 1. a 2. a 3. b 4. a 5. a
6. c 7. b 8. a 9. c 10. b
50. 1. c 2. b 3. a 4. c 5. a

ตำรา_____คู่มือ
สำหรับเตรียมตัวสอบไล่
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. 4-5)

English Expression with Exercises	25.—
Comprehension Practice ม.ศ. 4	14.—
Comprehension Practice ม.ศ. 5	14.—
Revise Your English ม.ศ. 4	8.—
Revise Your English ม.ศ. 5	8.—
คู่มือ Oxford Progressive English Book I	12.—
คู่มือ Oxford Progressive English Book II	15.—
คู่มือ The Murder of Roger Ackroyd	8.—
คู่มือ Oliver Twist	8.—
คู่มือ Lorna Doone	10.—
โดย อาจารย์ เจริญ-พัสดภา อิศรางกูร ณ อยุธยา	
คู่มือ Rebecca โดย อาจารย์ สมบัติ-ศรีนวล-ประสวั	8.—
คู่มือ Six Physicists โดย อาจารย์ ศรีนวล-ประสวั	10.—
คู่มือ Seven Inventors โดย นรชัย จาตุณณะ	8.—
คู่มือ Little Women โดย นรชัย จาตุณณะ	8.—
คู่มือ The Prisoner of Zenda โดย นรชัย จาตุณณะ	10.—
คู่มือ สอบภาษาอังกฤษ ก.	12.—
Revision Exercises โดย อาจารย์ วินัย รัตนปราการ	6.—

พิมพ์จำหน่ายโดย

อภิศรเจริญเขตต์สินี

142 แพร่งสรรพศาสตร์ ถนนนครนาร พนมพร โทร. 214587